

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

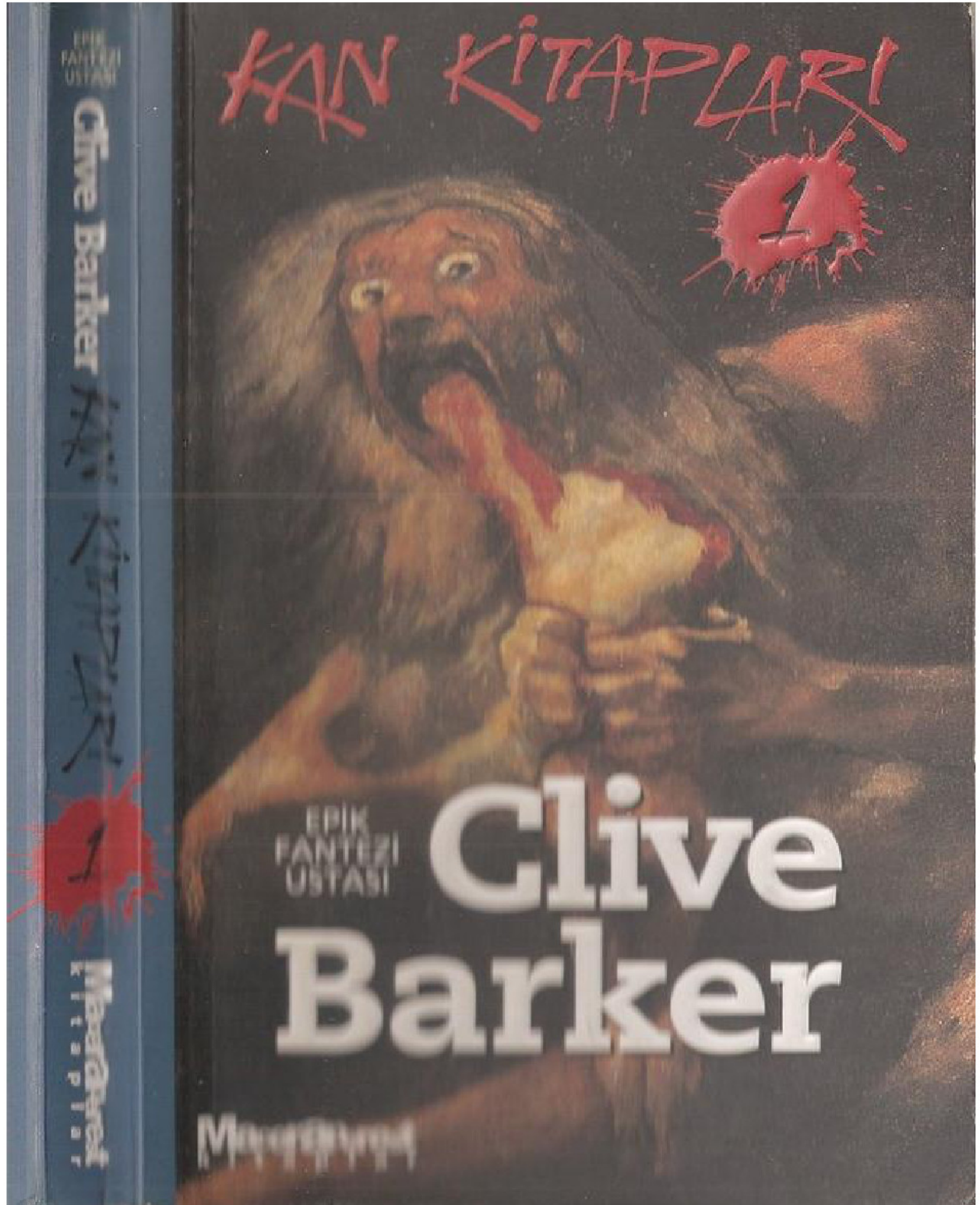
RESMİ WEB SİTEMİZ

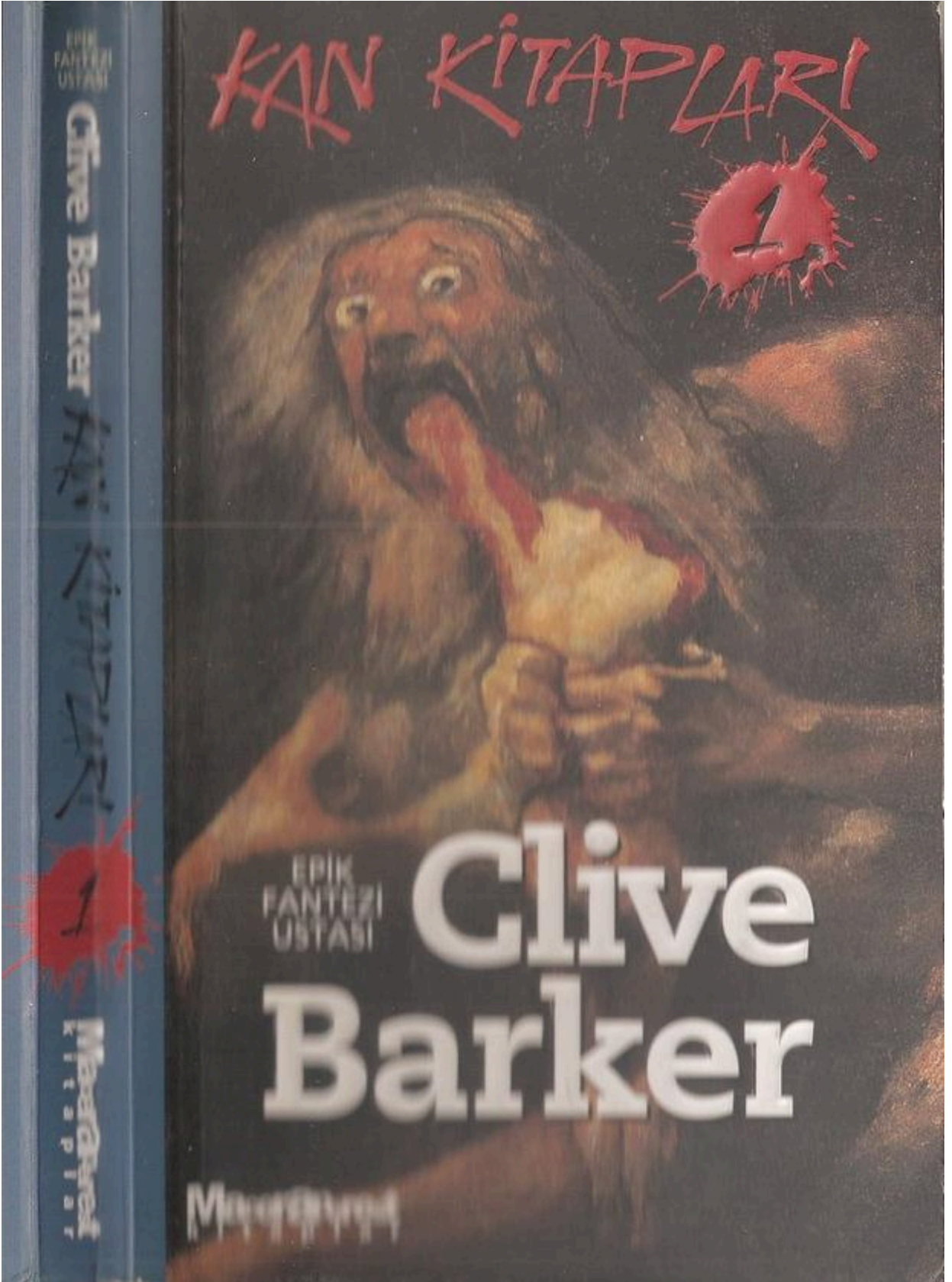
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Korku edebiyatının geleceğini gördüm...

Adı Clive Barker'dı.

Stephen King

Epik fantezi ustası Clive Barker'ın hayalgücünden tüylerinizi ürpertecek beş hikâye. Hepsi de sizi uçurumun kıyısına götürecektir. Hatta belki, daha da ötesine...

Bu kitaptaki hikâyeler, korku edebiyatında devrim yaratacak bir yenilikte. Hepsi de hayattan çıkıp bilinmeyen istikamete giden o karanlık yolun birer haritası "kan" hikâyeleri. Çok azımız bu yolu aşabilecek. Çoğumuz, dua ve okşamarla ışıklı sokaklardan huzur içinde geçirilecek. Ama bir kaçımız... Seçilmiş bir kaçımız için dehşet, zıplayarak gelecek ve lanetlenmişlerin yolundan bizleri kapıp kaçırarak.

Clive Barker'ın *Kan Kitapları*'nın altısı da Maceraperest Kitaplar'da arka arkaya yer alacak.

"Clive Barker o kadar iyi yazıyor ki, tam anlamıyla dilimin tutulduğunu söyleyebilirim. Barker'ın yazdıklarının yanında on yıldır uyuyormuşuz gibi görünüyor."

Stephen King

"Koltuğunuzda titreyeceksiniz."

Time Out

"Daha en başından, Clive Barker'ın kendine ait bir alanda, yalnızca kendiyi yarıştığını anlıyorsunuz."

Time Out

Maceraperest
k i t a p l a r

CLİVE BARKER (1952-)

ingiliz yazar, yönetmen, ressam ve yapımcı. Liverpoollu olan Barker gençlik yıllarında tiyatro oyunları yazmaya başladı. Liverpool'da bir tiyatro grubuyla iki yıl çalıştıktan sonra 21 yaşında Londra'ya taşındı ve sonraki sekiz yılı sosyal yardımla geçirdi. Her gün kendisi için yazıyor ve resim yapıyordu. Kendi tiyatro grubu için yazdığı oyunlarla adını duyurmaya başladı. Edinburg Festivali'nde sahnelediği The History of the Devil (Şeytanın Tarihi) oldukça başarılı iki sezon geçirdi. Korku edebiyatında bir devrim yaratacak hikâyelerinin toplandığı Books of Blood'ın [Kan Kitapları, Maceraperest Kitaplar) ilk üç cildini 8 aylık bir zaman dilimi boyunca akşamları ve hafta sonları yazdı. Bu ilk büyük başarısını, Faustvari, görkemli bir roman izledi: Damnation Game 1985 (Lanetlenme Oyunu, 2000).

1987'tle cinsel bir alt-metine dayanan, son derece kanlı, sadomazoşist eğilimli Hellraiser'ın senaristliğini ve yönetmenliğini üstlendi. Film, Barker'ın The Hell Bound Heart adlı kısa romanının serbest uyarlamasıydı. Şeytani İğnekafa karakterinde gerçek bir korku ikonu yaratmayı başardı ve filinin, bugüne dek, senaryosunu arkadaşı Peter Arkins'm yazdığı üç devam filmi çekildi. Barker yönetmenliğe ve senaristliğini; Cabal adlı kısa romanına dayanan Nightbreed (1990)ve The Last Illusion" adlı hikâyesinden uyarladığı Lord of Illusions'la devam etti.

Weaveworld,(1987), Cabal, (1988) (Kabal, 2000, Maceraperest Kitaplar), The Great and Secret Show: The First Book of the Art(1989)Imajica, (1991), The Thief of Always (1992) (

zaman hırsızı, 1999), Everville: The Second Book of the Art,(

1994) Sacrament,(1996)(Kutsanma Ayini, 2001 Maceraperest Kitaplar) ve Glilee,(1998)(Galilee, 2000, Maceraperest Kitaplar) hepsi de Epik Fantezi türünde yazılmış, bolca korku öğesiyle beslenmiş romanlardır.Alternatif Dünyalar ya da Başka Dünyalar'ı(başka bir gerçek üzerine kurulu dünyalar) anlattığı bu romanlarında giderek korku türünün süslemelerinden kurtularak fantastik olarak adlandırdığı kavrama yakışır. Son romanlarında gizli boyut ve fiziksel dönüşüm temalarına olan düşkünlüğü ön plana çıkar. Barker 1991'den beri Beverly Hills'de yaşamaktadır.

Anneme ve babama

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür etmek istediğim pek çok kişi var: Liverpool'daki İngilizce öğretmenim Norman Russell'a beni genç yaşında yazmaya teşvik ettiği için...

Pete Atkins, Julie Blake, Doug Brad-loy ve Olivo Parker'a beni daha sonra teşvik ettikleri için... James Burr ile Kathy Yorko'a verdikleri iyi öneriler için... Bill Henry'yo profesyonelce yaklaşımı için... Ramsey Campbell'a müşfikliği ve desteği için... Mary Roscoe'ya ve Marie-Noelle Dada'ya kargacık burgacık yazılarımı temize çektikleri için... Vernon Convay ile Bryn Newton'a bana inanıp destek oldukları için. Sphere Books'dan Nann du Sautoy ile Barbara Bo-ote'a da ayrıca teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

Sunuş/Clive Barker/13

Giriş / Ramsey Campbell / 21 Kan Kitabı / 25 Geceyarısı Et Treni / 43 Yattering'le Jack / 83 Domuz Kanı Türküsü / 115 Seks, Ölüm ve Yıldız Işığı / 161 Tepelerdeki Şehirler / 217

Sunuş

Clive Barker

Cadılar Bayramı'nda yılın diğer bütün zamanlarındakin-den daha fazla davet alırım.

Kolej kampüslerine gidip korku edebiyatı tarihi hakkında konuşmalar yapmam, pahalı resimli dergilere en sevdiğim on korku filminin listesini vermem, televizyonda geç saatlerde yayımlanan sohbet programlarına katılıp korkunç öyküler anlatmam istenir.

Yayımlatabildiğim kitaplar yazma kariyerimin başlarında (ki kariyerim 1984 yılında, toplam altı cilt olacak olan kitaplarla başlamıştı) böyle davetlere sevinirdim, çünkü kendimi tanıtmam için fırsattılar. Ama son

yıllarda, kitaplarım erken ünlenmemi sağlayan o karanlık, şiddet dolu öykülerden uzaklaştıkça, "Korku Ustası" olarak görülmekten, münzevi hayatımı yaşarken balkabakları ve kamp ateşi öyküleri mevsiminde karanlık taraftan söz etmeye çağrılmaktan, üstünde çalışmakta olduğum eserleri besleyen tutkularımayla hiç değinil-memesinden rahatsızlık duyar oldum.

Sırf bu yüzden Cadılar Bayramı partilerinden ve kostümlerinden bile soğudum.

14

Ama geçen yıl bu kuralı bozdum. Sevgilim David Armstrong beni buradaki, yani Los Angeles'taki Cadılar Bayramı Şenliği'ne (son zamanlarda epeyce popüler oldu) katılırsam, son romanımı yazarken karşılaştığım zorlukları çok daha kolay aşabileceğime ikna etti. "Kalemimi bırak, bir kadeh votka iç ve benimle gel" dedi.

Kostüm giymemde ısrar etmezse geleceğimi söyledim. Oraya yalnızca bir röntgenci olarak gidecektim. "Tamam" dedi. Kendisinin kostümü ikimize de yetecek kadar güzel olacaktı.

Palavra atmadığını sonradan fark ettim. Dönüşümüne öğleden soma başladı.

Hazırlanması tam altı saat sürdü. İşini bitirdiğinde onu tanıyamadım. Yüzü tamamen değişmiş, kanca burunlu ve boynuzlu bir gargoylenin kara suratına dönüşmüştü.

Kıçının hemen üstünden de at kuyruğuna benzer bir kuyruk çıkıyordu.

Bu toplama kitaptaki öykülerden birinden fırlamış gibi görüldüğünü ancak bu önsözün notlarını almaya başlayınca fark ettim. Cinsel aşırılıkla şeytani zarafetin karışımıydı. Sizi düzebileceği gibi, yüreğinizi de sökebi-lirdi.

On buçukta bulvara gittik. Hava buz gibiydi ama kalabalıktaki on binlerce gövde havayı ısıtıyordu. Cadde ana baba günüydü. Çoğu ilginç kostümler giymişti. Çiğ

renkli kutuların içinde sallana sallana yürüyen Barbie ve Ken bebekler, mezuniyet balosu kraliçesinden Beverly Hills duluna her türlü kılığa girmiş travestiler, kanlı ve parçalanmış tişörtlerinin altından steroidlerle şişirilmiş parlak gövdeleri görünen Amerikalı baltalı katiller, silahlı ve mağrur küçük bir Konfederasyon askerleri tuğa-ıs yı, bir uçan daire filosunu doldurmaya yetecek kadar çok sayıda gümüş tenli ve kostümlü uzaylı gördüm. Bunların yanı sıra, en sevdikleri öcünün maskesini takmış

binlerce insan sokaklarda geziniyordu. Frankenste-in'lar (ve gelinleri), Freddy Kreuger'lar, kanca elli Şeker Adamlar, hatta birkaç tane Pinhead.

İblisler de vardı. Ama hiç kimse David'in dönüşmüş hali gibi değildi. İnsanlar sürekli onun fotoğrafını çekmeye çalışıp duruyordu: Sarışın bir Lolita'yı tehdit ederken, tasmalı ve dövme bir punkçıyı kırbaçlarken, erkek kılığındaki kızların tecavüzüne uğrarken. Ama tuhaf olan şuydu: İnsanların canavar partnerime bakışlarını (yüzlerinde beliren hayranlıkla karışık tiksintiyi) gördükçe, yıllar önce neden bir korku yazarı olduğumu hatırlamaya başlamıştım. O karmaşık tepkileri uyandırmak hoşuma gitmişti çünkü. Yazdığım cümlelerin insanları irkilteceğini (tıpkı şimdi sevgilimin tuhaf güzelliğiyle yaptığı gibi), belki de sevdikleriyle korktukları arasındaki sınırın sandıkları kadar kalın olmadığını fark etmelerini sağlayacağını bilmek hoş gelmişti.

Kısa öykü bir zaman kapsülü gibidir. Yazıldığı sırada yazarının hayatının nasıl olduğunu, ancak çok sonradan anlaşılabilecek bir biçimde, ayrıntılarıyla kaydeder.

Roman içinse aynı şey geçerli değildir. En azından benim yazdığım romanlar için.

Ben genelde beni bir yıldan fazla uğraştıran epik romanlar yazarım. Kısa bir öykünün ilk taslağıysa birkaç günde yazılabilir. Kısa öykü saf ve yoğundur. Uzun bir romansa bir tür özettir. Hatta tezatları ve belirsizlikleri vurgulayacak biçimde bile kurgulanabilir.

]6_

Şimdi bu öykülere bakarken, sanki bir partide çeki-livermiş bir fotoğrafıma bakar gibi, eskiden olduğum kişiye dair çeşitli ipuçları ve belirtiler görüyorum. Eskiden olduğum kişi mi? Evet, eskiden olduğum kişi. Bu öykülere bakarken, onları yazan kişinin artık içimde yaşadığını sanmıyorum. Geçen yıl YVeaveland'in onuncu yıl baskısına önsöz yazarken, aynı şeyi söylemiştim: O kitabı yazan adamın artık yaşamadığını. O içimde ölmüş ve içime gömülmüştü. Bizler kendimizin mezarlığıyız. Eskiden olduğumuz insanların mezar taşlarının arasında otururuz. Sağlıklıysak her gün şenliktir, yaşadığımız hayatlar için şükranlarımızı sunduğumuz bir Ölüler Gü-nii'dür.

Nevrotiksek karamsarlığa kapılır, yas tutar, geçmişin şimdiki zaman olmasını arzularız.

Bu öyküleri okurken, her iki durumu da biraz yaşıyorum. O sözcükleri yazarken kalemimden akan (cümlelerimi vurucu, fikirlerimi ezgisel kılan) sade enerjilerden bazılarının tükendiğini fark ediyorum. Onların yaratıcısını yitireli epey oluyor. O kişi korku filmlerini benden çok severdi. Hollywood'a dair düşler kurardı. Daha neşeli*.

daha atılgan, daha iyimserdi. O zamanlar kendimi bir hilkat garibeleri şovunun yöneticisi gibi görüyordum. Davul çalıyor, insanları, fiziksel özörlüler ve şişelenmiş

ceninler koleksiyonuma hayretle bakmaya çağırıyordum.

Son zamanlarda o yönüm epey köreldi. Yeterince çığırkanlık ve davulculuk yaptım.

Yeterince aşırı uçlarda yaşadım. Sanırım artık gösteriden biraz sıkılmaya başladım.

Şimdi, on dört yıl sonra, karnavala geri dönmek tu-

haf geliyor. Geçmişe bakınca, çok şanslı olduğumu anlıyorum. Bu öyküleri yazdığım, yayın sektörü hâlâ genç yazarlara ve kısa öykülere fırsat tanıyıp riske girmeye gönüllüydü. Günümüzdeyse tanınmamış birinin böyle bir öykü kitabını yayınlaması neredeyse imkânsız. Çünkü kısa öykülerin okuyucu kitlesi romanlarınkine kıyasla çok küçük. İlk editörüm Barbara Boote riske girecek kadar cesur biriydi. Ayrıca öykülerimin yayınlanışının hemen ardından Hellraiser filminin çekilmesi benim açımdan büyük bir şanstı. Böylece öykülerim pek çok insanın ilgisini çekti.

Dönüp bakınca, benim için harika bir dönem olduğunu görüyorum. Umduğum, hayalini kurduğum pek çok şey kısa sürede gerçekleşivermişti. Kitaplarım yayımlanmış ve olumlu eleştiriler almıştı. Yarattığım bir canavar, dünyanın her yerindeki sinema salonlarında gösteriliyor, insanlar imzamı ve fikirlerimi almak istiyorlardı.

Şimdi bütün bunlar çok eskiden olmuş gibi geliyor. Bazı şarkıları dinlerken ya da hikâyelerimden birinde yazılışım hatırladığım bir pasaja rastladığımda, o dönemin tadını biraz olsun tekrar alıyorum. "Geceyarısı Et Treni"ni okurken, New York metrosunda tek başıma yaptığım ilk yolculuğu hatırlıyorum. Yanlışlıkla son durağa gitmişim. Karanlık, boş bir istasyondur. "Yeni Morgue Sokağı Cinayetleri"ni okurken (dünyanın en büyük korku yazarı Edgar Allan Poe'ya saygı gösterimdir), Paris'te karlı ve sessiz bir günde müteveffa dostum Bili Henry'yle trafiğe takılışımızı, tek bir arabanın bile kımıldamayışını hatırlıyorum. "Selüloitin Oğlu"nu okurken, doğum ye-

rim olan Liverpool'daki köhne sinemayı hatırlıyorum. Gençliğimde hayal gücümü fişekleyen filmlerin çoğunu orada izlemiştim. Franju'nun Les Yeux San Visage'ını, tuhaf Onibaba'yı, hoş Kıvaide'ni, Passolini'nin kehane-timsi yapıtlarını ve Fellini'nin deliryumlarını. Korku'yu okurken, üniversiteden tanıdığım ve o hikâyeye ilham kaynağı olmuş insanları hatırlıyorum (bu tuhaf bir ithaf yolu ama beni etkiledikleri bir gerçek).

Bu hikâyelerin kalıcı olup olmayacaklarını bilmiyorum. Herhangi bir yazarın böyle bir şeyi bilebileceğinden de şüpheliyim. Ama sonuçta yazıldılar, taş kazındılar. Her ne kadar onlara rötuş yapma, bir şeyler ekleyip çıkarma arzusu duysam da, hâlâ hoşuma gidiyorlar. Bir yazarın

sahip olabileceği en büyük beklenti budur galiba: Eserini yazarken ve yazdıktan sonra ondan hoşlanabilmek.

Kesin olan bir şey var: Halk hâlâ tuhaf ve korkunç hikâyelerden (hayaletlerden, zaptedilmelerden, korkunç intikamlardan ve iğrenç canavarlardan) eskisi kadar hoşlanıyor. Geçen Ekim'de Santa Monica Bulvarı'nda gördüğüm maskeli insanlar sapık iblisler değildi: Kültürümüzün bizi genellikle bastırmaya ittiği bir ilgiyi ifade etme fırsatını kullanan sıradan insanlardı. (Bu arada bu bastırılmışlığı paradoksal bir biçimde alkışladığımı da belirtiyim. Ne de olsa o dürtü bastırılınca daha da güçlenir.) Ama ruhumuzdaki karanlığa arada sırada dokunma ihtiyacı duyarız. İlkel benliğimizle, muhtemelen henüz konuşamadığımız zamanlarda var olan ve dünyanın yoğun ışıkla yoğun karanlığı barındırdığını, biri olmazsa diğerrinin de var olamayacağını bilen benliğimizle tekrar bağlantı kurmanın bir yoludur bu.

19

Bu hikâyeleri yazdıktan sonra çıktığım edebi yolculukta, lanetleniştten çok bağışlanma imgelerini keşfetme ihtiyacım giderek yoğunlaştı. Weaveland'de, İmajika'da, Kutsanma Ayini'nde ve Galilee'de, hatta çocuk kitabım Zaman Hırsızı'nda ışık ve kutsanma imgeleri acı ve ölüm imgelerinden daha güçlü. Kötülüğü temsil eden figürler hep yeniliyor.

Bu önsözü takip eden hikâyelerdeyse aynı şey geçerli değil. Onlarda canavarlar galip geliyor, bazen de dokundukları kişileri ileride başkalarına zarar verecek biçimde değiştiriyorlar. Kötülük rastlantı eseri yenilse bile, genellikle tanıkları ve galipleri de beraberinde götürüyor.

Herhangi bir hikâyenin diğerrlerinden daha gerçek olduğuna inanmıyorum. Bu kurgu eserlerdeki (belki de bütün kurgu eserlerdeki) bilgelik, bireylerin hayal güçlerinde uyandırdıkları etkilerde yatıyor. Bu yüzden ahlaki kıstaslar uygulamayı, bu hikâyelerden didaktik dersler çıkarmayı doğru bulmuyorum. Bazen din terminolojisi kullanır gibi görünsem de, bu öyküler Kara ya da Beyaz Ayinlerin vaazları değiller.

Bunlar küçük yolculuklar; belki de küçük geçit törenleri... Bizi tanıdık sokaklardan uzaklaştırıp karanlık yerlere götüren, ta ki (bildiğimiz

yerlerden çok uzaklaştığımızda) kendimizi tuhaf yaratıklar arasında, kendimize yabancılaşmış halde bulana kadar.

Los Angeles, Mayıs 1998

Önsöz

Ramsey Campbell

"Yaratık dudağından tutup çekerek derisini kemiğinden ayırıvermişti, bir kar maskesini çıkarırcasına."

Hâlâ benimle misiniz?

İşte Clive Barker'dan bekleyebileceğiniz şeylere bir örnek daha: "O kımıl kımıl kuledaki bütün erkek, kadın ve çocuklar kördü. Yalnızca şehrin gözlerinden görüyorlardı. Düşünceleri yoktu. Akıllarından yalnızca şehrin düşünceleri geçiyordu.

Hantalca ama güçlü dirençlilik-leri kendilerini ölümsüz sanmalarına yol açıyordu.

Devasa, çılgın ve ölümsüz."

Gördüğünüz gibi Barker korkutucu olduğu kadar hayal gücü geniş bir yazar. Bir başka öyküden bir başka alıntı yapayım: "İnsan birazcık gülemeyecekse dirilmenin ne anlamı vardı ki?"

Bu alıntıyı özellikle seçtim, ürkek okuyucuları uyarmak için. Korku kitapları okurken korkmak istemiyorsanız, hem fazla ciddiye alınmayacak kadar gerçekdışı hem de hayal gücünüzü zorlamayacak ya da artık kurtulduğunuzu sandığınız kâbuslarınızı uyandırmayacak

kadar tanıdık olmalarını istiyorsanız, bu kitaplar size göre değil. Ama öte yandan, uykunuzu getiren ve siz daha başucu lambanızı söndürmeden yanınızdan ayrılan öykülerden bıktıysanız ya da çok satan kitap okurlarının adını bile işitmediği usta korku yazarlarından yapılmış araklamalarla dolu kolay okunur popüler romanlardan sıkıldıysanız, Clive Barker'ın son yıllarda ortaya çıkan en orijinal korku yazarı ve bu alanda çalışmakta olan en şoke edici yazar olduğunu keşfetmek sizi de tıpkı benim gibi sevindirebilir.

Korku hikâyelerinin tepkisel olduğu farz edilir genellikle. En iyi korku yazarlarından bir kısmının öyle olduğu bir gerçektir ama bu eğilim sorumsuzca yazılmış bir sürü saçma sapan kitaba da yol açmıştır. Ayrıca bütün korku yazarlarının geçmişten etkilenmesi şart değildir. Bir yazar hayal gücünü kullanırken içgüdülerinden başka kural tanımamalı. Clive Barker'ın içgüdüleriye asla şaşmıyor. Bazı korku yazarlarının iddia ettiği gibi (bana kendilerini savunma ihtiyacı duyuyorlar gibi geliyor) korku edebiyatının temel hedefinin bize doğaüstü ve yabancı gelen anormallikleri göstermek yoluyla nor-malliği anımsatmak olduğunu söylemek, korku edebiyatının yabancıların saldırısına uğrayan normal insanlardan söz etmesi gerektiğini söylemekten (ki görünüşe bakılırsa pek çok yayınevinin editörü buna inanıyor) pek farklı değil. Tanrı'ya şükür ki kimse Poe'yu buna ikna etmedi. Tanrı'ya şükür ki Clive Barker gibi radikal yazarlar var.

23

Clive Barker aslında geleneksel temalardan kaçınmıyor ama onlarla işi bittiğinde değişmiş, başka bir şeye dönüşmüş oluyorlar. "Seks, Ölüm ve Yıldız Işığı" tam bir hayaletli tiyatro öyküsü. "İnsan Kalıntıları"ysa şeytani ikiz temasının dahice orijinallikte bir versiyonu. Ama bu iki öyküde de bildik temalar, şimdiye kadar eşi benzeri görülmemiş kadar uç noktalarda işleniyor ve hem kara mizahla hem de tuhaf bir iyimserlikle sonlanıyor. Aynı şey son derece optimist bir tuhaflikler komedyası olan "Yeni Morgue Sokağı Cinayetleri" için de söylenebilir. Ama şimdi Barker'ın cinsel konulardaki açıksözlülüğü gibi, daha karmaşık bir konuya girdik. Clive

Barker'ın hikâyeleri hakkında bu söylediklerimden ne çıkaracağı--nız size kalmış. Ama şimdiye kadar yazılmış korku öyküleri içinde en canlı tasvirlerle sahip olan "Gece Yarısı Et Treni"ni okurken, sizi uyardığımı, bu kitapların kalbi ve hayal gücü zayıf kişilere göre olmadığını söylediğimi unutmamanızda fayda var. Bir adada geçen "Günah Keçileri"nde, aslında korku sinemasının buluşu olan su altı zombilerini kullanmış.

"Selüloitin Oğlu"nda ise biyolojik bir tabuyu David Cronenberg filmlerini aratmayacak bir açıklıkla irdelemiş. Ama bu öykünün asıl gücünü yazarın tükenmek bilmeyen yaratıcılığından aldığını belirtmekte fayda var. Aynı şey "Tepelerdeki Şehirler" (ne yazık ki çoğu korku yazarının inandığı, "orijinal korku öyküsü yoktur" fikrini çürüten bir öykü) ve "Atalarımız zın Derileri" gibi öyküler için de geçerli. Clive Barker'ın hayal gücü dahi ressamlarıinki gibi güçlü. Aslına bakarsanız, günümüz korku yazarları arasında övülmeyi ondan daha çok hak eden birini göremiyorum. Aslında söy-24

lemek istediğim çok şey var. Örneğin tüyler ürpertici "Domuz Kanı Türküsü"nden, bütün sadizm öykülerinde karşılaşılan ikilem olan netlik ve röntgencilik arasındaki ince çizgide yürüyebilmeyi başaran "Korku"dan ve daha nicelerinden bahsetmedim henüz. Ama artık yolunuzdan çekilme vaktim geldi galiba.

Burada Clive Barker adına konuşacak çeyrek milyon sözcük var (en azından, umarım ilk üç cildi mutlaka alırsınız, çünkü tek bir kitap halinde yayınlanmalarını planlamıştı), on sekiz ay boyunca gündüzleri oyun yazarken (ki kapalı gişe sahnelendiler) geceleri yazdığı kısa öykülerden yaptığı seçmeler. Bence hayran olunası bir performans ve son yıllarda yazılmış en heyecan verici çıkış kitabı.

Merseyside, 5 Mayıs 1983

Kan Kitabı

Ölülerin otobanları vardır.

Ölü ruhları taşıyan hayalet trenler, düşsü at arabaları hayatlarımızın ardındaki bozkırdan peş peşe, durmadan geçer. Sesleri dünyanın çeşitli yerlerindeki zalimlik, şiddet ve ahlaksızlık eylemleriyle açılmış

çatlaklardan işitilir. Taşıdıkları gezgin ölümler insanın yüreği patlama noktasına geldiğinde, gizli görüntüler açığa çıktığında bir anlığına görülebilir.

Bu otobanlarda trafik işaret levhaları, köprüler ve cepler vardır. Paralı yollar ve kavşaklar vardır.

Ölü kalabalıklarının kesiştiği, birbirine karıştığı bu kavşaklar, o yasak otobanın dünyamıza açılmasına en uygun yerlerdir. Kavşaklarda trafik yoğun olur. Ölümlerin sesleri de en çok oralarda çıkar. Sayısız ayaklar, iki dünyayı ayıran engelleri aşındırır.

Ölümler otobanındaki böyle bir kavşak, Tollington Sokağı'ndaki 65 numaralı evde bulunmaktaydı. Tek başına yükselen, Georgia tarzı taklidi bu tuğla bina diğer her açıdan sıradandı. Eski, dikkat çekmeyen, bir zaman-26

lar sahip olduğu ucuz ihtişamı yitirmiş, on yıldan fazladır kullanılmayan bir evdi.

Kiracıları 65 numaralı evden kaçırان şey, giderek artan rutubeti değildi.

Bodrumundaki küfler ya da bir deprem sırasında açılmış ve ön eşiğinden çatıya kadar uzanan yarık da değildi. Trafik gürültüsüydu. En üst katta trafik gürültüsü hiç kesilmiyordu. Duvarlardaki sıvaları çatlatıyor, kırımları büküyordu. Camları sarsıyordu.

İnsanın zihnini de sarsıyordu. Tollington Sokağı'ndaki 65 numaralı ev hayaletliydi.

Orada uzun süre oturup da çıldırmamak mümkün değildi.

Bu evde eskiden korkunç bir şeyler olmuştu. Ne zaman ve ne olduğu bilinmiyordu.

Ama acemi bir gözlemci bile evin boğucu havasını (özellikle üst katta) hissedirdi. 65

numaralı evin havasında bir anı ve bir kan vaadi vardı. Pis kokusu insanın burnundan çıkmaz, en sağlam mideleri bile kaldırırdı. Haşarat, kuşlar, hatta

si-nekler bile oradan uzak dururdu. Mutfağında teşbih böcekleri gezinmez, tavanarasmda sığırcıklar yuva yapmazdı. Orada yapılan şiddet eylemi (nasıl bir şeyse) evi yarmıştı, bir balığın karnını yaran bir bıçak gibi. Ölüler o yarıktan, dünyada açılan o yaradan bakıyor ve söyleyeceklerini söylüyorlardı.

Tollington Sokağı'nda 65 numaralı evde yapılan araştırmanın üçüncü haftasıydı.

Paranormallik dünyasında eşi benzeri görülmemiş başarılarla dolu geçen üç hafta.

Es-sex Üniversitesi Parapsikoloji Bölümü kadrosu, bu piyasaya yeni girmiş olan 20

yaşındaki Simon McNeal adlı

27

bir medyumunu kullanarak, ölümden sonra hayat olduğuna dair inkâr edilmesi zor kanıtlar bulmuştu.

Evin en üst katındaki daracık, koridora benzer bir odada, McNeal denen çocuk ölüleri çağırmış, onlara ziyaretlerine dair bol miktarda kanıt bıraktırmıştı. Uçuk sarı duvarlar yüzlerce farklı el yazısıyla kaplıydı. Ölüler akıllarına eseni yazmışlardı anlaşılan.

Adlarını, doğum ve ölüm tarihlerini yazmışlardı tabii. Anılar, yaşayan akrabalarına iyi dilekler, çekmekte oldukları acılara ve yitik hazlarına dair tuhaf imalar. Bazı el yazıları çirkin ve okunaksız, bazılarıysa zarif ve kadınsıydı. Aşk şiirlerinin yanında müstehcen resimler ve yarım bırakılmış fıkralar görülüyordu. Kötü çizilmiş bir gül. Bir gomoku oyunu. Bir alışveriş listesi.

Bu ağlama duvarına ünlüler de gelmişti (Mussolini, Lennon, Janis Joplin), ünsüz ve unutulmuş insanlar da. İmzaları yan yana duruyordu. Giderek uzayan bir ölümler listesi idi bu. Sanki haber yitik kabilelerde ağızdan ağıza

yayıldıkça, kutsal ölümler sessizliklerini bozarak imza atmak için bu boş odaya geliyorlardı.

Doktor Florescu hayatı boyunca psişik araştırmalarla uğraştığından başarısızlığa alışkındı. Aslında asla bir kanıt bulamayacağı fikrini neredeyse huzur verici buluyordu. Şimdiyse, ansızın muhteşem bir başarı kazanınca, hem sevince hem de şaşkınlığa kapılmıştı.

Son üç inanılmaz hafta boyunca yaptığı gibi evin orta katındaki ve yazı odasının hemen altındaki salonda oturmuş, yukarıdan gelen sesleri hayretle dinlerken, bu 28

mucizeye tanık olmasına izin verildiğine inanmakta zorlanıyordu. Daha önce de insan sesine benzer hafif sesler işittiği olmuştu ama öbür dünya ilk kez sesini işittirmekte ısrar ediyordu.

Üst kattan gelen sesler kesildi.

Mary saatine baktı. 18:17.

Ziyaretçileri nedense akşamları altı civarında gidiyordu. Mary altı buçuğa kadar bekleyecek, sonra yukarı çıkacaktı. Bugün orada neler görecekti acaba? O pis, küçük odaya kimler gelip iz bırakmıştı?

"Kameraları yerleştireyim mi?" diye sordu asistanı Reg Fuller.

"Lütfen" diye mırıldandı Mary. Heyecanı onu dal-gınlaştırmıştı.

"Bugün neler göreceğiz acaba?"

"Ona on dakika daha verelim."

"Tamam."

Üst katta McNeal odanın bir köşesine uzanmış, küçük pencereden Ekim güneşine bakıyordu. O kahrolası yerde içi sıkılıyor, kendini yapayalnız hissediyordu. Ama yine de gülümsüyordu. Yüzünde en katı akademisyenlerin bile (özellikle de Doktor Florescu'nun) içinin yağını

eriten o hüzünlü, soylu gülümseme vardı. Evet, kadın gülümseyişine vurulmuştu. Gözlerine, sırf onu etkilemek için takındığı kederli ifadeye...

Zevkli bir oyundu bu.

Aslında başlangıçta her şey bir oyundan ibaretti. Oysa Simon artık meselenin ciddileştiğini hissediyordu. Bir çeşit yalan bulma oyunu olarak başlayan şey, son derece ciddi bir yarışmaya dönüşmüştü: McNeal, Gerçeğe

karşı. Gerçek basitti: O bir sahtekârdı. Duvardaki "hayalet yazılarını" aslında kendisi, dilinin altında gizlediği minik kurşun parçalarıyla yazıyordu. Sırf fesatlık olsun diye duvarlara vuruyor, tepiniyor, bağırıp çağırıyordu. Hele yazdığı adları düşündükçe kahkahayı basmak istiyordu. Onları telefon rehberlerinden bulmuştu.

Evet, gerçekten zevkli bir oyundu bu.

Mary ona öyle çok şey vaat etmişti ki. Onu şöhret vaatleriyle baştan çıkarmış, yalan söylemeye teşvik etmişti. Zengin olacağını, televizyona çıkıp alkışlanacağını, insanların kendisine tapacağını söylemişti. Hayaletler çağırabilirse tabii.

Simon tekrar gülümsedi. Mary ona bir aracı olduğunu söylemişti... Mesajlar taşıyan masum bir ulak. Birazdan odaya girip gözlerini Simon'ın vücuduna dikerdi. Sonra duvarlara çiziktirilmiş yeni isimleri ve saçmalıkları görüp de salakça bir heyecana kapılınca, Simon ağlamaklı bir sesle konuşacaktı.

Mary'nin onu çıplak, daha doğrusu yarıçıplak görmesi hoşuna gidiyordu. Bütün seansları sırasında üstünde yalnızca bir slip oluyordu, herhangi bir hileye başvurduğu düşünülmesin diye. Aslında komik bir önlemdi bu. Onun ihtiyaç duyduğu tek şey dilinin altındaki kalem kurşunlarıydı, bir de yarım saat boyunca tepinip böğürmesine yetecek kadar enerji.

Terliyordu. Göğsü terden parlıyordu. Saçı soluk alnına yapışmıştı. Bugün çok çalışmıştı: Artık odadan çıkmak, aşağı inmek, hayran olunmanın tadını çıkarmak istiyordu. Aracı, elini slibine sokup aletiyle dalgın dalgın oynadı. Odanın bir yerlerinden kapana kısılmış bir sine-30

ğın ya da sineklerin vızıltısı geliyordu. Bu mevsimde ortalıkta sinek olmazdı pek ama yakından bir yerlerden sinek sesi geldiği kesindi. Vızıldayarak cama sürtünüyor ya da ampülün etrafında turluyorlardı. Seslerini duyuyordu ama sorgulamadı. Kendini, oyunu düşünmeye ve aletini okşamaya kaptırmıştı.

O zararsız böcekler nasıl da vızıldıyordu. Türküler söylüyor, şikâyetler ediyorlardı.

Nasıl da yakınıyorlardı.

Mary Florescu parmaklarıyla masasına vurdu. Alyansı bugün gevşekti. Masaya vururken parmağında kaydığını hissetmişti. Bazen sıkı, bazen gevşek olurdu.

Üstünde kafa yormadan kabullendiği küçük gizemlerden biriydi bu. Aslında yüzüğü bugün epey gevşekti. Neredeyse düşecekti. Alan'ın yüzünü düşündü. Alan'ın o güzel yüzünü. O yüze alyansının halkasından baktığını hayal etti. Bir tünelin uçundaydı sanki. Ölümü böyle mi olmuştu? Karanlığa uzanan bir tünele mi çekilmişti? Yüzüğü parmağının dibine itti. Baş ve işaret parmaklarının ucuyla dokunurken, neredeyse acı metal tadı almıştı. Tuhaf bir histi, bir tür ilüzyon.

Kederini unutmak için delikanlıyı düşündü. Yüzünü, gülümseyişini, hiç de etkileyici olmayan oğlansı bedenini hayalinde canlandırmakta hiç zorlanmadı. Kız gibiydi.

Hatları dolgun, teni pürüzsüzdü. Masumdu.

Parmakları hâlâ yüzüğündeydi. Ağzındaki acı tat yoğunlaşıyordu. Başını kaldırdı.

Fuller, ekipmanla ilgileniyordu. Kelleşmekte olan kafasının etrafında soluk yeşil bir ışık titreyiyor, dalgalanıyordu...

Birden başı döndü.

Fuller ise hiçbir şey görmüyor ve işitmiyordu. Baş-

nı eğmiş işiiyle uğraşıyordu. Mary ona bakıp başının etrafındaki haleyi izlerken, içinde yeni hislerin kabardığını ve bedenine yayıldığını hissetti. Hava birden canlanmıştı sanki. Oksijen, hidrojen, nitrojen moleküllerinin bedenine çarptığını hissediyordu.

Fuller'ın başının etrafındaki ayla giderek büyüyordu. Odadaki bütün nesneler onun gibi parlamaya başlamıştı. Mary'nin parmakucula-rındaki tuhaf his de yayılıyordu.

Soluğu renkli çıkıyordu... Kıpır kıpır havaya yayılan parlak bir pembelik ve t runculuk şeklinde. Oturmakta olduğu masanın sesini, inleyişini açıkça işitiyordu.

Dünya açılıyordu. Mary'nin duyu organlarını hazza boğuyor, afallatıyordu. Mary ansızın dünyayı bir sistem olarak görmeye başlamıştı. Siyasi ya da dinsel değil, bedeninden hareketsiz ahşap masaya ve yıpranmış altın alyansına yayılan bir duyular sistemi olarak.

Daha da ötesine. Tahtanın, altının ötesine. Otobana bir yarık açılmıştı. Mary zihninde canlı ağızlardan çıkmayan insan sesleri işitiyordu.

Başını kaldırdı, daha doğrusu bir g  başını zorla yukarı çevirdi. Tavan solucanlarla kaplıydı. Hayır, bu çok saçmaydı! Ama tavan canlı gibi görünüyordu. Solucanların kıpırtılarıyla nabız gibi atıyor, dans ediyordu sanki.

Mary tavanın üstündeki delikanlıyı görebiliyordu. Yerde oturuyordu. Dikilmiş aleti elindeydi. Başını geriye atmıştı, tıpkı onun gibi. O da Mary gibi kendini hazza kaptırmıştı. Mary yeni görüş yeteneği sayesinde, delikanlının vücudunun etrafındaki ve içindeki, nabız gibi atan ışığı görebiliyordu. Kasıklarına yerleşmiş zevki, hazla yanan kafasını görebiliyordu.

Gördüğü başka bir şey daha vardı... Delikanlının içindeki yalan. Mary'nin mucizevi bir şeyler olduğunu sandığı yerde yalnızca boşluk vardı. Delikanlı hayaletlerle iletişim kurma yeteneğine sahip değildi, asla da olmamıştı. Mary bunu açıkça görüyordu.

Küçük bir yalancıydı. Yalancı bir çocuk. Yapmaya cüret ettiği şeyi anlayacak olgunluğa ve bilgeliğe sahip olmayan beyaz, şeker, yalancı bir çocuk.

Artık bitmişti. Yalanlar söylenmiş, oyunlar oynanmıştı. Otoban halkı yanlış tanıtılmaktan ve dalga geçilmekten bıkmış, duvardaki yarıktan vızıldıyor, öçlerinin alınmasını talep ediyorlardı.

Marynin açtığı yarıktan. Mary farkında olmadan o yarığı parmaklamış, yavaşça genişletmişti. O çocuğa

»

duyduğu arzu neden olmuştu buna. Durmadan onu düşünmesi, kaygıları, azgınlığı ve azgınlığından duyduğu tiksinti, yarığın genişlemesine yol açmıştı. Sistemi açığa çıkaran güçler arasında en etkili olanları aşk, partneri şehvet ve ikisinin de partneri olan yitirmişlik hissiydi. İşte kendisi burada üçüne de sahipti. Seviyor, arzuluyor ve bu ikisinin imkânsızlığını güçlü bir biçimde seziyordu. Kendisinden esirgediği hisler yüzünden acı çekmiş, çocuğu yalnızca aracısı olduğu için sevdiğine inanmıştı.

Doğru değildi bu! Doğru değildi! Onu istiyordu, hemen istiyordu, içinin derinliklerinde istiyordu. Ama artık çok geçti. Trafik daha fazla durdurulamazdı. O küçük numaracıya ulaşmayı talep ediyordu. Evet, talep ediyordu.

Mary bunu engelleyemezdi. Tek yapabildiği, karşısında otobanın açıldığını duyunca hafif bir dehşet nidası atmak oldu. Üstünde durdukları şeyin sıradan bir kavşak olmadığını anlamıştı.

Fuller sesini işitti.

"Doktor?" Aletlerinden başını kaldırdı. Yüzünde (Mary göz ucuyla mavi bir ışığa boğulmuş olduğunu görüyordu) sorgulayıcı bir ifade vardı.

"Bir şey mi dediniz?" diye sordu Fuller.

Mary bunların sonunun nereye varacağını düşününce midesi kalktı.

Karşısındaki hayalet yüzlerini açıkça görebiliyordu. İstiraplarının derinliğini görebiliyordu. Seslerini işittirme arzularını anlayabiliyordu.

Tollington Sokağı'ndaki otoban kavşağının sıradan bir yol olmadığını açıkça görüyordu. Mary'nin gördüğü şey, miskin ileren sıradan ölülerin trafiğı değildi.

Hayır, bu ev yalmzca kurbanlarla katillerin yürüdüğü bir yola açılıyordu. Orada fiziksel bedenın çekebileceğı bütün acıları çekmiş, ölüm biçimleri zihinlerine dağlanmış

erkekler, kadınlar ve çocuklar vardı. İstirapları anlatılamayacak güzellikte gözlerinden okunuyor, hayalet bedenleri hâlâ onları öldüren yaraları taşıyordu. O masumların arasında katilleri ve işkencecileri serbestçe geziniyordu. O kana susamış, beyinsiz canavarlar yarığın ardından dünyaya bakıyordu. Türümüzün yasak mucizesi olan o bilinmeyen yaratıklar bağışıyor ve uluyorlardı.

Şimdi tepesindeki çocuk da onları hissetmeye başlamıştı. Mary çocuğun sessiz odada yan döndüğünü gördü. İşittiğı seslerin sinek vızıltısı olmadığını farkındaydı. O

yakınan sesler böceklerden gelmiyordu. Çocuk ansızın şimdiye kadar dünyanın küçük bir köşesinde yaşadığını ve şimdi geri kalanının (yani Üçüncü, Dördüncü ve Beşinci dünyaların) aç ve karşı konulmaz bir biçimde

üstüne geldiğini fark etmişti. Mary çocuğun paniğini görmenin yanı sıra, kokusunu ve tadını da alıyordu. Evet, nihayet arzuladığı şeyi

gerçekleştiriyor, çocuğu tadıyordu.

Ama duyularını birleştiren bir öpücükle değil. Çocuğun giderek artan paniği sayesinde. Paniği Mary'nin içine doluyordu. Çocukla tam bir empati kurmuştu. Gözleri onunkiler gibi dehşetle bakıyordu. Kurumuş boğazlarından aynı hırıltı çıkıyordu.

"Lütfen..."

Çocuk bir ders alıyordu.

"Lütfen..."

İlgiyi ve armağanları kazanan çocuk.

"Lütfen..."

Ölüler bile onu tanır, sözünü dinlerdi herhalde.

"Lütfen..."

Mary bugün merhamet gösterilmeyeceğini kesinlikle biliyordu. Bu hayaletler otobanda umutsuzluk ve ıstırap dolu asırlar geçirmişlerdi. Can vermelerine yol açan yaralan ve o yaraların açılmasına yol açan deliliği hâlâ taşıyorlardı. Çocuğun saygısızlığına, küstahlığına, salaklıklarına yeterince katlanmışlardı. Açılıyla eğlenmesine yeterince katlanmışlardı. Gerçeği söylemek istiyorlardı.

Fuller ona daha yakından bakıyordu. Suratı şimdi dalgalanan bir turuncu ışık denizinde yüzüyordu. Mary teninde onun ellerini hissetti. Sirke tadındaydılar.

"iyi misin?" dedi Fuller. Nefesi demir gibiydi.

Mary başını salladı.

Hayır, iyi değildi. Hiçbir şey iyi değildi.

Yarık her saniye biraz daha açılıyordu. Mary yarığın ardında başka bir gökyüzü görüyordu... Otobanın üstün-_____

35

de uzanan arduvaz renkli gökyüzünü. O göğün yanında ev küçücük kalıyordu.

"Lütfen" dedi Mary, gözlerini giderek gözden kaybolan tavana kaldırarak.

Açılıyor, açılıyor...

içinde yaşadığı narin dünya kopma noktasına gelecek kadar gerilmişti.

Birden parçalandı, bir baraj gibi. Odaya kara sular boşandı.

Fuller bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı (ansızın korkuya kapıldığı, aurasının renginden belliydi). Ama neler olduğunu anlayamıyordu. Mary, Fuller'ın sırtının ürperdiğini, beyninin fırl fırl döndüğünü hissetti.

"Neler oluyor?" diye sordu Fuller. Mary o telaşlı sesi işitince gülmek istedi.

Üst kattaki, yazı odasındaki su testisi parçalandı.

Fuller, Mary'yi bırakıp kapıya koştu. Kapıya yaklaşırken, sarsılmaya ve takırdamaya başladığını gördü. Sanki cehennemin bütün sakinleri tarafından arkadan yumruklanmaktaydı. Kolu dönüp duruyordu. Boyası kabarıyordu. Anahtarı kora dönüşmüştü.

Fuller dönüp doktora baktı. Kadının hâlâ o tuhaf pozisyonda, başı geri düşmüş ve gözleri faltaşı gibi açık halde durduğunu gördü.

Kapının koluna uzandı ama henüz dokunamadan kapı açılıverdi. Kapının ardındaki koridor tamamen kaybolmuştu. O tanıdık koridorun yerinde artık ufka uzanan otoban vardı. Fuller bu manzarayı görür görmez öldü. Zihni ona dayanabilecek kadar güçlü değildi... Bir anda aşırı yüklenen sinirlerini kontrol edebilecek kadar güçlü 36

değildi. Kalbi duruverdi. Ansızın patlak veren bir isyan vücut sistemini çökertti.

Mesanesi ve bağırsakları boşaldı. Organları titredi, vücudu yere yığıldı. Düşerken yüzünde tıpkı kapıdaki gibi kabarcıklar belirmeye başlamıştı. Cesedi de kapı kolu gibi titriyordu. Hemen ölmüştü, bu yüzden böylesine bir rezilliğe bir tahta ya da çelik parçasından daha fazla gocunamazdı.

Doğuda bir yerlerde ruhu yaralıların otobanına çıkarak, bir saniye önce öldüğü kavşağa doğru ilerlemeye başladı.

Mary Florescu yapayalnız kaldığını biliyordu. Tepesinde o harika çocuk, Mary'nin o güzel ve hilebaz çocuğu, genç teninde ölümlerin intikamcı ellerini hissettikçe kıvranıyor ve haykırıyordu. Mary niyetlerini biliyordu. Gözlerinden okuyabiliyordu. Yeni bir şey değildi bu. Her tarihte bu tarz işkenceler görülmüştü. Çocuğu, vasiyetlerini yazmakta kullanacaklardı. Onların sayfası, kitabı, otobiyografi defteri olacaktı. Bir kan kitabı.

Kandan yapılma • bir kitap. Kanla yazılmış bir kitap. Mary ceset derilerinden yapılma kara büyü kitaplarını düşündü. Onları görmüştü. Onlara dokunmuştu. Gördüğü bazı dövmeleri düşündü: Onları taşıyanlardan kimileri ucube gösterilerinde sergileniyordu.

Kimileriye annelerine yazılmış mesajları sırtlarında taşıyarak sokaklarda üstsüz çalışan işçilerdi. Bir kan kitabı yazmak işitilmedik bir şey değildi.

Ama böylesine pırıl pırıl bir tene yazmak... Tanrı'm, bir günahı bu. Çocuk keskin sürahi parçalarının etini yardığını hissettikçe haykırıyordu. Mary çocuğun acısını sanki bizzat çekiyormuş gibi hissediyordu. Aslında o kadar da korkunç değildi...

37

Ama çocuk yine de haykırıyordu. Bir yandan da saldırganlarla boğuşuyor, onlara küfürler savuruyordu. Ona aldırıyorlardı. Yakarışlara da, dualara da kulaklarını tıkamış bir halde etrafını sarmış, çok uzun süre sessiz kalmaya zorlanmış yaratıkların şevkiyle çocuğun üstünde çalışıyorlardı. Mary çocuğun yakınmalarını dinlerken kendi vücuduna yayılmış korkuyla

mücadele ediyordu, Bir biçimde odaya çıkması gerektiğini hissediyordu. Kapının ardında ya da merdivenlerde ne olduğu önemli değildi... Çocuğun ona ihtiyaç duyması yeterliydi.

Ayağa kalkınca saçının havalandığını, Gorgon Me-dusa'mn yılan saçları gibi dalgalandığını hissetti. Gerçeklik dalgalanıyordu. Mary döşemeyi göremiyordu. Evin tahtaları hayalet tahtalara dönüşmüştü. Arkalarında yatan azgın karanlık öfkeli ve tehditkârdı. Mary kapıya baktı. Üstünde bir türlü silkinip atamadığı bir uyuşukluk vardı.

Yukarı çıkmasını istemiyorlardı besbelli. Belki de hendeni biraz korkuyorlar, diye düşündü. Bunu düşünmek azmini pekiştirdi. İki dünya arasındaki deliği kendisi, varlığıyla açmıştı. Şimdi onlar için tehlikeli olmasa, onu niye durdurmaya çalışsmlardı ki?

Kabarcıklarla dolu kapı açıktı. Ardında, evin gerçekliği, yerini tamamen ulumaların yükseldiği, kaosun hâkim olduğu otobana bırakmıştı. Mary göremese de ayaklarının altında hissettiği döşemede odaklanarak kapıdan geçti. Tepesindeki gökyüzü Prusya mavişiydi. Otoban geniş ve rüzgârlıydı. Ölülerle doluydu. Mary sanki canlıymışlar gibi aralarından ite kaka geçmeye başladı. Ölüler şaşkın ve salakça ifadelerle ona bakıyorlardı. Dünyalarına gelmesinden nefret ettikleri belliydi.

38

Mary artık "Lütfen" demiyordu. Hiçbir şey demiyor-du. Yalnızca dişlerini gıcırdatarak ve kısık gözlerini otobana dikerek, var olduğunu bildiği merdivene doğru yürüyordu.

Merdivenin en alt basamağına takılıp tökezleyince kalabalıktan bir uğultu yükseltti.

Sakarlığına mı gülüyorlardı, yoksa yukarıdakileri uyarıyorlar mıydı belli değildi.

Birinci basamak. İkinci basamak. Üçüncü basamak.

Her taraftan ekiştirilse de adım adım ilerliyordu. İleride küçük yalancısının, içinde düşmanlarıyla çevrili halde yattığı odanın kapısını görüyordu. Slipi ayak bileklerindeydi. Bir tecavüz sahnesi gibiydi. Artık haykır-mıyordu ama gözlerinde dehşet ve acı vardı. En azından hâlâ yaşıyordu. Zihni genç olduğundan esnekti.

Böylece gördüklerini biraz olsun kabullenebilmişti.

Simon birden başını çevirip kapıya, kapının diğer tarafındaki Mary'ye baktı.

Yaşadıkları, içindeki gerçek yeteneği uyandırmıştı. Mary'ninki kadar güçlü olmasa da, onunla temas kurmasına yeterliydi. Göz göze geldiler. Koyu mavi bir denizde, bilmedikleri ve anlamadıkları bir uygarlığın ortasında, kalplerini birleştirdiler.

"Kusura bakma" dedi Simon usulca. Hali yürek pa-ralayıcıydı. "Kusura bakma, kusura bakma." Sonra başını çevirmek zorunda kaldı.

Mary merdivenin tepesine ulaşmak üzere olduğuna emindi. Görebildiği kadarıyla, ayakları hâlâ havada yürüyordu. Üstünde, altında, dört bir yanında gezginlerin suratları vardı. Ama Simon'ın bulunduğu odanın kapısını, döşeme tahtalarını ve kirişlerini hayal meyal seçebiliyordu. Simon artık tepeden tırnağa kanla kaplıydı. Mary onun gövdesinin, yüzünün, kol ve bacaklarının her san-39

timetre karesinin işaretlerle, ısırap hiyeroglifleriyle kaplı olduğunu görebiliyordu.

Simon bazen bir anlığına boş odaya geri dönmüş gibi görünüyordu. Pencereden gün ışığı giriyor, Simon'ın yanında kırık sürahinin parçaları duruyordu. Sonra Mary konsantrasyonunu yitiriyor ve görünmez dünya tekrar görünür hale geliyordu. O

dünyada Simon havada asılı duruyor; hayaletlerse her tarafını sarmış, sayfa düzeltircesine saçını ve vücut kıllarını çekiştirerek koltuk altlarına, göz kapaklarına, cinsel organlarına, kıkına, topuklarına yazıyorlardı.

O iki görüntü arasında yalnızca yaralar ortaktı. Simon yazarlarla çevrili halinde de, odada yalnızkenki halinde de, durmadan kan kaybediyordu.

Mary artık kapıya ulaşmıştı. Kapı kolunun somut gerçekliğine dokunmak için titreyen elini uzattı ama bütün dikkatini toplamasına karşın kolu net göremiyordu. Çok hafif bir görüntü vardı o kadar. Ama yeterliydi. Kapının kolunu tuttu, çevirdi ve yazı odasının kapısını açtı.

Simon karşısındaydı. Aralarında yalnızca iki üç metre vardı. Tekrar göz göze geldiler.

Gözlerinde hem canlıların hem de ölülerin dünyasında tanınan zarif bir ifade belirdi.

O ifadede merhamet ve sevgi vardı. Kurgular dağılmış, yalanlar toza dönüşmüştü.

Çocuğun mani-pulatif gülümsemelerinin yerini gerçek bir tatlılık almıştı... Tıpkı Mary'nin yüzündeki gibi.

Bu ifadeden korkan ölüler başlarını çevirdiler. Yüz derileri gerildi, etleri karardı, seslerinde bozguna uğramanın hüznü belirdi. Mary, Simon'a dokunmak için elini uzattı. Artık ölülerle boğuşmasına gerek yoktu, çünkü her tarafta ölü sinekler gibi düşüyorlardı.

40

Hafifçe Simon'ın yüzüne dokundu. Bu dokunuş bir kutsamaydı. Simon'ın gözleri doldu. Gözyaşları yaralı yanaklarından aşağı süzülürken kanıyla karıştılar.

Ölüler artık ses çıkarmıyordu. Hatta ağızları bile yoktu. Otobanda kaybolmuşlardı.

Garazları engellenmişti.

Oda tekrar belirmeye başladı. Hıçkırarak ağlayan Simon'ın altındaki lekeli döşeme tahtaları, çivileriyle birlikte belirdi. Sonra pencereler çıktı ortaya... Sonra da arkalarındaki, alacakaranlıkta cıvı cıvı çocuk seslerinin

yükseldiği sokak. Otoban tamamen kaybolmuştu. Gezginleri, yüzlerini karanlığa çevirmiş, unutuluşa geri dönmüş, somut dünyada yalnızca işaretlerini ve tılsımlarını bırakmışlardı.

65 numaralı evin orta katında Reg Fuller'ın dumanı tüten cesedi, kavşaktan geçen ilgisiz gezginlerin ayakları altında eziliyordu. Nihayet Fuller'ın ruhu da oradan geçerken, bir zamanlar içinde yaşadığı bedene baktı. Sonra kalabalığın ittirmesiyle, yargılanmak üzere yoluna devam etti.

Üst kattaki kararan odada Mary Florescu, McNeal'ın yanına diz çöküp, kanlı başını okşadı. Çıkıp yardım çağırmadan önce, saldırganların geri dönmeyeceğine emin olmak istiyordu. Şimdi yalnızca stratosferde sabaha doğru uçan bir jetin sesi duyuluyordu. Çocuğun nefesleri bile sessiz ve düzenliydi. Etrafını saran ışık kaybolmuştu. Mary'nin bütün duyuları normale dönmüştü. Görme, işitme ve dokunma duyuları.

Dokunmak.

Çocuğa ilk kez cesaret edebildiği bir biçimde dokundu. Parmak uçlarını hafifçe vücudunda gezdirdi. Te-41

nindeki kabartılara kabartma yazı okuyan kör bir kadın gibi dokundu. Simon'ın vücudunun her milimetre karesinde, farklı farklı eller tarafından yazılmış minicik yazılar vardı. Vücudunu kaplayan kana karşın, Mary o yazıların ne kadar özenle kazındığını fark edebiliyordu. Hatta giderek kararan odada bazı sözcükleri seçebiliyordu bile. İşte inkâr edilemeyecek bir kanıttı bu. Ama hiç istemediği bir kanıt.

Yine de, hayatı boyunca kurduğu düş gerçekleşmişti. Fiziksel bedenin dışındaki yaşamın kanıtı, fiziksel bedene yazılmıştı.

Çocuğun yaşayacağı kesindi. Kan akışı durmaya başlamıştı. Yaraları iyileşiyordu.

Sonuçta sağlıklı ve güçlüydü. Ağır hasar almamıştı. Gerçi güzelliğini sonsuza kadar yitirmişti tabii. Artık en iyi ihtimalle ilginç, en kötü ihtimalle de iğrenç ve korkunç görünecekti. Ama Mary onu koruyacaktı. Çocuk

zamanla onu tanımayı ve ona güvenmeyi öğrenecekti. Kalpleri ayrılmaz bir biçimde birleşmişti.

Bir süre sonra, çocuğun vücudundaki yaralar kabuk bağlayıp izlere dönüştüğünde, Mary onları okuyacaktı. Ölülerin onun üstüne yazdığı öyküleri sonsuz bir sevgiyle ve sabırla okuyacaktı.

Karnındaki o güzel el yazısını okuyacaktı. Yüzünü ve kafa derisini kaplayan, zarif harflerle yazılmış şahadeti okuyacaktı. Sırtındaki, inciğindeki, ellerindeki öyküyü okuyacaktı.

Hayranlıkla dokunacağı o yazıların hepsini okuyacak ve yazacaktı, ölülerin anlattığı öyküleri herkes öğrensin diye.

Simon bir Kan Kitabı'ydı. Tek çevirmeni ise Mary idi.

42

Karanlık çökünce ayağa kalkıp anadan doğma haldeki Simon'ı aşağıya indirerek sıcak gece havasına çıkardı.

İşte Kan Kitapları'na yazılmış hikâyeler, isterseniz okuyun ve öğrenin.

Hayattan çıkıp bilinmeyen hedeflere giden karanlık otobanın bir haritasını teşkil ediyorlar. Çok az kişi o yoldan gitmek zorunda kalacak. Çoğu insansa lambalarla aydınlatılan sokaklarda, huzur içinde yürüyecek. Bu hayattan dualar ve okşayışlarla uğurlanacaklar. Ama seçilmiş bazı kişiler dehşeti yaşayacak, lanetliler otobanına götürülecek.

Bu yüzden okuyun. Okuyun ve öğrenin.

Sonuçta en kötü ihtimale hazırlıklı olmak en iyisi-dir. Ölmeden önce yürümeyi öğrenmek akıllıca olur.

Geceyarısı Et Treni

Leon Kaufman artık şehrin yabancıları sayılmazdı. Masumluk yıllarında buraya Hazlar Sarayı derdi. Ama o zamanlar Atlanta'da yaşıyor ve New York'u her şeyin mümkün olduğu bir cennet olarak görüyordu.

Kaufman üç buçuk aydır hayallerinin şehrinde yaşamaktaydı. Hazlar Sarayı artık ona pek de haz verici gelmiyordu.

Limandaki otobüs terminalinden çıkıp 42 Cadde'ye, Hroadvway kavşağına bakalı yalnızca bir mevsim mi geçmişti sahiden? Öylesine çok hayal kırıklığı yaşamak için ne kısa bir süreydi.

Eskiden ne kadar saf olduğunu düşündükçe utanası geliyordu. Bir zamanlar sokakta durup "Seni seviyorum Ncw York" diye haykırdığını düşünmek onu rahatsız ıxlıyordu.

Sevmek mi? Asla.

Onunki en fazla hoşlanmak olmuştu.

Şimdiyse, cazibesine kapıldığı o şehirde üç ay gerildikten, gece gündüz onunla olduktan sonra, şehir kusursuzluk havasını yitirmişti.

44

New York sıradan bir şehirdi.

Sabahları bir orospu gibi uyanan, dişlerinin arasındaki öldürülmüş insan cesetlerini çıkaran, saçlarındaki intihar etmişlerin cesetlerini ayıklayan bir kadın gibiydi New York. Geceleri pis arka sokaklarında ahlaksızlık diz boyuydu. Sıcak ikinci saatlerindeyse New York, kalabalık pasajlarında saat başı yapılan korkunç şeylere kayıtsız, tembel ve çirkin oluyordu.

Burası Hazlar Sarayı filan değildi. Haz değil, ölüm dağıtıyordu.

Burada tanıştığı herkes şiddet olayları yaşamıştı. Hayatın bir gerçeği idi bu. Hatta öldürülmüş birini tanımak neredeyse hava atma nedeniydi. Bu şehirde yaşamamanın kanıtıydı.

Ama Kaufman neredeyse yirmi yıl boyunca New York'u uzaktan sevmişti. Yetişkinlik yaşamının büyük bir kısmında, aşk ilişkisini planlamıştı. Bu yüzden şimdi sanki o hisleri hiç yaşamamışçasına New York'u bir kalemde silip atması kolay değildi. Hâlâ bazen, sabahın

•

çok erken saatlerinde, polis sirenlerinin işitilmeye başlamasından önce ya da alacakaranlıkta, Manhattan'ı bir mucize olarak gördüğü oluyordu.

O anlar ve rüyaları sayesinde hâlâ New York'tan umutluydu, her ne kadar onun bir hanımefendi gibi davranmadığını görse de.

New York'u bağışlamak kolay değildi. Kaufman'm orada geçirdiği birkaç ay içinde, New York sokakları kana bulanmıştı.

45

Daha doğrusu sokaklar değil de, sokakların altındaki tüneller.

"Metro katliamı" o ay herkesin dilindeydi. Daha geçen hafta üç cinayet işlenmişti.

Cesetler, Avenue of Ameri-cas metrosu trenlerinden birinin vagonunda bulunmuştu.

Vücutları yarılmış, barsaklarının bir kısmı dökülmüştü. Sanki usta bir mezbaha işçisi işini yarım bırakmak zorunda kalmıştı. Cinayetler öyle profesyonelce işlenmişti ki, polis, kayıtlarındaki kasaplık sektöründe çalışmış herkesi sorguya çekiyordu.

Rıhtımdaki et paketleme fabrikaları gözleniyor, mezbahalarda ipucu aranıyordu.

Katilin hemen bulunacağına söz veriliyordu ama kimse tutuklanmıyordu.

En son bulunan üç ceset, cinayet zincirinin ilk halkası değildi. Daha Kaufman'ın şehre geldiği gün, The Times gazetesinde çıkan bir haber bürodaki ürkütücü konulara ilgi duyan bütün sekreterlerin dilinden düşmemişti.

O habere göre, gecenin geç bir vakti metro tünellerinde kaybolan bir Alman turist, bir metro treni vagonunda bir ceset bulmuştu. Kurban, Brooklyn'de

oturan atletik yapılı, güzel, otuz yaşlarında bir kadındı. Çırılçıplaktı. Bütün giysileri ve mücevherleri alınmıştı. Hatta kulaklarındaki küpeleri bile.

Soyulmuş olmasından daha da tuhaf olan şey, giysilerinin düzgünce katlanıp bir naylon poşete konularak cesedin yanındaki koltuğa bırakılmasıydı.

Sıradan bir katilin işi değildi bu. Son derece planlı hareket eden, tertipli bir manyağın işiydi.

Daha da tuhafı (gerçi polis, gazetelerde çıkan haberin bu kısmını doğrulamamıştı), cesedin tamamen tıraş

46

edilmiş olmasıydı. Kafasındaki, kasığındaki, koltuk altlarındaki bütün kıllar alınmıştı.

Kaşlarıyla kirpikleri bile yolunmuştu.

Sonuncu tuhafılıksa, o çıplak cesedin vagonun tava-nındaki tutamaçlardan birine ayaklarından asılmış olmasıydı. Altına da içine siyah bir naylon poşet konmuş siyah bir kova yerleştirilmişti, yaralarından akan kanı toplamak için.

Loretta Dyer'ın cesedi işte bu halde bulunmuştu: Çıplak, tıraşlı, baş aşağı asılı ve kansızlıktan bembeyaz.

İğrenç, planlı ve son derece kafa karıştırıcı bir olaydı bu.

Kurbana tecavüz ya da işkence edildiğine dair bir belirtiye rastlanmamıştı. Kadın sanki bir et parçasıymış-çasına çabucak öldürülmüştü. Kasapsa hâlâ ortalıkta geziniyordu.

Bilge kent yöneticileri, basında bu cinayetle ilgili haberlerin çıkmasını engellemek için harekete geçmişti. Söylentiye göre cesedi bulan adam New Jersey'de polis tarafından koruyucu gözü altına alınmıştı, meraklı gazetecilerden uzak dursun diye.

Ama örtbas girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Rüşvetçi bir polis olayın ilginç ayrıntılarını bir The Times muhabirine anlatmıştı. Bu korkunç ayrıntıları New York'taki herkes öğrenmişti. Bütün kafelerde, barlarda ve tabii ki metrolarda en çok konuşulan konu haline gelmişti.

Ama Loretta Dyer yalnızca ilk kurbandı.

Şimdi benzer durumda üç ceset daha bulunmuştu. Ama bu sefer katilin işini yarıda bırakmak zorunda kaldığı belliydi. Bütün cesetler tıraş edilmemişti. Ayrıca •__47

kanları aksın diye şah damarları kesilmemişti. Cesetleri bulan kişiye bu kez bir turist değil, bir The New York Times muhabiriydi.

Kaufman gazetenin ön sayfasını kaplayan habere göz attı. Bu olay pek ilgisini çekmemişti, kafede yanında oturan adamın tersine. Yalnızca hafif bir tiksinti duymasına ve aşırı pişmiş yumurtalarla dolu tabağını kenara itmesine yol açmıştı, o kadar. Bu şehrin yozlaşmışlığının yeni bir kanıtıydı bu. Şehrin hastalığı hoşuna gitmiyordu.

Yine de sonuçta insan olduğundan, karşısındaki sayfada yazılı kanlı ayrıntıları tamamen göz ardı edememişti. Haberin sade, gösterişsiz bir üslupla yazılmış olması, konuyu daha da ilginç kılıyordu. Ayrıca bu cinayetleri kimin işlediğini merak ediyordu ister istemez. Tek bir manyak katil mi vardı, yoksa ilk cinayeti taklit eden çeşitli katiller mi? Belki de bu daha başlangıçtı. Belki de cinayetler birbirini takip edecekti, ta ki katil kendine fazla güvenmeye ya da yorulmaya başlayınca tndbiri elden bırakıp yakalanana kadar. O zamana kadar vehir, Kaufman'ın taptığı şehir, isteriyle vecd arasında tfidip gelecekti.

Yanındaki sakallı adamın dirseği Kaufman'ın kahvesine çarptı.

"Kahretsin!" dedi adam.

Kaufman tezgâhtan aşağı akan kahveden kurtulmak irin taburesinde yan döndü.

"Kahretsin" dedi adam tekrar.

"Önemli değil" dedi Kaufman.

Adama tekrar baktı, yüzünde hafif bir horgörüyle. O ıkar piç kurusu tezgâhı bir peçeteyle silmeye çalışıyordu.

48

Pancar yanaklı ve bakımsız sakallı bu hödük herif cinayet işleyebilecek biri miydi? O

kıpkırmızı suratta, kafasının biçiminde ya da küçük gözlerinin hareketinde gerçek doğasını ele verebilecek ipuçları var mıydı?

Adam konuştu.

"Yenisini ister misin?"

Kaufman başını salladı.

"Kahve. Sade. Koyu" dedi hödük, tezgâhın ardındaki kıza. Eğilmiş ızgaradaki donmuş yağları temizlekte olan kız başım kaldırıp baktı.

"Ha?"

"Kahve. Sağır mısın?"

Adam, Kaufman'a sırtıttı.

"Sağır" dedi.

Kaufman adamın alt çenesinde üç dişin eksik olduğunu gördü.

"Feci ha?" dedi adam.

Ne demek istiyordu? Kahveyi mi kastetmişti, dişsizliğini mi?

"Üç kişiyi doğramışlar."

Kaufman başıyla evetledi.

"Çok düşündürücü" dedi adam.

"Kesinlikle."

"Yani, bu bir örtbas, değil mi? Kimin yaptığını biliyorlar."

Saçmalıyor, diye düşündü Kaufman. Gözlüğünü çıkarıp cebine koydu. Artık o sakallı suratı net göremiyor-du. En azından bu iyiydi.

"Piç kuruları" dedi adam. "Hepsi piç bunların. Her şeyine bahse girerim ki örtbas ediyorlar."

.49

"Neyi?"

"Ellerinde kanıt var. Bize söylemiyorlar o kadar. Bu şehirde insan olmayan bir şeyler var."

Kaufman birden anladı. O hödük bir komplo teori-

»

sinden bahsediyordu. Bunları öyle sık işitiyordu ki. Her derde devaydılar sanki.

"Klonlar yapıyorlar. Artık iş çığrından çıktı. Bizden habersiz canavarlar filan üretiyor olabilirler. Şehrin altında bir şey var ama bize ne olduğunu söylemiyorlar. Dedim ya, örtbas ediyorlar. Her şeyine bahse girerim."

Adamın kendinden emin tavrı Kaufman'a ilginç gelmişti. Ortalıkta gezinen canavarlar.

Altı kafalı, bir düzine gözlü. Neden olmasındı ki?

Neden olamayacağını biliyordu. Çünkü böyle bir şey, şehri için bahane olurdu. Onu suçlanmaktan kurtarırdı. Hem Kaufman tünellerdeki canavarların tamamen insan olduğunu seziyordu.

Sakallı adam tezgâha para atıp şişko kışını lekeli I»lastik taburenin üstünden kaydırarak ayağa kalktı.

"Herhalde kahrolası bir polistir" dedi adam gitmeden önce. "Onu kahraman yapayım derken canavara dönüştürmüşlerdir." Tuhaf tuhaf sırttı. "Her şeye bahse girerim"

dedikten sonra çıkıp gitti.

Kaufman burnundan yavaşça soluk verdi. Vücudundaki gerilimin azaldığını hissetti.

Böyle konuşmalardan nefret ederdi. Dilinin tutulmasına ve kendini zayıf hissetmesine yol açardı çünkü. Aslında o tip adamlardan da nefret ederdi... New York'ta bol miktarda bulunan sabit fikirli kabadayılardan.

50

Mahogany uyandığında saat altıya geliyordu. Sabahleyin yağın yağmur alacakaranlıkta çiselemeye dönüşmüştü. Hava Manhattan'da mümkün olabileceği kadar temizdi. Mahogany yatağında gerindi, kirli battaniyesini üstünden çekti ve işe gitmek üzere ayağa kalktı. Banyoda klimanın üstüne şıpır şıpır yağmur suyu damlıyordu. Mahogany o sesi bastırmak için televizyonu açtı. Ekranda ilgisini çeken bir şey yoktu.

Pencereye gitti. Altı kat aşağıdaki sokak, araba ve insan doluydu.

Yorucu bir iş gününün bitiminde New Yorklular evlerine dönüyordu... Oyun oynamak, sevişmek için. İnsanlar binalardan akın akın çıkıp arabalarına biniyordu. Kimi havasız bir büroda bütün gün kan ter içinde çalıştığı için sinirliydi. Kimi kendini kalabalığın akışına bırakmış, koyun gibi yürüyordu. Kimiyse metroya iniyordu, gözlerini bütün duvarları kaplayan grafitilere, kulakları-nıysa kendi saçma sapan laflarına ve tünellerin gürültüsüne tıkararak.

Bunları düşünmek Mahogany'nin hoşuna gitmişti. Sonuçta o sıradan biri değildi.

Penceresinden aşıya, o binlerce kafaya bakabiliyordu... Seçilmiş olduğunu bilerek.

Gerçi sokaktaki adamlar gibi onun da iş saatleri vardı. Ama en azından onlar gibi boş

işlerle uğraşmıyordu. Kutsal bir görev yapıyordu.

Kökenleri Amerika'nın dışına uzanan yüce bir geleneği sürdürüyordu. Bir gece avcısıydı o... Karındaşen Jack gibi, Gilles de Rais gibi. Ölümün bedenlenmiş hali, 51

insan yüzlü bir hayaletti, insanlara kâbuslar gördüren ve içlerindeki korkuları uyandıran biriydi.

Aşıdaki insanlar yüzünü bilmiyorlardı. Görseler dönüp bir daha bakmak istemezlerdi zaten. Ama o, gözleriyle aşıdakileri tarıyor, inceliyor, en iyilerini seçiyordu. Kutsal bıçağı ancak en sağlıklı ve en genç olanları öldürmeliydi.

Mahogany zaman zaman kimliğini dünyaya açıklama arzusuna kapılıyordu. Ama ağır sorumlulukları vardı. Şöhretten uzak durmalıydı. Gizli bir hayat sürmeliydi. Hem tanınma arzusu kibirden gelirdi.

Sonuçta sığır kendisini kesmeye gelen kasaba selam vermezdi, değil mi?

Her halükârda mutluydu. Yüce geleneğin bir parçası olmak yeterliydi, her zaman da yeterli olması gerekecekti.

Ama son günlerde bazı keşifler yapılmıştı. Bu onun suçu değildi elbette. Kimse onu suçlayamazdı. Ama zaman kötüydü. Hayat on yıl önceki kadar kolay değildi. (İerçi on yıl yaşlanmış olması da işini zorlaştıran bir faktördü. Sorumlulukları giderek daha ağır geliyordu. Seçilmiş bir insan olmak kolay bir ayrıcalık değildi.

Bazen yerine geçecek daha genç birini eğitime vaktinin gelip gelmediğini düşünüyordu. Bu konuda Baba-lar'a danışması gerekecekti ama eninde

sonunda yerine geçecek birini bulmalıydı. Deneyimlerini bir çırağa aktarmaması günah olurdu.

Aktarabileceği öyle büyük nimetler vardı ki. Sıra dışı mesleğinin püf noktaları. En iyi takip etme, kesme, soyma, kanatma yöntemleri. En iyi eti seçme ve artıklar-52

dan en basit şekilde kurtulma yolları. Öyle çok ayrıntı öğrenmişti ki.

Mahogany banyoya girip duşu açtı. Banyo küvetine girerken vücuduna baktı: Hafif şiş

göbeğine, sarkık gö-ğüslerindeki gri kıllara, solgun tenini kaplayan yara izlerine ve sivilcelere. Yaşlanıyordu. Ama bu gece de her zamanki gibi yapması gereken bir iş

vardı...

Kaufman elinde sandviçiyle koşarak lobiye geri döndü. Bir eliyle yakasını kaldırırken, diğeriyle saçındaki yağmur sularını silkeliyordu. Asansörün üstündeki saate göre yediyi on altı geçiyordu. En fazla ona kadar çalışacaktı.

Asansör onu on ikinci kattaki Pappas ofislerine çıkardı. Boş masalarla üstü örtülmüş

makinenin arasından mutsuzca geçerek, hâlâ aydınlık olan kendi küçük mıntukasına gitti. Koridorun ucunda, ortalığı temizleyen kadınlar çene çalıyordu. Onlar dışındaysa içerisi tamamen ölüydü.

Paltosunu çıkarıp silkeledikten sonra astı.

Sonra üç gündür uğraştığı sipariş formu yığınlarının başına oturup çalışmaya başladı, işin zor kısmını bir gecede bitirebileceğini hissediyordu. Ayrıca etrafından daktilo sesleri gelmeyince daha iyi konsantre oluyordu.

Bol mayonezli jambonlu sandviçini paketinden çıkarıp yemeye başladı.

Saat dokuz olmuştu.

53

Mahogany gece vardiyasına uygun olarak giyinmişti. Her zamanki gibi ciddi takımını giymiş, kahverengi kravatım özenle bağlamış, gümüş kol düğmelerini (ilk karısının armağanıydılar) mükemmel ütülenmiş yenlerine geçirmiş, giderek seyrelen saçına jöle sürmüştü, tırnaklarını kesip cilalamış, yüzünü kolonyayla ovmuştu.

Çantası hazırdu: Havlular, aletler, zincirli zırhlı önlüğü.

Aynada kendisine baktı. Hâlâ kırk beş, elli yaşlarında bir adam gibi görünüyordu.

Yüzünü incelerken kendine görevini hatırlattı. Her şeyden öte dikkatli olmalıydı. Onu her an izleyen gözler olacaktı. Bu geceki performansını izleyecek ve değerlendireceklerdi. Masum gibi yürümeli, şüphe çekmemeliydi.

Gerçeği bir bilseler, diye düşündü. Sokaklarda yanından yürüyerek, koşarak geçen insanlar, omuz atıp da özür dilemeyen insanlar, ona horgörüyle bakan, iri cüs-sesine uymayan takım elbisesini görünce gülümseyen insanlar... Ne yaptığını, ne olduğunu ve yanında ne taşıdığını bir bilselerdi.

İhtiyatlı ol, dedi kendi kendine. Işığı söndürdü. Daim karanlıktı. Kapıya gidip açtı.

Karanlıkta yürümeye .ilişkindi. Karanlığı severdi.

Yağmur bulutları tamamen dağılmıştı. Mahogany, Aınsterdam'dan 145. Cadde'deki metro durağına doğru yürüdü. Bu gece yine Avenue of Americas metrosuna binecekti. En sevdiği ve en bereketli hat oydu.

Elinde jetonla metronun merdivenlerini indi. Otomatik kapılardan geçti. Artık genzine tünel kokusu doluyordu. Derinlerdeki tünellerin değil tabii. Onların koku-54

su bambaşkaydı. Ama bu yüzeye yakın tünelin bile kokusu güzeldi. Bu ağılda milyonlarca yolcunun ağız kokusu, çok daha kadim yaratıkların, yumuşak sesli, korkunç şeylerle beslenen yaratıkların nefeslerinin kokusuna karışıyordu. Mahogany bu kokuya bayılıyordu. Karanlığa ve gürlemelere de.

Platformda durup diğer yolcuları eleştirel bir gözle süzdü. Aralarından takip etmeyi düşündüğü bir iki kişi çıksa da, çoğu işe yaramazdı. Pek azı takip edilmeye layıktı.

Fiziksel olarak çökmüşler, obezler, hastalar, halsizler. Vücutları aşırılıklar ve ilgisizlik yüzünden mahvolmuş insanlar. Bir profesyonel olarak onu tiksindiriyorlardı, her ne kadar en yüce insanların bile zayıf yönleri olabileceğini bilse de.

Metro durağında bir saatten fazla oyalandı. Trenler ve insanlar gelip giderken, platformlarda gezindi. Genel kalite öyle düşüktü ki, insanın morali bozuluyordu. Sanki her gün kullanılmaya değer et bulabilmek için daha fazla beklemesi gerekiyordu.

Saat artık neredeyse on buçuk olmuştu. Henüz öldürülmeye uygun tek bir yaratık bile görememişti.

Önemli değil, dedi kendi kendine. Yakında tiyatro kalabalığı gelecekti. Aralarında mutlaka bir iki gürbüz beden olurdu hep. Elllerinde biletlerini tutarak sanattan söz eden besili entelektüeller... Ah evet, onlardan biri işini görürdü.

O da olmazsa, uygun bir şeyler bulamadığı gecelerde yaptığı gibi şehir merkezine gidip gece dolaşmaya çıkmış bir çifti haklayabilir ya da spor salonundan yeni çıkmış

bir iki sporcu bulabilirdi. Böyleleri her zaman işe

55

yarardı ama çok sağlıklı olduklarından direnme riskleri vardı.

Bir yıl kadar önce iki zenci erkeği yakalayışını hatırlıyordu. Aralarında kırk yaş kadar vardı. Belki baba oğuldular. Bıçaklarla karşı koymuşlardı. Altı hafta hastanede yatmıştı. Canını zor kurtarmış, o olaydan sonra kendinden şüpheye düşmüştü. Daha da kötüsü, başına bir şey gelse, efendilerinin, cesedini ne yapacaklarını düşünmüştü.

Onu New Jersey'deki ailesine gönderip bir I İristiyan gibi gömülmesini mi sağlardı, yoksa cesedini karanlık bir yere götürüp kullanırlar mıydı?

Karşı banka bırakılmış bir New York Post gazetesinin manşeti dikkatini çekti: "Polis Katili Bulmak için Seferber Oldu." Kendini tutamayıp gülümsedi. Başarısızlık, zayıflık ve ölümle ilgili düşüncelerini unuttu. Sonuçta o katil kendisiydi ve bu gece yakalanabileceğini düşünmek komikti. Bu işi yapmasını en üst düzey yetkililer istemiyor muydu? Hiçbir polis onu yakalayamaz, hiçbir mahkeme onu cezalandıramazdı. İzini şov yaparak süren kanun ve düzen adamları da, onun efendilerine hizmet ediyordu aslında. Keşke iki paralık bir polis onu yakalayıp bir yargıcın karşısına çıkarsaydı. Mahogany'nin korunan bir adam olduğu, kanunların ona işlemediği haberi geldiğinde suratlarında belirecek ifadeleri görmek isterdi.

Saat artık on buçuğu epey geçmişti. Tiyatro seyircileri gelmeye başlamıştı, ama henüz uygun birini görememişti. Hem zaten seçimini bu kalabalıktan yapmak istemiyordu. Son gelenlerden bir iki iyi parçayı seçerdi. Akıllı bir avcı gibi, vakit kolluyordu.

56

—•————

Kaufman işini ona kadar bitireceğini düşünmüş olsa da, on bir olduğunda hâlâ bitirememişti. Ama yorulmaya ve canı sıkılmaya başlamıştı. Çalışması

giderek zorlaşıyor, sayfaları okumakta zorlanıyordu. On bir buçukta kalemını bırakarak yenilgiyi kabullendi. Yanan gözlerini ovuşturdu, ta ki rengârenk şekiller görene kadar.

"Hassiktir" dedi.

Başkalarının yanında asla küfür etmezdi. Ama arada sırada yalnızken "hassiktir"

demek çok rahatlatıcıydı. Nemli paltosunu koluna asıp ofisten çıkarak asansöre yürüdü. Bacakları uyuşmuştu. Gözleri kapanıyordu.

Dışarısı beklediğinden soğuktu. Soğuk hava uykusunu biraz açtı. 34. Cadde'deki metroya yürüdü. Ekspres metroyla bir saatte Far Rockaway'de, evinde olurdu.

Kaufman'ın da Mahogany'nin de bilmediği bir şey vardı. Polis 96. Cadde'yle Broadway'in kavşağında, bir banliyö metro treninde Metro Kasabı olduğunu sandıkları birini tutuklamıştı. Kısa boylu bir Avrupalı olan zanlı, trenin ikinci vagonunda elinde bir çekiç ve bir testereyle genç bir kadını köşeye sıkıştırmış ve onu Yehova adına ikiye böleceğini söylemişti.

Tehdidini yerine getirip getiremeyeceği şüpheliydi. Zaten denemeye fırsat bulamamıştı. Diğer yolcuların (aralarında iki bahriyeli de vardı) bakışları altında, kadın adamın testislerine bir tekme vurmuştu. Adam çekici elinden düşürmüştü.

Kadın çekici yerden alıp adamın alt çenesiyle sağ elmacık kemiğini kırmıştı. Soma bahriyeliler araya girmişti.

57

Tren 96. Cadde'de durduğunda polis Metro Kasa-bı'nı tutuklamak üzere beklemekteydi. Ölüm perileri gibi çığlıklar atarak, korkuyla vagona dalmışlardı. Kasap bir köşede yatıyordu. Yüzü parçalanmıştı. Polisler adamı bir sedyeye yatırıp muzafferce götürmüşlerdi. Kadınsa, ifade verdikten soma bahriyelilerin eşliğinde evine gitmişti.

Mahogany o sırada farkında olmasa da, bu olay polisin dikkatini dağıtmıştı. Bütün gece boyunca tutuklunun kimliğini saptamaya çalıştılar, çünkü adam çenesi kırıldığından konuşamıyordu. Nihayet gece üç buçukta komiser muavini Davis karakola gelince adamı tanımıştı. Hank Vasarely adında, emekli bir çiçek satıcısıydı.

Hank, Yeho-va adına tehditler savurmak ve teşhircilik yapmaktan defalarca tutuklanmıştı. Oysa bir paskalya tavşanı kadar zararsızdı. Metro Kasabı olmadığı kesindi. Ama polisler bunu fark ettiklerinde, Mahogany epeydir iş başındaydı.

Kaufman, Mott Caddesi'ne gitmek üzere ekspres metroya bindiğinde saat 11.15'ti.

Vagonda iki yolcu daha vardı. Biri mor paltolu, orta yaşlı bir zenci kadın, diğeryse tavandaki "Beyaz Kıçımı Öp" grafitisine faltaşı gibi açık gözlerle bakmakta olan soluk benizli, sivilceli bir gençti.

Kaufman birinci vagondaydı. Yolculuğu otuz beş dakika sürecekti. Trenin ritmik sallanışı gözlerinin kapanmasına yol açtı. Sıkıcı bir yolculuktaaydı ve yorgundu. İkinci vagonun ışıklarının titrediğini görmedi. Vagonlar arasındaki kapıdan bakarak et arayan Mahogany'nin yüzünü de görmedi.

14. Cadde istasyonunda zenci kadın çıktı. Vagona kimse girmede.

58

Kaufman bir an gözlerini açtı ve 14. Cadde istasyonunun boş olduğunu görünce tekrar kapadı. Kapılar tıslayarak kapandı. Uykuyla uyanıklık arasında salınıyor, yavaşça rüyalar diyarına kayıyordu. Hoş bir histi bu. Tren tekrar yola çıktı. Tünellerin içinden tangırdarak ilerliyordu.

Kaufman belki birinci ve ikinci vagonlar arasındaki kapının açıldığını işitti. Belki ansızın içeri dolan tünel havasının kokusunu aldı ve tekerlek seslerinin bir anlığına yükseldiğini fark etti. Ama aldırmamayı seçti.

Hatta belki Mahogany'nin gözleri faltaşı gibi açık gençle yaptığı boğuşmayı da işitti.

Ama o sesler çok uzaktan geliyordu. Onun tek istediği uyumaktı. Uyuklamayı sürdürdü.

Nedense rüyasında annesinin mutfağını gördü. Annesi yüzünde tatlı bir gülümsemeyeyle şalgam doğruyor-du. Kaufman rüyasında çocuktu. Başını kaldırmış, çalışan annesinin gülümseyen yüzüne bakıyordu. Annesi şalgam doğrayıp duruyordu.

Birden gözleri açıldı. Annesi ortadan kayboldu. Vagon boştu. Delikanlı gitmişti.

Ne kadar uyumuştı acaba? TYenin 4. Batı Cadde-si'nde durduğunu hatırlamıyordu.

Ayağa kalktı. Hâlâ uykuluydu. Tren birden sarsılınca az kalsın yere kapaklanıyordu.

Birden hızlanmıştı sanki. Belki de sürücü bir an önce evine gidip yatağına, karısının yanına girmek istiyordu. Çok hızlı gidiyorlardı... Hatta korkunç bir hızla.

İki vagonun arasındaki kapının perdesi çekilmişti. Oysa o perdenin çekili olduğunu hatırlamıyordu. Kaufman hafifçe kaygılanmaya başladı. Ya çok fazla uyuduy-_____

59

sa ve bekçi vagonda olduğunu fark etmeden onu içeri ki-litlediyse? Belki de Far Rockaway'i geçmişlerdi ve tren şimdi metro trenlerinin servis saatlerinin dışında bekletildikleri yere götürölüyordu.

"Hassiktir" dedi yüksek sesle.

Gidip sürücüye sorsa mıydı? Neredeyim sorusu öyle salakçaydı ki. Gecenin bu vaktinde doğru dürüst bir yanıt yerine küfür işitme ihtimali neydi?

Tren yavaşlamaya başladı.

Bir istasyon. Evet, bir istasyon. Tren tünelden çıkıp, 4. Batı Caddesi'nin kirli ışıklı istasyonuna girdi. Durak lilan kaçırmamıştı.

 ocuk nereye gitmişti peki?

Ya tren hareket halindeyken vagon değiştirilmemesi yolundaki uyarıyı dikkate almamış, ya da  ndeki sürücü kabinine gitmişti. Herhalde sürücünün bacaklarının arasında diz çökmüştür, diye düşündü Kaufman, dudak bükerek. işitilmedik bir şey değildi bu. Sonuçta Hazlar Sarayı'ndaydılar. Herkesin karanlıkta biraz sevilmeye hakkı vardı.

Kaufman omuz silkti. Çocuğun nereye gittiğinden ona neydi?

Kapılar kapandı. Trene kimse binmemişti, istasyondan ayrılırken hız kazanmak için fazladan g   harcayınca. her zamanki gibi ışıkları titreşti.

Kaufman tekrar uykuya dalmak istedi ama durağını kaçırma korkusu vücuduna adrenalin pompalamıştı. Kendini huzursuz hissediyordu.

Duyuları da keskinleşmişti.

Raylarda giden tekerleklerin gürültüsüne rağmen,

diğer vagondan kumaş yırtılma seslerinin geldiğini işitti. Birisi gömleğini mi parçalıyordu?

Ayağa kalkıp tutamaçlardan birine tutundu. Vagonların arasındaki kapının camının perdesi tamamen çekilmişti ama Kaufman kaşlarını çatarak gözlerini oraya dikti, sanki ansızın röntgen ışınlarıyla görme yetisine kavuşacakmış gibi. Vagon sarsılıp duruyordu. Yine çok hızlanmıştı.

Tekrar bir kumaş sesi duydu. Birine tecavüz mü ediliyordu? Beşik gibi sallanan vagonda, o kapıya doğru yalnızca hafif bir röntgencilik dürtüsüyle yürümeye başladı.

Bakabileceği bir aralık bulabileceğini umuyordu. Gözleri hâlâ pencereye dikili olduğundan, bastığı kanları fark etmedi.

Ta ki...

...Ayağı kayana dek. Aşağı baktı. Midesi, kanı beyninden önce gördü sanki. Yediği jambonlu sandviçin ka-

%

lıntısı gırtlığına kadar yükseliverdi. Kan. Pis kokulu havayı kesik kesik, derin derin soludu. Başını kaldırıp tekrar pencereye baktı.

Zihni "Kan" diyordu. Bu sözcüğü aklından çıkarıp atamıyordu.

Artık kapıyla arasında yalnızca bir iki metre kalmıştı. Gidip bakmalıydı.

Ayakkabısında kan vardı ve ince bir kan izi diğer vagona doğru uzanıyordu ama yine de gidip bakmalıydı. Bakmalıydı.

Kapıya doğru iki adım daha atarak, perdenin üstünde delik olup olmadığına baktı.

Dokusundaki sökülmüş

61

bir iplik bile yeterdi. Küçük bir delik buldu. Gzn deliēe yapıştırdı.

Gözlerinin kapının ardında gördüklerini, zihni kabullenmeyi reddetti. O görüntünün yalnızca bir hayal olduēunu söyledi. Mantiēı böyle bir Şeyin gerçek olamayacaēını söyledi ama bedeni gerçek olduēunu biliyordu. Vücudu dehşetten kaskatı kesilmiştı.

Faltaşı gibi açılmış gözlerini perdenin deliēinden grdē o korkunç manzaradan ayıramıyordu. Kapıda kalakalmıştı... Tren gürültüyle ilerlerken, ellerinin ve ayaklarının kanı çekilirken, başı oksijen yetersizliēinden dönerken. Gözlerinin önünde beliren parlak ışık benekleri, o tüyler ürpertici görüntüyü yer yer gizliyordu.

Sonra bayıldı.

Tren Jay Sokaēı'na ulaştıēında baygındı. Sürücünün daha ileri gidecek bütün yolcuların tren deēiştirmesi gerek-liēi anonsunu işitmedi. Bunu işitse sorgulardı.

Hiçbir tren bütün yolcularını Jay Sokaēı'nda bırakmazdı. Hat, A<jueduct Yarış

Pisti'nin ve JFK Hava Alanı'nın yanından geçerek Mott Caddesi'ne kadar uzanıyordu.

Bunun m; biçim bir tren olduēunu sorardı. Ama bunu artık biliyordu. Cevap diēer vagona asılı duruyordu. Kanlı bir /.incirli zırhlı nlēn ardında sırtıyordu.

Gece Yarısı Et TYeni'ydi bu.

İnsan bayılınca zamanın geçişini anlamaz. Kaufman gözlerini kırpıştıarak tekrar atıēında ve zihni son karşılaş-

62

tığı durumda odaklandığında, aradan birkaç saniye de geçmiş olabilirdi, saatler de.

Şimdi koltuklardan birinin altında gizlenmiş halde yatıyordu. Trenin titreşen duvarına yaslıydı. Şansının şimdiye kadar yaver gittiğini düşündü. Vagonun sarsıntıları baygın bedenini gözden uzağa yuvarlamış olmalıydı.

İkinci vagondaki o korkunç manzarayı düşününce az kalsın kusuyordu. Yapayalnızdı.

Bekçiyi çağıramazdı (hem belki çoktan ölmüştü). Seslenip yardım isteyemezdi. Peki ya sürücü? O da kontrol panelinin başında cansız mı yatıyordu? Tren şimdi bilinmeyen bir tünelde, istas-yonsuz bir tünelde bir çarpışmaya doğru mu gitmekteydi?

Bir çarpışmada ölmese bile, bir kapı ötede bir insanı parçalamakta olan Kasap tarafından öldürülebilirdi.

Hangi tarafa dönse, kapıdaki isim ölümdü.

Gürültü sağır ediciydi, özellikle de yerde yatarken. Kaufman'ın dişleri takırdıyordu.

Yüzü titreşimler yüzünden hissizleşmişti. Kafatası bile ağrıyordu.

Bitkin vücuduna giderek enerji doldu. Kan akışını hızlandırmak için ellerini sıkıp açmaya başladı.

Vücudu canlandıkça mide bulantısı da artıyordu. Diğer vagondaki o korkunç görüntüyü zihninden atamıyordu. Daha önce cinayet kurbanlarının fotoğraflarını görmüştü elbette. Ama bunlar sıradan cinayetler değillerdi. Kurbanlarını soyup tıraş

ederek ayaklarından tutamaçlara asan Metro Kasabı'yla aynı trendeydi.

Katilin o kapıdan geçip kendisini öldürmeye gelmesi ne kadar sürecekti? Kaufman, Kasap tarafından öldürülmesine bile korkudan öleceğine emindi.

Kapının arkasından bir ses geldi.

içgüdüleri harekete geçti. Kaufman koltuğun altına iyice sinip kıvrılarak bembeyaz kesilmiş yüzünü duvara dayadı. Sonra gözlerini sımsıkı kapayıp elleriyle başını tuttu, umacı görmüş bir çocuk gibi.

Kapı açıldı. Tık. Vuuuuv. Raylardan gelen bir esinti. Kaufman ilk kez bu kadar tuhaf kokulu ve soğuk bir hava soluyordu. Genzine saldırgan ve yabancı bir hava doluyordu sanki. Ürperdi.

Kapı kapandı. Tık.

Katil yakındaydı. Kaufman bunu biliyordu. Belki de yattığı yerden yalnızca birkaç santim ötedeydi.

Şu anda Kaufman'ın sırtına mı bakıyordu? Elinde bıçakla eğilmiş, Kaufman'ı kabuğundan kancayla çıkarılan bir salyangoz gibi gizlendiği yerden çıkarmaya mı hazırlanıyordu?

Hiçbir şey olmadı. Ensesinde birinin nefesini hissetmedi. Belkemiği yarılmadı.

Yalnızca Kaufman'ın kafasının yanından ayak sesleri geldi. Sonra giderek uzaklaştılar.

Kaufman patlama noktasına gelmiş olan ciğerlerindeki havayı dişlerinin arasından bıraktı.

Mahogany, uyuyan adamın 4. Batı Caddesi'nde inmiş olmasından neredeyse esef duymuştu. Bu gece bir iş daha çıkarmayı ummuştu, yer altına inerlerken oyalansın diye. Ama hayır: Adam gitmişti. O potansiyel kurban pek sağlıklı görünmüyordu zaten, diye düşündü. Herhalde anemili bir Yahudi muhasebeciydi. Eti kalitesizdi kesin. Mahogany sürücü kabinine doğru yürüdü. Yolculuğun geri kalanını orada geçirecekti.

Tanrım, diye düşündü Kaufman. Sürücüyü öldürecek.

Kabin kapısının açıldığını işitti. Sonra Kasap'ın alçak ve boğuk sesini duydu.

"Selam."

"Selam."

. Birbirlerini tanıyorlardı.

"Bitti mi?"

"Bitti."

Bu konuşmanın sıradanlığı Kaufman'ı afallattı. Bitti mi? Ne demek bitti mi?

Trenin gürültüsü yükselince, sonraki birkaç sözcüğü kaçırdı.

Bakma dürtüsüne daha fazla karşı koyamadı. Usulca başını çevirip vagonun diğer ucuna baktı. Tek görebildiği Kasap'ın bacaklarıydı... Bir de açık kabin kapısının alt kısmı. Kahretsin. Canavarın yüzünü tekrar görmek istemişti oysa.

Kahkahalar işitti.

Kaufman içinde bulunduğu durumun risklerini hesapladı: Paniğin matematiği. Olduğu yerde kalırsa Kasap eninde sonunda onu görecekti, sonra da işini bitirecekti. Öte yandan, gizlendiği yerden çıkarsa görülme ve takip edilme riski doğacaktı. Hangisi daha kötüydü? Hiçbir şey yapmadan gizlenip ölümü beklemek mi, yoksa kaçmaya çalışıp Rabbi'ne vagonun ortasında kavuşmak mı?

Kaufman kendini şaşırtan bir karar verdi: Harekete geçecekti.

Çok usulca sürünerek koltuğun altından dışarı çıktı. Bunu yaparken gözlerini Kasap'ın sırtından bir an olsun ayırmamıştı. Çıkınca kapıya doğru sürünmeye başladı. Her adımı ayrı bir ıstıraptı ama Katil dönüp bakmayacak kadar sohbete dalmış gibiydi.

Kaufman kapıya ulaşmıştı. Ayağa kalkarken kendini ikinci vagonda göreceği manzaraya hazırlamaya çalıştı. Kapının kolunu tuttu. Kapıyı açtı.

Rayların gürültüsü yükseldi. Genzine toprakla ilgisi olmayan bir koku doldu. Katil gürültünün yükseldiğini duymuş ya da kokuyu almıştı mutlaka? Herhalde dönüp...

Ama hayır. Kaufman araladığı kapıdan süzülerek geçip, kanlı vagona girdi.

Rahatlayınca dikkatsizleşmişti. Kapıyı arkasından tam kapayamamıştı. Kapı trenin sarsılmalarıyla birlikte açılıp kapanmaya başladı.

"O da ne?" diye sordu sürücü.

"Yok bir şey. Kapı kapanmamış."

Kaufman, Kasap'ın kapıya doğru yürüdüğünü işitti. Yandaki duvarın dibine çöküp büzülerek bir kaygı yuma-ftı halini aldı. Birden barsaklarının ne kadar dolu olduğunu fark etmişti. Kapı diğer taraftan kapatıldı ve ayak sesleri uzaklaştı.

Güvendeydi, en azından bir anlığına.

Kaufman gözlerini açarken, kendini o korkunç gö-ı untüye hazırladı.

Bundan kaçış yoktu.

Bütün duyularını doldurdu: Deşilmiş barsakların kokusu, cesetlerin görüntüsü, yerdeki parmaklarına bulaşan kanın dokunuşu, cesetlerin ağırlığından gıcırdayan tutamaçların sesi... Hatta havada tuzlu kan tadı vardı. Karanlıkta hızla ilerleyen o kübik delikte her açıdan oluınle burun burnaydı.

Ama artık midesi bulanmıyordu. Arada sırada hafif-

66

çe öğüresi geliyordu o kadar. Hatta cesetleri meraklı gözlerle incelemeye başlamıştı.

En yakınındaki ceset, birinci vagonda gördüğü sivilceli gence aitti. Baş aşağı asılı duruyor, diğer üç cesetle birlikte trenin hareketleriyle uyumlu bir biçimde sallanıyordu.

Tuhaf bir danstı bu. Cesetler daha düzgün bir biçimde asılı dursunlar diye, omuz eklemlerinde dört beş santimetrelik yarıklar açılmıştı.

Ölü gencin anatomisinin her kısmı hipnotize edici bir biçimde sallanmaktaydı. Dili açık ağzından sarkıyordu. Baş yarılmış boğazının ucunda sallanıyordu. Penis bile deşilmiş karnının üstünde sağa sola gidip gelmekteydi. Başındaki yarayla kesik şah damarından hâlâ akmakta olan kan, kara bir kovada toplanıyordu. Bu manzarada bir zarafet vardı. Ustaca yapılmış bir işti.

O cesedin ardında, iki beyaz genç kadınla bir esmer tenli erkeğin cesetleri asılıydı.

Kaufman yüzlerini görebilmek için başını yana eğdi. İfadesizdiler. Kızlardan biri çok güzeldi. Erkek herhalde Porto Rikolu'ydu. Hepsinin de saçları ve vücut tüyleri tıraşlanmıştı. Havada hâlâ kesilen kılların kesif kokusu vardı. Kaufman dibine çömelmiş olduğu duvara dayanarak yavaşça ayağa kalktı. O sırada kadınlardan birinin cesedi ters dönünce, sırtını gördü.

Bu son dehşete hazır değildi.

Sırtı ensesinden kalçasına yarılmış ve kasları soyulmuş, böylece parlak belkemiği açığa çıkmıştı. Kasap'ın sanatının doruğuydu bu. O insanlar asılmış, tıraşlanmış, kanatılmış, kesilmiş, balık gibi iç organları boşaltılmış, yenilmeye hazırdılar.

67

Kaufman bu dehşetin mutlaklığı karşısında neredeyse gülümseyecekti. Kafasının arkasında bir karıncalanma başlamıştı... Deliliğe bir davet. Onu kendini kaybetmeye teşvik ediyor, böylece dünyaya karşı kayıtsız kalacağını vaat ediyordu.

Zangır zangır titremeye başladı. Ses telleri çığlık atmaya çalışıyordu. Dayanılmaz bir dürtüydü ama çığlık atarsa birazdan karşısındaki o yaratıklar gibi olacaktı.

"Hassiktir" dedi istediğinden daha yüksek bir sesle. Sonra kendini yapıştığı duvardan uzaklaştırarak sallanan cesetlerin yanından yürümeye başladı. Koltuklarda, salı iplerinin yanma düzgünce katlanıp bırakılmış giysileri lark etti. Ayaklarının altındaki zemin, kurumaya başlamış öd yüzünden yapış yapıştı. Gözlerini iyice kısmasına karşın, kovalardaki kanı fazla net görüyordu. Koyuydu. İçlerinde et parçacıkları dönüyordu.

Delikanlının yanından geçmişti. Artık ilerideki ilçüncü vagonun kapısını görebiliyordu.

Tek yapması ge-ıeken bu tımarhaneden koşarak kaçmaktı. Kendini yürümeye zorladı, etrafındaki tüyler ürpertici görüntüleri görmemeye, kendisini normal dünyaya geri döndürecek olan kapıda odaklanmaya çalışarak.

Birinci kadının yanından geçti. Birkaç metre kaldı, diye düşündü. En fazla on adım, hatta sakın olursa daha da az.

Tam o sırada ışıklar söndü.

"Aman Tanrı'm" dedi.

Tren sarsılınca Kaufman dengesini yitirdi.

Zifiri karanlıkta tutunacak bir yer arayan kolları ya-ıı«başındaki cesede sarıldı.

Kendine engel olamadan, el-

68

lerinin o ılık ete daldığını, parmaklarının ölü kadının sırtındaki yaraların kenarlarını kavradığını, parmak uçlarının belkemiğine dokunduğunu hissetti. Yanağı kalçasının kel derisine yaslandı.

Haykırdı. Haykırırken ışıklar titreşerek geri geldi.

ışıklar titreşerek geri gelirken ve haykırışı kesilirken, Kasap'ın birinci vagondan aradaki kapıya doğru yürüdüğünü işitti.

Sarıldığı cesedi bıraktı. Yüzüne kadının bacağındaki kan bulaşmıştı. Kanı yanağında hissedebiliyordu. Savaş boyası gibiydi.

Çılgılık atınca zihni açılmıştı. Birden içinde taze bir güç hissetti. Trende bir takip olmayacaktı. Bunu biliyordu. Artık korkaklık yapmayacaktı. İlkel bir mücadele olacaktı bu. İki insan yüz yüze çarpışacaktı. Düşmanını yenmek için yapmayacağı numara yoktu. Bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Kapı kolu takırdadı.

Kaufman etrafa bakınıp silah arandı. Bakışları soğukkanlı ve dikkatliydi. Porto Rikolu'nun cesedinin yanındaki giysi yığını dikkatini çekti. Orada, elmas taklidi yüzüklerle suni altın zincirlerin arasında bir bıçak yatıyordu. Uzun, tertemiz bir bıçak.

Adamın gurur kaynağıydı herhalde. Kaufman o kaslı cesedin yanından geçerek bıçağı kaptı. Onu elinde hissetmek güzeldi. Hatta muhteşemdi.

Kapı açılıyordu. Katilin yüzü belirdi.

Kaufman mezbahanın ucundaki Mahogany'ye baktı. Çok korkunç değildi. Elli yaşlarında, saçları seyreliymiş, sıradan bir adamdı. Suratı iri, göz çukurları derindi. Ağ-69

x1 küçücük, dudakları zarifti. Aslında bir kadın ağzına sahipti.

Mahogany bu davetsiz misafirin nereden çıktığını anlayamamıştı ama bir başka ihmalkârlığın sonucu, giderek artan beceriksizliğinin bir başka kanıtı olduğunun larkındaydı. Bu sefil yaratıktan hemen kurtulmalıydı. Tünelin sonuna yalnızca bir iki mil kalmıştı. Hedeflerine varmadan önce, bu cüceyi kesip ayak bileklerinden aşmalıydı.

ikinci vagona girdi.

"Uyuyordun" dedi Kaufman'ı tanıyınca. "Seni görmüştüm."

Kaufman konuşmadı.

"Trenden inmeliydin. Ne yapmaya çalışıyordun ki? lienden saklanmaya mı?"

Kaufman hâlâ susuyordu.

Mahogany yıpranmış deri kemerine asılı duran satımı sapını kavradı. Kana bulanmıştı, tıpkı zincirli zırhlı önlüğü, çekici ve testeresi gibi.

"Her neyse" dedi. "işini bitirmeliyim."

Kaufman bıçağı kaldırdı. Kasap'ın satırına kıyasla ufacık görünüyordu.

"Hassiktir" dedi.

Mahogany cücenin kendini savunmaya kalktığını görünce sırttı.

"Bunu görmemeliydin. Senin gibilere göre değil" dedi, Kaufman'a bir adım yaklaşarak. "Bu bir sır."

Demek gaipten sesler duyanlardan ha? diye düşündü Kaufman. Bu bazı şeyleri açıklıyor.

"Hassiktir" dedi tekrar.

70

Kasap kaşlarını çattı. Cücenin işine, şanına kayıtsız kalmasından hoşlanmamıştı.

"Hepimiz eninde sonunda öleceğiz" dedi. "Sen şanslısın. Onlar gibi yakılmayacaksın."

Seni kullanabilirim. Babalar'ı doyurmakta."

Kaufman'ın verdiği tek karşılık sırtıtmak oldu. Ayaklarını sürüye sürüye yürüyen bu iğrenç, hantal adamdan korkacağı noktayı çoktan aşmıştı.

Kasap belinden satırı çıkarıp sağa sola savurdu.

"Seni pis Yahudi cüce" dedi. "Hayatında ilk kez bir işe yarayacaksın. Senden ancak et olur."

Kasap aniden saldırıya geçti. Satırını hızla savurdu, ama Kaufman bir adım geri çekildi. Satır paltosunun kolunu yırtarak Porto Rikolu'nun baldırına gömüldü. Bacağın yarısı yarıldı. Gövdenin ağırlığı yarığı daha da açtı. Sergilenen baldır eti, sulu ve iştah açıcı biftek gibiydi.

Kasap satırı yaradan çekip çıkarmaya davrandı. Tam o anda Kaufman öne atıldı.

Bıçak Mahogany'nin gözüne doğru savruldu aına bir hesap hatası yüzünden boynuna saplandı. Boyun kemiğini delerek, biraz kanla birlikte diğer taraftan çıktı. Adamın boynunu bir hamlede delmişti. Ortadan delmişti.

Mahogany boynundaki bıçağı nefes alamama hissi olarak algıladı. Sanki boğazına tavuk kemiğı tıkanmıştı. Hafif, gülünç bir öksürme sesi çıkardı. Dudaklarına kan sızınca ruj sürmüş gibi göründü. Satırı yere düştü.

Kaufman bıçağı çekip çıkardı. İki yaradan da kan fışkırdı.

Mahogany dizlerinin üstüne çöktü. Kendisini öldüren bıçağı baktı. Cüce sakın bir biçimde onu izliyordu.

71

Bir şeyler diyordu ama Mahogany işitemiyordu. Su altında gibiydi.

Mahogany birden kör oldu. Bir daha asla göremeyeceğini ve duyamayacağını anlayınca yitirdiğı duyuları için nostalji duydu. Bu ölümdü. Ölmekte olduğı kesindi.

Ama elleri hâlâ pantolonunun kıvrımlarını hissedebiliyordu. Tenine düşen sıcak damlaları da hissediyordu. Parmakları bu son duyuya tutunurken

hayatı parmak uçlarında sallandı sanki... Soma vücudu yere yığıldı, elleri, hayatı ve kutsal görevi gri etinin ağırlığı altında ezildi.

Kasap ölmüştü.

Kaufman derin soluklar alarak tutamaçlardan birini yakaladı. Birden dizlerinin bağı çözülmüştü. Gözlerine dolan yaşlar, içinde bulunduğu mezbahayı bulanıklaştırdı. Bir süre geçti. Ne kadar geçtiğini bilmiyordu. Bir zafer rüyası içinde yitmişti.

Sonra tren yavaşlamaya başladı. Frenlerin devreye girdiğini hem hissetti, hem işitti.

Tren tiz sesler çıkararak yavaşlarken, asılı cesetler ileri geri sallandılar.

Kaufman meraklanmıştı.

Tren, Kasap'ın yeraltı mezbahasına mı girecekti... Kariyeri boyunca topladığı etlerle süslenmiş bir yere? Peki, katliama tamamen kayıtsız kalan ve gülen o sürücü, tren durunca ne yapacaktı? Ne olursa olsun, hiç fark etmezdi. Artık her şeyle yüzleşmeye hazırdı. İzleyin ve görün.

Hoparlör cızırdadı. Sürücünün sesi, "Geldik dostum. Yerine geçsen iyi olur ha?" dedi.

Yerine geçmek mi? Ne demekti bu?

Tren iyice yavaşlamıştı. Pencereilerin ardı her za-

72

manki gibi karanlıktı. Işıklar titreşip söndüler. Bu kez geri gelmediler.

Kaufman zifiri karanlıkta kalmıştı.

"Yarım saat soma kalkıyoruz" diye anons etti sürücü hoparlörden. Sanki normal bir istasyondaydılar.

Tren durmuştu. Kaufman tekerleklerinin raylarda çıkardığı seslere öyle alışmıştı ki, yokluklarını hemen fark etti. Artık tek işitebildiği, hoparlörden gelen uğultuydu. Hâlâ hiçbir şey göremiyordu.

Soma bir tıslama. Kapılar açılıyordu. Vagona bir koku yayıldı. Öyle keskindi ki, Kaufman eliyle yüzünü örttü.

Eli yüzünde sessizce durdu... Ona bir ömür kadar uzun gelen bir süre. Kötülüğü görme. Kötülüğü hissetme. Kötülükten söz etme.

Sonra pencerenin ardında titrek bir ışık belirdi. Kapıyı ortaya çıkardı ve giderek güçlendi. Kısa süre sonra vagonun içi, Kaufman'ın, ayaklarının dibinde büzülmüş

yatan Kasap'ın cesedini ve her tarafında asılı duran soluk bedenleri görebileceği kadar aydınlandı.

Bir fısıltı da geliyordu, trenin dışındaki karanlıktan. Böcek sesine benzer hafif seslerin birleşiminden oluşuyordu. Tünelde trene doğru yürüyen insanlar vardı. Kaufman artık onları seçebiliyordu. Bazıları donuk, kahverengi ışıklar saçan meşaleler taşıyordu.

Duyduğu ses belki de ıslak toprağa basan ayaklarının sesiydi. Ya da belki de dillerini şaklatıyorlardı. Ya da her ikisi birdendi.

Kaufman bir saat önceki kadar naif değildi artık. Karanlığın içinden trene doğru gelen bu yaratıkların niyeti belli değil miydi? Kasap o adamları ve kadınları bu yamyamlar yesin diye kesmişti. Yemek çanı işitmiş yolcular gibi bu restoran vagonuna geliyorlardı, beslenmek için.

— • ' 73

Kaufman eğilip Kasap'ın elinden düşen satırı aldı. Yaklaşan yaratıkların sesleri giderek yükseliyordu. Vagonun açık kapılarından gerileyerek uzaklaşmaya başladı, ama arkasındaki kapıların da açık olduğunu ve oradan da fısıltılar yaklaştığını fark etti.

Koltuklardan birine çöktü. Tam altına saklanacakken, kapılardan birinin kenarına neredeyse şeffaf bir elin tutunduğunu gördü.

Başını çeviremiyordu ama pencereden bakarken ol-duğu gibi dehşetten donakaldığı için değil. İzlemek istiyordu o kadar.

Yaratık vagona girdi. Arkasındaki meşaleler yüzünü gölge içinde bıraksa da, vücut hatları açıkça görülüyordu.

ilginç değildi.

Kaufman gibi onun da iki kolu ve bacağı vardı. Başının biçimi anormal değildi.

Gövdesi ufaktı. TYene tırmanırken sarf ettiği çaba yüzünden soluk soluğaydı. Bir psikopattan çok, yaşlı biri gibi görünüyordu. Nesiller boyu hayali yamyamlar hakkında anlatılanlardan sonra, böylesine narin birini görmek rahatsız ediciydi.

Arkasındaki karanlıktan benzer yaratıklar yaklaşıyordu. Ayaklarını sürüyerek trene doğru ilerliyorlardı, liitün kapılardan içeri girmeye başladılar.

Kaufman kapana kısılmıştı. Ellerinde tuttuğu satırı kaldırarak dengeledi. Bu yaşlı canavarlarla savaşıma hazırды. Vagona sokulan bir meşale liderlerinin yüzlerini aydınlattı.

Tamamen keldiler. Yüzlerinin yıpranmış derisi ka-lutaslarının üstünde iyice gerilmiş

olduğundan parlıyordu. Derilerinde morluklar ve hastalık lekeleri vardı. Kas-74

lan yer yer eriyip kara irine dönüştüğünden, yanak ve şakak kemikleri görülüyordu.

Bazıları bebek gibi çırılçıplaktı. Yumuşak, frengili bedenlerinden cinsiyetleri pek anlaşılmıyordu. Memeleri sarkık torbalara dönüşmüş, cinsel organları büzüşmüştü.

Giysili olanların görünüşü çıplaklardan da korkunçtu. Kaufman omuzlarına attıkları ya da bellerine bağladıkları çürümüş kumaşların aslında insan derisi olduğunu hemen fark etti. Yalnızca bir değil, bir düzineden fazla deriyi üst üste koymuşlardı, sefilce ganimetler gibi.

Bu tuhaf yemek kalabalığının liderleri artık cesetlere ulaşmıştı. Zayıf ellerini o tıraşlı et parçalarında cinsel bir haz alırcasına aşağı yukarı gezdiriyorlardı. Dudaklarını yalıyorlardı. Etlerin üstüne tükürükleri damlıyordu. O canavarların gözleri açlıktan ve heyecandan fıldır fıldır dönüyordu.

Sonunda biri Kaufman'i gördü.

Gözleri bir an dönmeyi kesip onda odaklandı. Yüzünde meraklı bir ifade, bir şaşkınlık parodisi belirdi.

"Sen" dedi. Sesi de bedeni kadar cılızdı.

Kaufman satırı biraz kaldırarak sağ kalma şansını hesapladı. Vagonda o yaratıklardan otuz tane kadar vardı... Dışarıda da çok daha fazlası. Ama öyle zayıf görünüyorlardı ki. Ayrıca silahları yoktu, derileri ve kemikleri dışında.

Canavar tekrar konuştu... Bir zamanlar kültürlü, etkileyici olan bir adamın sesiyle.

"Öbürüyle birlikte geldin değil mi?"

Mahogany'nin cesedine baktı. Durumu hemen kavradığı belliydi.

75

"Zaten yaşlanmıştı" diyerek sulu gözlerini tekrar L.ııfınan'a çevirdi.

"Hassiktir" dedi Kaufman.

Yaratık gülümsemeye çalıştı ama işin tekniğini ne-M'dryse unutmuştu. Sonuç, uçları sivrileştirilmiş dişlerini sergileyen bir sırıtmaydı.

"Artık bu işi sen yapmalısın" dedi canavarca sırta-ı ol " Yiyeceksiz yaşayamayız."

Eliyle cesetlerden birinin buduna pat pat vurdu. Kaufman ne diyeceğini bilemedi. Ym atığın parmak uçlarının cesedin kışında gezinmesini, \ ı un uşak kaslara dokunmasını tiksintiyle izlemekten baş-l ı bir şey yapamadı.

"Bizi de senin kadar tiksindiriyor" dedi yaratık.

Ama bu etten yemezsek ölürüz. Tanrı biliyor ya, aslında hiç canım çekmiyor."

Yine de yaratığın ağzının suyu akıyor gibiydi.

Kaufman sonunda konuşabildi. Sesi korkudan çok vaşkınlık yüzünden ince çıktı.

"Nesiniz siz?" Kafedeki sakallı adamı anımsadı. "İlir deney ürünü filan mı?"

"Bizler bu şehrin babalarıyız" dedi yaratık. "Anne-lı i, kızları ve oğullarıyız da.

Kurucular, kanun koyucu-ları/, Bu şehri biz yaptık."

"New York'u mu?" diye sordu Kaufman. Hazlar Sa-rayı'nı mı?

"Sen doğmadan önce. Hayatta olan herkes doğmadan önce."

Yaratık konuşurken parmaklarını cesetteki yaralardan birine sokup, tırnaklarıyla kasların üstündeki ince elastik tabakayı iştahla soymaya başladı. Kaufman'ın ar-76

kasındaki yaratıklar da cesetleri tutamaçlardan indirmeye başlamışlardı. Pürüzsüz göğüsleri ve böğürleri onun gibi hazla okşuyorlardı. Onlar da etlerin derisini soyuyordu.

"Bize daha fazlasını getireceksin" dedi baba. "Daha çok et istiyoruz. Diğerini zayıftı."

Kaufman ona hayretle bakakaldı.

"Ben mi?" dedi. "Sizi mi besleyeceğim? Beni ne sandın sen?"

"Bizim için yapmalısın... Bizden yaşlılar için de. Bu şehir tasarlanmadan önce, Amerika henüz ormanlarla ve çöllerle kaplıyken doğanlar için."

Narin eliyle dışarıyı gösterdi.

Kaufman işaret eden parmağın gösterdiği yere baktı. Trenin ardındaki karanlıkta daha önce fark etmediği bir şey vardı... İnsan olamayacak kadar iri bir şey.

Yaratıklar Kaufman'a yol açtılar, dışarıda duran her neyse yakından inceleyebilsin diye. Ama Kaufman'ın ayakları kımıldamadı.

"Git bak" dedi baba.

Kaufman sevdiği şehri düşündü. Bunlar sahiden o şehrin yaşlıları, filozofları, yaratıcıları mıydılar? Buna inanmak zorundaydı. Belki de yeryüzünde yaşayıp da bu korkunç sırrı bilen ve hayatlarını bu hilkat garibelerini korumaya, onları tanrılarına kuzu kurban eden vahşiler gibi beslemeye adanmış bürokratlar, siyasetçiler, her mevkiden yetkililer vardı. Bu ritüel korkunç bir biçimde tanındı. Kaufman'ın bilinçli zihnine değilse de daha derindeki, daha kadim benliğine tanıdık geliyordu.

Ayakları, zihni yerine tapınma içgüdüsüne uyarak

77

harekete geçti. Yaratıkların oluşturduğu koridordan geçerek vagondan indi.

Meşale ışıkları dışarıdaki sonsuz karanlığın çok azını aydınlatıyordu. Havadaki eski toprak kokusu öyle kesifti ki, sanki katı gibiydi. Ama Kaufman hiç koku almıyordu.

Başını eğmiş, tekrar bayılmamaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Karşısında insanoğlunun atası durmaktaydı. İlk Amerikalı. Passamaquoddy ya da Cheyenne kıızılderili-lerinden önce burayı vatanı bellemiş olan varlık. Gözlerini (gözleri varsa tabii) ona dikmişti.

Kaufman zangır zangır titriyordu. Dişleri takırdı-yordu.

Yaratığın anatomisinin seslerini işitebiliyordu... Tıkırtıları, çıtırtıları, hıçkırıkları.

Yaratık karanlıkta kımıldadı.

Çıkardığı ses ürkütücüydü. Bir dağ doğrulmuştu sanki.

Kaufman başını kaldırmış ona bakıyordu. Soma neyi ya da neden yaptığını düşünmeden, Babaların Baba-sı'nın karşısında yere, bokların üstüne diz çöktü.

Hayatının her günü bu ana bir hazırlıktı. Hayatının İter anı bu öngörülemez kutsal dehşet anına yaklaştırmıştı onu.

O mağarada yaratığın tamamını görebileceği kadar ışık olsa, kalbi buna dayanamayıp patlardı belki de. Gördükleri bile kalbinin pıtır pıtır atmasına yetti.

Karşısında bir dev vardı. Başsız ve organsız. İnsana bıuızeyen ya da anlamlı gelen herhangi bir organı ve organları bulunmayan bir yaratık. Bir balık sürüsünü an-78

diriyordu biraz. Sanki binlerce balık uyum içinde hareket ediyordu. Yaratık sedef gibi saydamdı ama bazı yerlerinde Kaufman'ın daha önce hiç görmediği kadar koyu ve adlandıramayacağı renkler vardı.

Kaufman ancak bu kadarını görebiliyordu ve görmemiş olmayı diliyordu.

Karanlıktaysa çok daha fazlası vardı... Titreşen ve çırpınan.

Ama daha fazla bakamayacaktı. Başını yana çevirirken, trenden fırlatılan bir futbol topu yuvarlanarak Baha'nın önüne kadar gitti.

En azından Kaufman ilk bakışta futbol topu sanmıştı. Ama daha dikkatli bakınca aslında bir insan kafası, Kasap'ın kellesi olduğunu gördü. Yüzünün derisi şeritler halinde soyulmuştu. Lord'unun önünde dururken, kanı parlıyordu.

Kaufman başını çevirerek trene geri döndü. Vücu-dunun her yeri ağlıyordu sanki, gözleri dışında. Arkasındaki manzara yüzünden öyle kızarmışlardı ki, gözyaşlarını buharlaştırıyordu.

içerideki yaratıklar yemeğe başlamışlardı bile. Kaufman birinin mavi bir kadın gözünü çekip çıkarmakta olduğunu gördü. Bir başkasının ağzındaysa bir el vardı.

Kaufman'ın ayaklarının dibinde Kasap'ın başsız gövdesi yatıyordu. Dişlenmiş olan boynu hâlâ kanıyordu.

Daha önce Kaufman'la konuşmuş olan küçük baba karşısına geçti.

"Bize hizmet edecek misin?" diye sordu, bir ineğe peşinden gelmesini söylercesine.

Kaufman, Kasap'ın mesleki sembolü olan satıra bakıyordu. Yaratıklar artık vagona inmeye başlamıştı,

79

yarısı yenmiş cesetleri peşlerinden sürükleyerek. Meşaleler dışarı çıkarıldıkça vagona karanlık geri dönüyordu.

Ama karanlık tamamen çökmeden önce baba elini uzatıp Kaufman'ın yüzünü tuttu ve vagon penceresine döndürerek, kirli camdaki kendi aksini görmeye zorladı.

Hafif bir yansımaydı ama Kaufman ne kadar değişmiş olduğunu açıkça gördü. Canlı bir insanın olmaması gereken kadar bembeyazdı. Kir ve kanla kaplıydı.

Babanın eli hâlâ Kaufman'ın yüzünü tutuyordu, işaret parmağı ağzına girip gırtlğına daldı. Tırnağı genzine dayandı. Kaufman öğürdü ama karşı koyacak takati kalmamıştı.

"Hizmet et" dedi yaratık. "Sessizce."

Kaufman o parmakların niyetini anladığında çok geçti...

Birden dili sımsıkı kavrandı ve kökünden burkuldu. Şoka giren Kaufman satırı elinden düşürdü. Çığlık atmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Boğazına kan doluyordu. Etinin yırtıldığını hissediyor, acıyla kıvranıyordu.

Sonra el ağzından çıktı. O kızıl, tükürük kaplı parmaklar yüzünün karşısında durdu.

Baş ve işaret parmakları Kaufman'ın dilini tutuyordu.

Kaufman konuşamıyordu.

"Hizmet et" dedi baba. Sonra dili ağzına atıp hazla çiğnemeye başladı. Kaufman dizlerinin üstüne çöküp yediğı sandviçi kustu.

Baba ayaklarını sürüyerek karanlığa geri dönmekteydi. Diğer yaratıklarsa çoktan inlerine geri dönmüşlerdi.

Hoparlör cızırdadı.

"Kalkıyoruz" dedi sürücü.

80

Kapılar tıslayarak kapandı. TYenin motorları gürültüyle çalışmaya başladı. Işıklar yandı, söndü, tekrar yandı.

Tren harekete geçti.

Kaufman yerde yatıyordu. Yüzünden yaşlar süzülüyordu... Acı ve teslimiyet gözyaşları. Yattığı yerde kan kaybından öleceğini düşündü. Ölse de fark etmezdi. Bu dünya iğrenç bir yerdi zaten.

Sürücü tarafından uyandırıldı. Gözlerini açtı. Tepesinde bir zencinin dostane surati vardı. Sırıtıyordu. Kaufman konuşmaya çalıştı ama kurumuş kan ağzını mühürlemiş-ti. Başını sağa sola sallayarak konuşmaya çabaladı. Ama ağzından yalnızca homurtular çıkıyordu.

Ölmemişti. Kan kaybından ölmemişti.

Sürücü doğrulmasına yardım etti. Onunla üç yaşında bir çocukmuş gibi konuştu.

"Yapacak bir işin var dostum. Seni çok beğendiler."

Sürücü parmaklarını ıslatıp Kaufman'ın şişmiş dudaklarını ovarak, onları ayırmaya çalıştı.

"Yarın geceye kadar bir sürü şey öğrenmelisin..."

Öğrenecek bir sürü şey. Öğrenecek bir sürü şey.

Sürücü, Kaufman'ı trenden çıkardı. Kaufman bu istasyonu ilk kez görüyordu. Beyaz fayanslı ve yepyenydi, istasyon temizlikçilerinin Nirvana'sıydı burası. Duvarlarında grafiti yoktu. Jetonlu turnikeleri de kırık değildi. Ajna kapıları yoktu. Etrafta yolcu da görünmüyordu. Burası yalnızca Et Treni'nin çalıştığı bir hattı.

Sabah vardiyası temizlikçileri trenin koltuklarında-ki ve zeminindeki kanı hortumlarla temizlemeye başla-81

ınışlardı bile. Birileri Kasap'ın gövdesini soyuyordu, New Jersey'a gönderilmesine hazırlık olarak. Kaufman'ın etrafında bir sürü insan çalışıyordu.

İstasyonun çatısındaki demir parmaklıklardan içeri şafak ışığı huzmeleri giriyordu.

Işınlarda toz zerrecikleri dönüp duruyordu. Kaufman onları büyülenmiş gibi izledi.

Çocukluğundan beri böyle güzel bir şey görmemişti. Ne güzel tozlardı. Dönüp dönüp duruyorlardı.

Sürücü Kaufman'ın dudaklarını ayırmayı başarmıştı. Kaufman yaralı ağzım kımıldatamasa da en azından rahat soluyabiliyordu. Çektiği acı da azalmaya başlamıştı.

Sürücü ona gülümsedikten sonra istasyondaki diğer işçilere döndü.

"Mahogany'nin yerine geçen adamı tanıtmak istiyorum. Yeni kasabımız" diye ilan etti.

İşçiler Kaufman'a baktılar. Saygılı ifadeleri hoşuna gitti.

Kaufman artık üstüne düşmekte olan gün ışığına baktı. Başını yukarıya sallayarak oraya, açık havaya çıkmak istediğini belirtti. Sürücü başıyla onayladıktan sonra onu dik merdivenlerden çıkarıp bir yan sokaktan geçirerek bir kaldırıma götürdü.

Güzel bir gündü. New York üzerindeki aydınlık gökyüzünde uçuk pembe bulut şeritleri görülüyordu. I lavada sabah kokusu vardı.

Sokaklar ve caddeler bomboştı. Arada sırada uzaktaki bir kavşaktan bir taksi geçiyor, motorunun sesi bir fı-sıltı olarak duyuluyordu. Bazen de karşı kaldırımdan bir koşucu geçiyordu.

Birazdan bu تنها kaldırımlar insanlarla dolacaktı.

Şehir halkı, cehalet içinde işlerine gidecekti. Şehirlerinin neyin üstüne kurulduğunu, varlığını neye borçlu olduğunu asla bilemeyeceklerdi. Kaufman hiç duraksamadan diz çöküp kanlı dudaklarıyla pis kaldırımı öptü ve hayatını bu şehri korumaya adayacağına içinden yemin etti.

Hazlar Sarayı, bu tapınmayı yorum yapmadan kabul etti.

Yattering'le Jack

Yattering, neden bazı güçlerin (hâkimiyetleri uzun sürsün, lanetlilerin kafalarına ışık sıçmayı uzun süre sürdürsünler) kendisini cehennemden alıp Jack Polo'nun I »eşine taktığını bilemiyordu. Bu konuyu ürkekçe efendisine açtığında, "Burada ne işim var?"

diye sorduğunda hemen azar işitiyordu. Seni ilgilendirmez, deniyordu kendisine.

Onun işi yapmaktı. Ya da denerken ölmekti. Yattering altı ay boyunca Polo'yu takip ettikten sonra, ölmenin daha kolay bir seçenek olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

O sonu gelmez saklambaç oyununun kimseye yararı yoktu. Üstelik Yattering'in sinirlerini harap etmişti. Ülserden korkardı, psikosomatik cüzzamdan da (özellikle kendisi gibi alt düzey iblislerin tutulduğu bir hastalıktı) korkardı, ama en çok, sinirlerine hâkim ola-ımayıp o herifi öldürüvermekten korkuyordu.

Hem Jack Polo kimdi ki?

Bir hıyar ithalatçısı. Leviticus'un taşakları adına, herif hıyar ithalatçısının tekiydi.

Hayatı berbattı, ailesi sıkıcıydı, siyasi görüşleri basitti ve dine olan inancı sıfır-84

dı. Tamamen değersiz biriydi. Doğanın en aşağılık yara-tıklarındandı. Onun gibi biriyle uğraşmak neye yarardı ki? Hadi Faust filan olsa neyse. Bir uzlaşmacı, bir ruh taciriydi. Kutsal bir aydınlanma ânı yaşayacak olsa, burnunu çeker, omuz silker ve hıyar ithal etmeye devam ederdi.

Ama Yattering onun evinde uzun geceler ve daha da uzun günler geçirmek zorundaydı, adamı delirtene kadar. Sonsuza kadar sürmese de epey zaman alacak bir işti bu. Bazen psikosomatik cüzzamı bile, bu imkânsız göreve yeğlediği oluyordu.

Jack J. Polo ise dünyadaki, etrafında olup bitenlerden en habersiz insanlardan biri olmayı sürdürüyordu. Hep böyle olmuştu. Geçmiş, naifliğinin kurbanlarıyla doluydu.

Müteveffa karısının onu aldattığını (en az iki defasında kendisi de evdeydi ve televizyon izlemekteydi) en son öğrenen kişi olmuştu. Oysa öyle çok ipucu vardı ki!

Kör, sağır ve dilsiz bir adam bile şüphelenirdi. Ama Jack şüphelenmemişti. Sıkıcı işiyle uğraşmayı sürdürmüş, zinacı erkeğin losyon kokusunu ve karısının yatak çarşaflarını fazla sık değiştirdiğini fark etmemişti.

Kızkardeşi Amanda ona lezbiyen olduğunu itiraf ettiğinde de aynı ilgisizliği sergilemişti. İç geçirip şaşkın bir ifadeyle "Hamile kalmadığın sürece sorun yok tatlım"

dedikten sonra her zamanki neşeli haliyle bahçeye çıkmıştı.

Bir iblisin böyle bir adam karşısında ne kadar şansı olabilirdi?

İnsan ruhunun yaralarını parmaklarıyla karıştırmaya alışkın bir yaratıktı o. Oysa Polo'nun ruhunun yüzeyi

85

öyle sert ve pürüzsüzdü ki, orada kötülüğün tutunabile-ceği hiçbir yer yoktu.

Kusursuz kayıtsızlığı olaylardan hiç etkilenmez gibiydi. Başına gelen felaketler akıl sağlığını hiç etkilemiyordu. Sonunda karısının kendisini aldattığını öğrendiğinde (onları banyoda düzüşürlerken yakalamıştı) kendini incinmiş ya da küçük düşmüş

hissedememişti.

Kendi kendine "Olur böyle şöyler" diyerek geri geri banyodan çıkmıştı, işlerini bitirsinler diye.

"Che sera, sera."

Che sera, sera. Herif bu kahrolası lafı monotonca tekrarlayıp duruyordu. Bu kaderci felsefe doğrultusunda yaşar gibiydi. Erkekliğine, hayallerine ve onuruna yapılan saldırıların egosunun üstünden kayıp gitmesine izin veriyordu, tıpkı kel kafasından dökülen yağmur suları gibi.

Yattering, Polo'nun karısının kocasına her şeyi itiraf <;dişini dinlemişti (her zamanki görünmez haliyle, avizeden baş aşağı sarkarak). Gördükleri canını sıkmıştı. Çıl-gına dönmüş günahkâr kadın bağışlanmak, azarlanmak, batta dövölmek için yalvarırken, Polo nefret duymayı reddederek onu bu hazdan mahrum bırakmış, omuz sil-kerek sözünü hiç kesmeden dinlemişti. Ta ki anlatacak şeyi kalmayınca kadar. Kadın sonunda suçluluk duygusundan çok, sinir ve üzüntüden evi terk etmişti. Yattering onun banyo aynasına kocasının kızmamasına ne kadar bozulduğunu söylediğini işitmişti. Kısa süre sonra kadın kendini Rox Sineması'nın locasında asarak intihar etmişti.

İntiharı bazı açılardan iblisin işine yaramıştı. Kurbanının karısı ölmüş, çocuklarıysa evden uzaklaşmıştı.

86

Artık saldırmaması gereken yaratıklar için kaygılanmak zorunda kalmadan, kurbanının sinirini bozmak için daha ayrıntılı planlar kurabilirdi.

Ama adamın karısının yokluğunda ev bomboş kalmıştı. Yattering kısa sürede dayanılmaz bir can sıkıntısına kapıldı. Sabah dokuz ile akşam beş arası bitmek bilmez geliyordu. Yattering evde mutsuz mutsuz geziniyor,

odaları arşınlayarak Polo denen insandan intikam almak için karmaşık ve uygulanamaz planlar kuruyordu.

Kederliydi. Soğuyan radyatörlerin ve durup tekrar çalışan buzdolabının seslerinden başka ses işitilmiyordu evde. Durumu kısa sürede öyle dayanılmaz bir hal aldı ki, günlerinin en heyecan verici olayı, öğle vakti postacının gelmesiydi. Postacı uğramadan yan eve giderse, Yattering derin bir hüzne kapılıyordu.

Jack geri döndüğündeyse oyunlar başlıyordu. Önce her zamanki ısınma rutinleri: Yattering, Jack'i kapıda karşılayıp, anahtarın kilitte dönmesini engelliyordu. Bir iki dakika sonra, Yattering'in direnci kesilince Jack kazanıyordu. İçeri girince, Yattering bütün abajurları sallamaya başlıyordu. Oysa ne kadar sallarsa sallasın, adam bu performansı genellikle görmezden geliyordu. Bazen omuz silkiyor, "Deprem" diye mırıldanıyor ve ardından mutlaka "Che sera, sera" diyordu.

Banyoya girdiğinde, Yattering'in klozetin oturma yerine dışmacunu sıkmış ve duş

fıskiyesinin deliklerini tuvalet kâğıdıyla tıkamış olduğunu görüyordu. Yattering, Jack'le birlikte duşa giriyor, duş perdesinin demirine ba-şaşağı asılarak kulağına müstehcence öğütler fısıldıyordu. Akademi'deki iblislere bu yöntemin hep işe yaradığı öğre-87

ı i lirdi. Kulağa müstehcen şeyler fısıldama rutini, kurbanın moralini bozmaya yarardı.

O fesatlıkları kendilerinin düşündüğünü sanıp kendilerinden tiksine başlar, sonra kendilerini reddeder ve nihayet delirirlerdi. Hatta bazen kurbanlar o önerilerden öyle etkilenirdi ki, hemen sokağa fırlayıp onları uygulamaya girişirlerdi. Böyle durumlarda kurban genellikle tutuklanırdı. Hapiste yeni suçlar işlerdi. Ahlaki değerleri giderek yozlaşırdı. Böylece zafer kazanılırdı. Bir biçimde delirtirirlerdi.

Ama nedense bu kural Polo'ya işlemiyordu. O hiç istifini bozmuyordu. Bir kusursuzluk abidesiydi sanki.

Aslında işler böyle devam ederse çıldıran taraf Yattering olacaktı. Yorulmuştu, çok yorulmuştu. Bitmek tükenmek bilmez günler boyunca kediye işkence etmiş, eski gazetelerdeki fıkraları okumuş, televizyon izlemişti. Bütün bunlar iblisi tüketmişti. Son zamanlarda karşı evde oturan bir kadınla ilgilenmeye başlamıştı. Kadın genç bir duldu. Zamanının çoğunu evinde çıplak gezinerek geçiriyordu. Bazı günler postacı gelmediğinde, kadını izlerken Polo'nun evinden asla çıkamayacağını bilmek Yattering'e dayanılmaz geliyordu.

Kanun böyleydi. Yattering alt düzey bir iblisti. Kurbanlarının ruhlarını ancak evlerinde almasına izni vardı. Dışarı çıkması, kurbanına karşı sahip olduğu bütün ekstra güçleri yitirmesi ve kendini insanların insafına bırakması demekti.

Yattering, Haziran'da, Temmuz'da ve Ağustos'un çoğunda hapishanesinde ter içinde oturdu. Jack Polo o güneşli, sıcak aylar boyunca Yattering'in saldırılarına tamamen tepkisiz kaldı.

88

Çok utanç verici bir durumdu bu. O sıradan kurbanın her saldırıdan ve hileden kurtulduğunu gördükçe, iblisin özgüveni giderek sarsılıyordu.

Yattering ağlıyordu.

Yattering haykırıyordu.

Bir keresinde öfke nöbeti geçirerek, akvaryumdaki suyu kaynatıp lepistesleri haşladı.

Polo hiçbir şey işitmedi. Hiçbir şey görmedi.

Nihayet Eylül sonunda Yattering en önemli kurallardan birini çiğneyerek efendilerine başvurdu.

Cehennemde güz mevsimiydi. Üst düzey iblislerin keyfi yerindeydi. Yaratıklarıyla konuşmaya tenezzül ettiler.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Beelzebub. Sesi salonun havasını karartıyordu.

"Şu adam..." diye söze başladı Yattering kaygıyla.

"Evet?"

"Polo denen adam..."

"Evet?"

"Onu etkileyemiyorum. Paniğe kapılmıyor, korkmuyor, hatta biraz olsun kaygılanmıyor. Başaramıyorum Sineklerin Tanrısı. Bu işkenceden kurtulmak istiyorum."

Bir anlığına, şöminenin üstündeki aynada Beelze-bub'un yüzü belirdi.

"Ne istiyorum dedin?"

Beelzebub fille eşek arısı karışımı bir yaratıktı. Yattering dehşete kapıldı.

"Ben... Ölmek istiyorum."

89

"Ölemezsin."

"Bu dünyada. Bu dünyada ölmek istiyorum. Gitmek istiyorum. Yerime başkası geçsin."

"Ölmeyeceksin."

"Ama onu yenemiyorum!" diye haykırdı Yattering ağlayarak.

"Yenmelisin."

"Neden?"

"Çünkü sana yenmeni söylüyoruz." Beelzebub soylu olmamasına karşın kendinden hep "Biz" diye bahsederdi.

"En azından neden o eve gönderildiğimi söyleyin" diye yalvardı Yattering.
"O kim ki?"

Bir hiç! Bir hiç!"

Beelzebub bunu komik buldu. Kahkahayı bastı, vızıldadı, fil gibi böğürdü.

"Jack Johnson Polo, Yitik Kurtuluş Kilisesi'nin mensuplarından birinin oğlu. O bize ait."

"Ama onu niye istiyorsunuz? Öyle sıradan ki."

"Onu istiyoruz, çünkü ruhu bize vaat edilmişti ama annesi vermedi. Kendininkini de vermedi. Bizi aldattı. Bir rahibin kollarında öldü. Korumalar eşliğinde..."

Yasak bir sözcük s.öyleyecekti. Sineklerin Efendisi o sözcüğü güçlükle fısıldadı.

"...Cennete götürüldü" dedi Beelzebub. Neşesi sö-nüvermişti.

"Cennet" dedi Yattering. Bu sözcüğün anlamını biliyor sayılmazdı.

"Polo, Kadim Varlık adına yakalanıp annesinin suçlarının cezasını çekecek. Bizi aldatan bir aileye ne kadar işkence etsek azdır."

90

"Yorulдум" diye yalvardı Yattering, aynaya yaklaşmaya cesaret ederek.
"N'olur.

Yalvarırım."

"O adamı getirmezsен" dedi Beelzebub, "onun yerine sen acı çekersin."

Aynadaki figür siyahlı sarılı gövdesini titreştirip gözden kayboldu.

"Onurun yok mu senin?" dedi efendisinin giderek alçalan sesi. "Onur Yattering, onur."

Sonra gitti.

Yattering öfkeden kediye kaptığı gibi ateşe attı. Kedi hızla yanıp kül oldu. Keşke kanunlar insanlara da böyle kolay işkenceler yapmamıza izin verseydi, diye düşündü.

Keşke. Keşke. O zaman Polo'ya böyle işkenceler çektirirdi. Ama hayır. Yattering, kanunları avcunun içi gibi biliyordu. Daha küçük bir iblisen, öğretmenleri tarafından açığındaki korteksine kazınmışlardı. Bir numaralı kanun şöyle derdi: "Kurbanlarına el sürmeyeceksin."

Bu kanunun nedeni asla söylenmezdi.

"Kurbanlarına..."

Böylece o acılı süreç devam etti. Günler geçip gidiyor ama adam hâlâ teslimiyet belirtisi göstermiyordu. Daha sonraki birkaç hafta içinde, Yattering, Polo'nun sevgili Freddy'sinin (şimdi külden ibaretti) yerine getirdiği iki kediye de öldürdü.

Bu zavallı kurbanlardan ilki, sıkıcı bir Cuma ikindisi klozette boğuldu. Polo'nun pantolonunun fermuarını açmasından sonra aşağı baktığında yüzünde beliren tiksintiyi görmek hoştu. Ama Yattering'in Polo'nun rahatsızlığından aldığı haz, adamın ölü kediden yetkin bir biçimde kurtulmasıyla, o ıslak tüy yumağını klozetten

91

çıkarıp bir havluya sararak arka bahçeye götürmesi ve bir şeyler mırıldanarak gömmesiyle söndü.

Polo'nun eve getirdiği üçüncü kedi, görünmez iblisin varlığını en baştan fark etti.

Kasım'ın ortalarındaki o hafta Yattering için neredeyse ilginç ve eğlenceli geçti.

Üçüncü Freddy ile kedi-fare oyunu oynadı. Freddy fare rolündeydi. Kediler çok zeki yaratıklar olmadıklarından, oyun fazla kafa yormayı gerektirmiyordu. Ama en azından beklemekle, saldırmakla ve başarısızlıkla geçen bitmek bilmez günlerden sonra bir değişiklikti. En azından o yaratık Yattering'in varlığını kabulleniyordu. Ama nihayet sinirli bir anında (Yattering çıplak dulunun evlendiğini öğrenmişti) iblis denetimini kaybetti. Kedi saatlerdir naylon halıyı pençelemekte, tırnaklarını bilemekteydi.

Çıkardığı sesler iblisin metafizik dişlerini gıcırdatmasına yol açıyordu. Kediye bir bakışta el bombası yutturmuşça-sına patlattı.

Bunun etkisi çarpıcıydı. Sonuçlarıysa iğrençti. Her yere kedi beyni, kedi tüyü ve kedi iç organları saçılmıştı.

Polo o akşam eve bitkin bir halde gelip salonun kapısında durarak, 3. Freddy'nin kalıntılarını tiksintiyle süzdü.

"Kahrolası köpekler" dedi. "Kahrolası, kahrolası köpekler."

Sesinde öfke vardı. Evet, diye düşündü Yattering sevinçle. Öfke. Adam sinirlenmişti.

Yüzünden de açıkça okunuyordu bu.

İblis sevinçle evin içinde koşturup, zaferinin etkisini

•

mümkün olduğunca arttırmak için bütün kapıları açıp kapamaya, vazoları kırmaya, abajurları sallamaya başladı.

92

Polo ise yalnızca kedinin artıklarını temizledi.

Yattering alt kata inip bir yastığı parçaladı. Tavan arasında kıkırdayarak, insan eti seven topal bir yaratık taklidi yaptı.

Polo 3. Freddy'yi 2. Freddy'nin mezarıyla 1. Freddy' nin küllerinin yanma gömdü.

Soma yatağına girdi, yastıksız.

İblis afallamıştı. Salonda kedisi patlamış bir insan yalnızca birazcık sinirleniyorsa, o piç kurusunu zıvanadan çıkarmayı nasıl başaracaktı?

Son bir şansı kalmıştı.

Noel yaklaşıyordu. Jack'in çocukları babalarını ziyarete gelecekti. Belki onlar Jack'i, her şeyin yolunda olmadığına ikna edebilir, o kusursuz kayıtsızlığını bozabilir ve onu çökertmeye başlayabilirlerdi. Yattering, Aralık sonuna kadar umutla bekledi. Bütün yaratıcılığını kullanarak fesatça planlar yaptı.

Bu arada Jack'in tekdüze hayatı devam ediyordu. Sanki deneyimlerin ötesine geçmiş, hayatını bir yazarın fantastik bir öykü yazması gibi yaşıyordu. Kendini asla olaylara fazla kaptırmıyordu. Ama yaklaşan bayramı hevesle beklediğini çeşitli yollarla ele veriyordu. Kızlarının odalarını tertemiz yaptı. Yataklarına hoş kokulu çarşafı serdi.

Halıdaki bütün kedi kanı lekelerini temizledi. Hatta salona bir Noel ağacı koyarak rengârenk kürelerle, duvak telleriyle ve armağanlarla bezedi.

Jack hazırlıklar yaparken zaman zaman oynadığı oyunu düşünüyor ve kazanma şansını hesaplıyordu. Yakında kızları da acı çekmeye başlayacaktı. Bu hesapları yaptığıında, kazanma ihtimali, risklere atılmayı değer kılıyordu hep.

Bu yüzden rol yapmayı ve beklemeyi sürdürdü.

Kar yağdı. Pencere ve kapı önlerinde birikti. Mahallenin çocukları gelip Noel şarkıları söylediler. Jack onlara cömert davrandı. Kısa süreliğine de olsa yeryüzünde huzur bulabileceğine inanmaya başlamıştı.

23 Aralık akşamı kızlar geldiler. Yanlarında bir sürü bavul vardı. Babalarını öpücüğe boğdular. Eve ilk giren en küçükleri Amanda oldu. Yattering sahanlıktan genç kıza fesatça baktı. Kız, adamı çökertebilecek birine benzemiyordu. Tersine tehlikeli görünüyordu. Bir iki saat soma Gina geldi. Yirmi dört yaşında şık bir kadındı ve en az kardeşi kadar tehlikeliydi. Kızlar eve canlılık ve neşe getirdiler. Eşyaların yerlerini değiştirdiler. Buzdolabındaki yüksek kalorili ve besin değeri düşük yiyecekleri attılar.

Birbirlerine ve babalarına ne kadar özlediklerini söylediler. O kasvetli ev birkaç saatte ışığa, neşeye ve sevgiye boğuldu.

Yattering'in midesi bulanıyordu.

O sevgi selinden kurtulmak için, inleyerek yatak odasına sığındı. Ama sevgi oraya da dalga dalga yayıldı. Yattering'in yapabildiği tek şey oturup dinlemektir. İntikam hırsı artmıştı.

Jack güzellerinin eve dönmelerinden memnundu. Amanda başına buyruk ve güçlü bir kadındı, tıpkı annesi gibi. Gina ise Jack'in annesine benziyordu daha çok: Kendinden emin ve dikkatliydi. Jack onları gördüğüne öyle sevinmişti ki ağlayabilirdi. Gerçi babası olmaktan gurur duyduğu kızlarını büyük bir tehlikeye atmıştı. Ama başka seçeneği var mıydı ki? Noel kutlamasını iptal etmesi şüphe uyandırırdı. Hatta bütün stratejisinin bo-94

zulmasına, düşmanın oynadığı oyuna uyanmasına yol açabilirdi.

Hayır, cesur olmalıydı. Salak rolü yapmalıydı. Düşmanını salak olduğuna inandırmaya başlamıştı.

Eyleme geçme zamanı gelecekti.

Noel sabahı 3:15'te Yattering, Amanda'yı yataktan atarak saldırılarını başlattı.

Önemsiz bir performanstı, ama işe yaradı. Amanda uykulu gözlerini ovuşturarak yatağa geri döndü, ama yatak onu tekrar üstünden attı, vahşi bir tay gibi.

Gürültü diğerlerini uyandırdı. Gina kızkardeşinin odasına babasından önce girdi.

"Neler oluyor?"

"Yatağın altında biri var."

"Ne?"

Gina şifonyerden bir kâğıt ağırlığı alarak, saldırgana dışarı çıkmasını emretti.

Görünmez Yattering ise pencere denizliğine oturarak kadınlara müstehcen hareketler yaptı ve kendi cinsel organlarıyla oynadı.

<Sina yatağın altına baktı. Yattering şimdi ampül kablosuna asılmış sallanıyordu. Bu yüzden oda dönü-yornmuş gibi görünüyordu.

"Burada hiçbir şey yok..."

"Var."

Amanda biliyordu. Evet, kesinlikle biliyordu.

"Burada bir şey var Gina" dedi. "Bu odada bir şey var. Eminim."

"Hayır" dedi Gina kendinden emin bir sesle. "Yalnızca biz varız."

Amanda g.ırdrobun ardına bakarken Polo geldi.

95

"Neler oluyor?"

"Evde bir şey var baba. Beni yataktan attı."

Jack buruşuk çarşafa, yana kaymış şilteye, sonra Amanda'ya baktı. İlk sınavdı bu: Olabildiğince soğukkanlılıkla yalan söylemeliydi.

"Kâbus görmüşsün galiba güzelim" dedi, masumca gülümsemeye çalışarak.

"Yatağın altında bir şey vardı" dedi Amanda ısrarla.

"Şimdi yok."

"Ama hissettim."

"İstersen evin geri kalanını araştırayım" dedi Jack, pek hevesli olmayan bir sesle.

"Siz ikiniz burada kalın. Ne olur ne olmaz."

Polo çıkarken Yattering ampülü biraz daha salladı.

"Deprem" dedi Gina.

Alt kat soğuktu. Polo mutfak fayanslarında yalınayak gezinmekten hoşlanmıyordu.

Ama savaşın böyle önemsiz bir biçimde başlamasına için için seviniyordu.

Düşmanın kızlarına zarar vermesinden korkmuştu. Ama hayır, o yarattığı doğru değerlendirmişti. Alt düzey iblislerden biriydi. Güçlü ama akılsızdı. Zıvanadan çıkması sağlanabilirdi. Çok dikkatli olmalıyım, diye düşündü. Çok dikkatli.

Bütün evi gezdi. Görev bilinciyle bütün dolapları açtı, eşyaların arkasına baktı. Sonra merdivenin başında oturan kızlarının yanına döndü. Amanda minicik ve solgun görünüyordu. Artık yirmi iki yaşında bir kadın değil, tekrar bir çocuk gibiydi.

"Hiçbir şey yok" dedi Jack ona gülümseyerek. "Noel sabahı ve evin içinde..."

96

Gina dörtlüğü tamamladı.

"Hiçbir şey kımıldamıyor, bir fare bile."

"Bir fare bile, güzelim."

Tam o anda Yattering salon şöminesinin üstündeki bir vazoyu yere attı.

Jack bile yerinden sıçradı.

"Kahretsin" dedi. Biraz uykuya ihtiyacı vardı ama Yattering onları henüz rahat bırakmaya niyetli değildi besbelli.

"Che sera, sera" diye mırıldandı Jack, Çin vazosunun parçalarını toplayıp bir gazete sayfasının üstüne koyarken. "Bu ev sola doğru biraz eğik biliyorsunuz" diye seslendi.

"Yıllardır öyle."

"Deprem beni yatağımdan fırlatmazdı" diye fısıldadı Amanda, kendinden emin bir sesle.

Gina sustu. Seçenekler sınırlıydı. Alternatifler nahoştu.

"Belki de Noel Baba'ydı" dedi Polo işi şakaya vurmaya çalışarak. Vazonun parçalarını mutfığa götürürken takip edildiğine emindi. "Başka ne olabilir ki?" diye seslendi başını yan çevirerek, parçaları gazete kağıdıyla birlikte çöpe atarken. "Başka tek açıklama..." Burada gerçeği söylemeye yaklaşmak ona haz verdi. "Başka tek açıklama bahsedilmeyecek kadar saçma."

Muhteşem bir ironiydi bu. Görünmez dünyanın varlığını reddediyordu, ensesinde intikamcı soluklarını hissederken bile.

"Hortlakları mı kast ediyorsun?" diye sordu Gina.

"Geceleri gürültü yapan her şeyi kast ediyorum. Ama bizler yetişkin insanlarız, değil mi? Umacılara inanmayız."

"Doğru" dedi Gina tonlamasız bir sesle. "Ama evin yan yattığına da inanmıyorum."

"Şimdilik elimizdeki tek açıklama bu" dedi Jack keyifsiz bir sesle. "Noel başladı bile."

Gremlinler'den söz ederek Noel'imizi zehir etmek istemeyiz, değil mi?"

Gülüştüler.

Gremlinler. Bu cidden çok aşağılayıcıydı. Bir cehennem yaratığına gremlin denmesi.

Hiddetten bitkin düşmüş olan ve cisimsiz yanaklarından asit gözyaşları dökülen Yattering, dişlerini gıcırdatarak sakın olmaya çalıştı.

Jack'in o tombul, pürüzsüz yüzündeki ateistçe gülümsemeyi silmenin vakti gelecekti elbet. Bol bol zamanı vardı. Artık tedbirli olmayacak, kurnazlıklara başvurmuyacaktı.

Artık her şeyiyle saldıracaktı.

Kan çıkacaktı. Acı çekilecekti.

Hepsi kafayı yiyecekti.

Yattering'in bir sonraki saldırısı, Amanda mutfakta Noel yemeği hazırlarken gerçekleşti. Evde, King's College Ko-rosu'nun sesleri salınıyordu: "O Little Town of Bethle-hem, how stili we see thee lie..."

Hediyeler açılmıştı. Ev çatıdan bodruma bir sevgi yumağıydı.

Mutfağın sıcak ve buharlı havasına birden bir soğuk yayıldı. Amanda ürperdi. Havayı temizlemek için açık bıraktığı pencereyi kapadı. Belki de nezle oluyordu.

Yattering, Amanda'nın mutfakta çalışmasını arkadan izledi. Evin bir günlüğüne canlanması hoşuna git-98

mişti. Amanda sırtına dikilmiş bakışları hissetti. Dönüp arkasına baktı. Hiç kimse, hiçbir şey yoktu. Brüksel lahanalarını yıkamayı sürdürdü. Birinin ortasına kıvrılmış bir solucanı bıçağıyla çıkarıp suda boğdu.

Koro şarkı söylemeyi sürdürüyordu.

Salonda Jack'le Gina gülüşüyorlardı.

Sonra sesler işitildi, ilk başta bir takırtı. Sonra bir kapıya vurulan yumruk sesleri.

Amanda bıçağı lahana kâsesine bırakıp sesleri takip etti. Giderek yükseliyordu. Sanki dolaplardan birine sıkışmış bir yaratık kaçmaya çalışıyordu. Bir kutuda kısılı kalmış

bir kedi ya da...

Kuş.

Sesler fırından geliyordu.

Amanda en kötü ihtimali akıl edince midesinin bu-landığını hissetti. Fırına hindiye koyarken, içerdeki bir şeyi hapsetmiş olabilir miydi? Eline fırın bezini alıp oraya yaklaşırken babasına seslendi. Fırın, içindeki yaratı-ğın panikle çırpınışları yüzünden sallanıyordu. Aman-da'nın zihninde bir görüntü belirdi: Kürkü yanmış, eti kavrulmuş

bir kedinin fırından üstüne sıçrayışı.

Jack mutfak kapısındaaydı.

"Fırında bir şey var" dedi Amanda ona, sanki söylemeye gerek varmış gibi. Fırın artık zangır zangır sallanıyordu. Kapağı neredeyse kırılacaktı.

Jack fırın bezini kızından aldı. Bu yeni bir numara, diye düşündü. Sandığımdan daha iyiymişsin. Akıllıy-mışsın. Orijinal bir numara bu.

Gina da mutfağa girdi.

"Ne pişiyor?" dedi gülerek.

Ama fırın dans etmeye başlayınca ve üstündeki

99

kaynar su dolu kazanlar yere yuvarlanınca gülmeyi kesti. Jack'in bacağına sıcak su sıçradı. Jack haykırarak geriye sıçrayıp Gina'ya çarptı. Sonra bir samuray gibi bağırarak fırına atıldı.

Fırın kapağının tutamacı sıcaktan ve yağdan kay-ganlaşmıştı ama yine de Jack onu tutup kapağı indirdi.

Fırının içinden hindi yağı kokulu bir buhar ve sıcak dalgası yükseldi. Ama içerideki kuşun yenmeye niyeti yok gibiydi. Kızgın tepsinin üstünde koştururken her tarafa yağ

sıçratıyordu. Yanmış kanatlarını acizce çırpıyordu. Fırının tavanında dövmeye benzer ayak izleri vardı.

Sonra kapının açıldığını fark etti. Kanatlarını açarak sıçrayıp, açık kapıdan dışarı yuvarlandı. Canlı halinin bir parodisi gibiydi. Kafası yoktu. İçindeki dolmalık njal-zemeleri ve soğanları saçarak etrafta kanat çırpı çırpı koşturdu. Sanki kimse o kahrolası yaratığa öldüğünü haber vermemişti. Bu arada sırtını kaplayan domuz yağı hâla köpürüyordu.

Amanda çılgılığı bastı.

Hayvan kör olmasına karşın intikam almak istercesine onlara doğru sıçrayınca, Jack kapıya atıldı. Hayvanın korkudan titreyen üç kurbanını yakalasa ne yapacağını asla öğrenemediler. Gina, Amanda'yı koridora itti. Babası da koşarak peşlerinden geldi.

Kapı kapanır kapanmaz kör kuş var gücüyle oraya çarptı. Kapının altındaki aralıktan dışarı koyu yağlar sızdı.

Kapının kilidi yoktu ama Jack kuşun kolu çevirebileceğini sanmıyordu. Nefes nefese gerilerken, kendine fazla güvendiği için kızgın, içinden küfürler savuruyordu. Düşmanı sandığından becerikli çıkmıştı.

Amanda duvara yaslanmış hıçkırıyordu. Yüzü tavuk yağı lekeleriyle kaplıydı.

Gördüklerini inkâr etmekten başka bir şey yapamaz gibiydi. Hâlâ kapıya çarpıp duran o gülünç dehşete karşı sahip olduğu tek tılsım, başını sallayıp "hayır" sözcüğünü yinelemekten sanki. Jack onu salona götürdü. Radyoda hâlâ çalan Noel şarkıları kuşun sesini bastırıyordu, ama şarkılardaki neşe onları pek avutmuyordu.

Gina kızkardeşine bir kadeh konyak getirip yanma, kanepeye oturarak onu sakinleştirmeye ve neşelendirmeye çalıştı. İkisinde de başarılı olamadı.

Gina "O neydi öyle?" diye sordu babasına, mutlaka bir cevap istediğini belirten bir tonla.

"Ne olduğunu bilmiyorum" karşılığını verdi Jack.

"Kitlesele histeri mi?" Gina'nın huzursuz olduğu belliydi. Babasının bir sırrı vardı. Evde neler olduğunu biliyordu ama nedense söylemek istemiyordu.

"Kimi çağırayım? Polis mi, üfürükçü mü?"

"Hiçbirini."

"Tanrı aşkına..."

"Hiçbir şey olduğu yok Gina. Gerçekten."

Pencerenin karşısında duran babası, dönüp Gina'ya baktı. Ağzıyla söyleyemediği şeyi gözleriyle söyledi: Savaşdaydı.

Jack korkuyordu.

Evi birden hapishaneye dönüşmüştü. Oyun birden ölümcülleşmişti. Düşmanı artık salakça oyunlar oynamak yerine zarar vermek, hepsine zarar vermek istiyordu.

Mutfaktaki hindi nihayet yenilgiyi kabullenmişti. Radyodaki Noel şarkılarının yerini Tanrı'nın rahmeti üstüne bir vaaz almıştı.

101

Tatlı şeyler acı ve tehlikeli bir hale dönüşmüştü. Jack, Amanda'yla Gina'ya baktı. İkisi de farklı nedenlerden dolayı titriyordu. Polo onlara gerçeği söylemek istiyordu. Ama yaratığın sırtarak onları izlediğini biliyordu.

Oysa yanıliyordu. Yattering mutlu bir biçimde tava-narasına çekilmişti. Kuş fikri dahiceydi. Artık biraz dinlenebilirdi. Düşmanı korkuyla beklesin, sinirleri bozul-sundu.

Yattering zamanı gelince son darbeyi indirecekti.

Müfettişlerden biri o hindiyle yaptıklarını görmüş müydü acaba? Belki de Yattering'in orijinalliğinden etkilenip onu terfi ederlerdi. Onca yıl sırf Polo gibi embesil-lerle uğraşmak için okumamıştı herhalde. Yapabileceği daha önemli şeyler olmalıydı.

Zafer kazanacağını görünmez kemiklerinde hissediyordu. Hoş bir histi bu.

Polo'nun çöküşünün giderek hızlanacağı kesindi. Kızları onu korkunç bir şeylerin olup bittiğine ikna edecekti (hâlâ ikna olmamışsa tabii). Polo dağılacaktı. Bitecekti. Belki de klasik bir biçimde keçileri kaçırarak, saçlarını yolacak, giysilerini parçalayacak, üstüne başına kendi bokunu sürecekti.

Ah evet, zafer yakındı. Kazanınca efendileri ona sevgi göstermeyecek miydi? Ona övgü ve güç yağıdırmayacak mıydı?

Tek bir hamle daha yapması yeterliydi. Son bir dahice icatla, Polo'nun işini bitirecekti.

Yattering yorgun ama kendinden emin bir biçimde salona indi.

Amanda kanepeye uzanmış uyuyordu. Rüyasında hindiği gördüğü belliydi. Titreşen gözkapaklarınm altındaki gözleri dönüyor, alt dudağı titriyordu. Gina kapatıl-102

miş olan radyonun yanında duruyordu. Kucağında açık bir kitap vardı ama okumuyordu.

Hıyar ithalatçısı odada yoktu. Şu merdivenden gelen onun ayak sesleri değil miydi?

Evet, konyak dolu sidik torbasını boşaltmak için üst kata çıkıyordu.

Tam sırasıydı.

Yattering salonda ilerledi. Amanda rüyasında kara bir şeyin uçuştüğünü gördü. Kötü bir şeyin. Ağzında acı bir tat hissetti.

Gina başını kaldırdı.

Ağaçtaki gümüşü küreler hafifçe sallanıyordu. Yalnızca küreler değil. Duvak telleri ve dallar da.

Aslında bütün ağaç zangır zangır titriyordu, sanki biri tarafından sallanıyormuş gibi.

Gina korkuya kapıldı. Ayağa kalktı. Kitap yere düştü.

Ağaç dönmeye başladı.

"Tanrı'm" dedi Gina. "Aman Tanrı'm."

Amanda uyumayı sürdürüyordu.

Ağacın dönüşü giderek hızlanıyordu.

Gina elinden geldiğince sakın olmaya çalışarak kanepeye gidip kızkardeşini sarsarak uyandırmaya çalıştı. Rüyalarına kilitlenmiş olan Amanda bir an direndi.

"Baba" diye seslendi Gina. Gür sesi Amanda'yı uyandırdı.

Polo alt kattan köpek iniltisine benzer bir ses geldiğini işitmişti. Hayır, bir değil, iki köpek. Aşağı koşarken düet trio'ya dönüştü. Salona dalarken, içeride köpek kafalı cehennem yaratıklarının güzel kızlarının üstünde tepkidiğini görmeyi bekliyordu.

Ama hayır. İniltiler fırıl fırıl dönen Noel ağacından geliyordu.

103

Ampullerin fişleri çoktan prizlerinden çıkmıştı. Havada yanık plastik ve çam kokusu vardı. Ağaç topaç gibi dönerken, dallarındaki süslemeleri ve armağanları cılgın bir kral gibi etrafa savuruyordu.

Jack gözlerini ağaçtan ayırınca, Gina'yla Amanda'nin dehşetle kanepenin arkasına sığınmış olduklarını gördü.

"Çabuk çıkın buradan" diye haykırdı.

Daha sözünü bitirmeden, televizyon küstahça bir kenarının üstünde doğrulup ağaç gibi dönmeye başladı. (iidererek hızlandı. Şöminenin üstündeki saat de ona katılıp dönmeye başladı. Ateşin yanındaki ocak demirleri. Perdeler. Süs eşyaları. Sesleri her saniye yükselen o inilti orkestrasına, her nesne kendi özel tınısını katıyordu.

Sürtünme yüzünden havaya yanık tahta kokusu yayılmaya başlamıştı. Odayı duman kaplıyordu.

Gina, Amanda'yı kolundan tutmuş, kapıya doğru sürüklüyordu. Hâlâ hızlanmakta olan ağaçtan fırlayan çam dikenlerinden korunmak için bir eliyle yüzünü kapıyordu.

Şimdi abajurlar da dönmeye başlamıştı.

Raflardan fırlayan kitaplar da tarantellaya katıldılar. Jack düşmanının çubuklar üstünde tabaklar döndüren bir hokkabaz gibi salonda

kořturduęunu hayal edebiliyordu. Yorucu bir iř olsa gerekti. İblis bitkin dūřmek űzereydi herhalde. Doęru dűrűst dūřűnűyor olamazdı. Fazla heyecanlanmıřtı. İęęűdűsel tepkiler verecek haldeydi. Savunmasızdı. Jack savařa katılacaksa, bundan iyi fırsat bulamazdı...

Nihayet o yaratıkla yűzleřmek, ona meydan okumak, onu tuzaęa dūřűrmek ięin.

>04

Yattering yol aętıęı yıkımdan haz almaktaydı. Hareket ettirebildięi her řeyi fıldır fıldır dűndűrűyordu.

Kızların korkusunu zevkle izliyordu. Yařlı adamın bu tuhaf baleyi faltařı gibi gűzlerle izlemesine gűlűyordu.

Adam keęileri kaęırmak űzereydi herhalde, deęil mi?

Kızlar kapıya ulaşmıştı. Sağları ve elleri ęam iğneleriyle kaplıydı. Polo onların dışarı ęıktıęını gűrmedi. Odaya dalıp bir sűs eşyaları yağmuru altında koşarak, dūřmanın gözden kağırdığı pirinę bir kızartma ęatalını kaptı. Başının etrafı biblolarla ęevrildi.

Bařdűndűrűcű bir hızla dűnűyordu. Vűcudu yaralarla ve morluklarla kaplanmıřtı. Ama savařa katılmanın hazzıyla kendinden geęmiřti. Kitaplara, saatlere, porselenlere vurmaya bařladı. Odanın ięinde bir ęekirge sűrűsűne dalmıř bir adam gibi kořturup, en sevdięi kitaplarını yere dūřűrdű. Sayfaları havada salınıyordu. Dűnen Dresden porselenlerini paręaladı. Lambaları kırdı. Yer eřya paręalarıyla kaplandı. Bazıları hűlű titreřiyordu. Ama havadakilerin onda birini bile dūřűrememiřti henűz.

Gina'nın kapıdan ona seslendiğini, dışarı ęıkmasını haykırdığını işitiyordu.

Ama dūřmanıyla ilk kez bűyle doęrudan yűzleřmek űyle zevkliydi ki. Vazgeęmek istemiyordu. İblisin kendini gűstermesini istiyordu. Onu tanımak istiyordu. Kadim Varlık'ın gűrevlisiyle yűzleřmek istiyordu.

Ağaç merkezkaç kuvvetinin etkisiyle birdenbire patladı. Çıkan ses bir ölüm uluması gibiydi. Odaya dallar, iğneler, küreler, ampüller, teller, şeritler saçıldı. Sırtı patlamaya dönük olan Jack, bir enerji dalgasının etkisiyle yere savruldu. Sırtı ve ensesi saplanan çam iğneleriyle 105

kaplandı. Yeşilliksiz kalmış bir dal kafasının yanından hızla geçip kanepeye saplandı.

Jack'in etrafına ağaç parçaları yağdı.

Odadaki diğer nesneler de ağaç gibi patlamaya başladı. Televizyonun patlamasıyla saçılan ölümcül cam parçacıklarının çoğu karşı duvara saplandı. Televizyonun sıcak iç parçalarıysa, bombardıman altındaki bir asker gibi kapıya doğru sürünmekte olan Jack'in üstüne yağıp tenini yaktilar.

Odada savrulan öyle çok parçacık vardı ki, içerisi sisle kaplanmıştı sanki. Perdeler halıya kar taneleri gibi düşüyordu. Jack'in burnunun dibinde porselen parçacıkları, güzel bir kol, bir fahişe kafası sekti.

Gina kapıda çömelmiş, ona çabuk olmasını söylüyordu. Salondaki dolu yağmuru yüzünden gözlerini kısmıştı. Jack kapıya ulaşip kızının kollarını etrafında hissederken, salondan bir kahkaha geldiğini işitti. Net, yüksek, neşeli bir kahkaha.

Amanda koridorda durmuş Jack'e bakıyordu. Saçı çam iğneleriyle kaplıydı. Jack ayaklarını da dışarı çekince Gina kapıyı o yıkım sahnesinin üstüne kapadı.

"O ne öyle?" diye sordu. "Hortlak mı? Hayalet mi? Annemin hayaleti mi?"

Böylesine bir yıkımın sorumlusunun ölü karısı olması fikri Jack'e komik geldi.

Amanda hafifçe gülümsüyordu. Güzel, diye düşündü Jack. Şoktan çıkmaya başladı.

Ama kızının donuk gözlerini görünce gerçeği anladı. Amanda dağılmıştı. Mantığı bu acayip olayların ulaşamayacağı bir yere çekilmişti.

"İçerideki şey ne?" diye soruyordu Gina. Jack'in kolunu öyle sıkıyordu ki, kan akışını engelliyordu.

"Bilmiyorum" diye yalan söyledi Jack. "Amanda?"

Amanda hâlâ gülümsüyordu. Jack'e bakıyordu, görmeyen gözlerle.

"Biliyorsun."

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun."

"Galiba..."

Jack ayağa kalktı. Gömleğiyle pantolonundaki porselen ve cam parçalarıyla telekleri silkeledi.

"Galiba... Biraz yürüyüşe çıkacağım."

Arkasındaki salondan gelen sesler tamamen kesilmişti. Koridorda görünmez yaratıkların varlığı hissediliyordu. Yaratık Jack'in çok yakınındaydı. Her zamanki gibi görünmezdi ama yanbaşındaydı. En tehlikeli an buydu işte. Jack şimdi kendine hâkim olmalıydı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydı. Amanda'nın yanından ayrılmalı, açıklamaları ve karşılıklı suçlamaları her şey bitene dek ertelemeliydi.

"Yürüyüşe mi çıkacaksın?" diye sordu Gina hayretle.

"Evet... Yürümeliyim. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

"Bizi burada bırakamazsın."

"Ortalığı temizleyecek birilerini bulurum."

"Ama Mandy..."

"Birazdan kendini toplar. Onu kendi haline bırak."

Bunu söylemek çok zordu. Neredeyse bağışlanmaz bir laf etmişti. Ama ağzından çıkmıştı bir kere.

107

Jack sarsak adımlarla ön kapıya yürüdü. Başı dönüyordu. Gina arkasında öfkeden köpürüyordu.

"Bizi burada bırakamazsın! Çıldırdın mı sen?"

"Hava almalıyım" dedi Jack, küt küt atan kalbinin vcî yanan boğazının elverdiğince sakın bir sesle. "Bir dakika sonra dönerim."

Hayır, dedi Yattering. Hayır, hayır, hayır.

Polo onu hissedebiliyordu. Tam arkasındaydı. Öyle hiddetliydi ki, Polo'nun kafasını koparmak istiyordu. Ama bunu yapamazdı, çünkü ona dokunması yasaktı. Ama öfkesi fiziksel bir varlık gibi hissediliyordu. .

Jack ön kapıya doğru bir adım daha attı. Gölgesi pe-

•

şindeydi. Gina ona haykırdı: "Seni orospu çocuğu! Mandy'ye baksana! Delirdi!"

Hayır, Mandy'ye bakmamalıydı. Mandy'ye bakarsa ağlayabilirdi, yaratığının istediği gibi yıkılabilirdi. O zaman da her şeyini kaybederdi.

"Bir şeyi yok" diye mırıldandı Jack.

Ön kapının koluna uzandı. İblis kapıyı hemen kilitledi, gürültüyle. Artık rol yapacak sabrı kalmamıştı.

Jack olabildiğince sakın hareket etmeye çalışarak kapının alt ve üst kilitlerini açtı. İblis hemen kapıyı tekrar kilitledi.

Heyecanlı bir oyundu bu. Aynı zamanda da korkutucuydu. Jack fazla ileri giderse iblis çileden çıkacak, derslerde öğrendiklerine boşverecekti herhalde.

Jack kilitleri yavaşça, usulca tekrar açtı. Yattering yine aynı biçimde yavaşça, usulca kilitledi.

Jack bunu ne kadar sürdürebileceğini merak etti. Bir biçimde dışarı çıkmalıydı.

Yaratığı kandırıp ön kapının

108

eşiğinden geçirmeliydi. Yaptığı araştırmalara göre, iblisin evden dışarı bir adım bile atmaması gerekiyordu. Kanun böyleydi. Tek bir adım bile.

Aç. Kapa. Aç. Kapa.

Gina babasının iki üç metre arkasında duruyordu. Gördüklerine anlam veremiyordu ama babasının birisiyle ya da bir şeyle savaştığı belliydi.

"Baba..." diye konuşacak oldu.

"Kapa çenenin" dedi babası tatlı tatlı sırtarak, kilitleri yedinci kez açarken. Yüzündeki gülümseyiş bir delinin sırtışına dönüşmüştü artık.

Gina garip bir biçimde o gülümseyişe karşılık verdi. Acı ama sahici bir gülümsemeydi bu. Burada ne olursa olsun, babasını seviyordu.

Polo arka kapıya doğru koşmaya başladı. İblis hemen üç adım önüne geçti. Bir kısa mesafe koşucusu gibiydi. Kapıyı daha Jack koluna bile ulaşmadan

kilitledi. Anahtar görünmez eller tarafından çevrildikten sonra havada parçalanıp toza dönüştü.

Jack arka kapının yanındaki pencereye yönelir gibi yaptı ama pencerenin jaluzisi indi ve panjurları kapandı. Yattering o an pencereyle meşgul olduğundan, Jack'in ters yönde koşmaya başladığını fark etmedi.

Kandırıldığını anlayınca hafif bir çığlık atarak takibe başladı. Cilalı döşemede kayınca, az kalsın Jack'e çarpıyordu. Ancak bir balet gibi manevra yaparak kurtula-bildi. Jack'e dokunması felaketi olurdu.

Polo tekrar ön kapıdaydı. Babasının stratejisini anlamış olan Gina, Yattering'le Jack arka kapıda kapışırken ön kapının kilitlerini açmıştı. Jack kızının bu fırsatı 109

ılığailendirmesi için dua etmişti. Duası gerçekleşmişti, k 1111 şimdi hafifçe aralık duruyordu. İkindinin buz gibi havası koridora sızıyordu.

Jack kapıyla arasında kalan birkaç metreyi göz açıp kapayıncaya kadar kat ederken, Yattering'in kurbanının dış dünyaya kaçtığını görünce attığı şikâyetçi, ulumaya benzer çığlığı duymaktan çok hissetti.

Yattering hırslı bir yaratık değildi. O anda tek istediği şey, o insanoğlunun kafasını avuçlarının arasına alıp ezmekti. Parça parça etmek, sıcak beynini karlara dökmekti.

Jack J. Polo'dan tamamen kurtulmaktı, sonsuza kadar.

Çok şey mi istiyordu?

Polo dışarı çıkınca terlikleri ve pantolon paçaları kara gömüldü. Yaratık ön basamaklara ulaştığında Jack birkaç metre ötedeydi. Bahçe kapısına doğru ilerliyordu. Kaçıyordu. Kaçıyordu.

Yattering tekrar uludu. Yıllarca aldığı eğitimi unutmuştu. Aldığı her dersi, kafatasına kazınmış olan her savaş kanununu unutmuştu, Polo'nun canını alma arzusu yüzünden.

Dışarı çıkıp Jack'i kovalamaya başladı. Bağışlanmaz bir suçtu bu. Cehennemde bir yerlerde, cehennem güçleri (hâkimiyetleri uzun sürsün, lanetlilerin kafalarına ışık sıçmayı uzun süre sürdürsünler) bu günahı hissettiler ve Jack Polo'nun ruhu için yapılan savaşın kaybedildiğini anladılar.

Bunu Jack de hissetti. İblisin adımlarıyla eriyen karın fokurtusunu işitti. Yaratık peşinden geliyordu! Varlığının en temel kuralını çiğnemişti. Kaybetmişti. Jack kazandığını omurgasında ve midesinde hissediyordu.

110

Yaratık onu bahçe kapısında yakaladı. Nefesi havada açıkça görülebiliyordu ama bedeni hâlâ görünmezdi.

Jack kapıyı açmaya çalıştı ama Yattering hemen kapadı.

"Che sera, sera" dedi Jack.

Yattering artık kendini tutamayacaktı. Jack'in kafasını tuttu. O narin kemikleri ezip toza dönüştürmekte kararlıydı.

Bu dokunuş ikinci günahı oldu ve Yattering'e dayanılmaz bir acı verdi. Bir ölüm perisi gibi haykırıp Jack'ten uzaklaşırken, ayağı kayınca sırt üstü kara düştü.

Hatasını anlamıştı. Bir zamanlar dayak yiye yiye öğrendiği dersleri hatırlamaya başlıyordu. Evden çıktığı, adama dokunduğu için alacağı cezayı da biliyordu. Artık yeni bir efendisi vardı: Tepesinde duran, dokunduğu o salak yaratık.

Polo kazanmıştı.

İblisin karda beliren görüntüsüne bakarken gülüyordu. Banyo edilen bir fotoğraf gibi netleşmekteydi. Kanun işliyordu. Yattering artık asla efendisinden saklanamazdı.

Güzel olmayan ama haşmetli bedeniyle Polo'nun karşısındaydı artık.

"Seni piç kurusu" dedi yaratık. Avustralya şivesiyle konuşmuştu.

"Seninle konuşulmadıkça konuşmayacaksın" dedi Polo hafif ama otoriter bir sesle.

"Anladın mı?"

İblisin gözkapaksız gözünde boyun eğiş belirdi.

"Evet" dedi Yattering.

"Evet Bay Polo."

"Evet Bay Polo."

108

Yaratığın kuyruğu kırbaçlanmış bir köpeğinki gibi bacaklarının arasına kıvrıldı.

"Kalkabilirsin."

"Sağolun Bay Polo."

Yaratık ayağa kalktı. Hoş bir görüntü değildi bu, ama yine de Jack'in hoşuna gidiyordu.

"Sizi yine de ele geçirecekler" dedi Yattering.

"Kimler?"

"Biliyorsunuz" dedi yaratık tereddütle.

"Adlarını ver."

"Beelzebub" dedi yaratık, eski efendisinin adını gururla söyleyerek.
"Güçler.

Cehennemin kendisi."

"Sanmam" dedi Polo düşünceli bir sesle. "Kölem olman gücümün kanıtı. Artık öyle bir şeye kalkışmazlar. Onları yenmedim mi?"

Yaratığın suratı asıldı.

"Yenmedim mi?"

"Evet" diye itiraf etti yaratık acı acı. "Evet. Onları yendiniz."

Titremeye başlamıştı.

"Üşüyor musun?" diye sordu Polo.

Yaratık başıyla onayladı, kaybolmuş bir çocuğun yüz ifadesiyle.

"Öyleyse biraz egzersize ihtiyacın var" dedi Polo. "Hemen eve dönüp ortalığı topla bakalım."

Yaratık bu emre şaşırılmış, hatta hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu hayretle. "Mucizeler istemiyor musunuz? TVoyalı Helen'i filan? Ya da uçmak?"

Polo böyle karlı bir ikindi vakti uçma fikrinden hoş-

112

lanmadı. Temelde basit zevkleri olan bir adamdı. Hayatta tek arzusu çocuklarının sevgisi, güzel bir ev ve hıyarlarını ucuza alıp pahalıya satmaktı.

"Uçmak yok" dedi.

Yattering kös kös eve yürürken, birden aklına yeni bir fesatlık gelmişçesine Polo'ya döndü. Dalkavukça, ama kibirli bir tavırla "Bir şey diyebilir miyim?" dedi.

"Konuş."

"Benim gibilerle temas kurmanız günah kabul edilir. Hatta kâfirlik. Haberiniz olsun."

"Sahi mi?"

"Ya, evet" dedi Yattering hevesle. "Daha hafif suçlar için yakılan insanlar oldu."

"Ama bu çağda değil" diye karşılık verdi Polo.

"Ama Seraphimler görür" dedi yaratık. "O zaman da oraya asla gidemezsiniz."

"Nereye?"

Yattering, Beelzebub'un kullandığı sözcüğü anımsamaya çalıştı.

"Cennet'e" dedi muzaffer bir edayla. Suratında çirkin bir sırıtış belirmişti. Hayatında yaptığı en zekice manevraydı bu. İlahiyat meselelerine girmişti.

Jack hafifçe kafa sallayarak evetledi. Alt dudağını kemiriyordu.

Yaratık muhtemelen gerçeği söylüyordu. Azizler ve melekler bu iblis gibi yaratıklarla temas kurulmasını hoş karşılamazdı. Cennetin kapıları muhtemelen Jack'e kapanmıştı bile.

"Bu konuda ne diyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Yattering ona bakarak kaşlarını çatı. Hayır, bilmi-

yordu. Sonra yüzündeki sırıtış söndü, Polo'nun lafı ne-n'Ve getirdiğini anlayınca.

"Ne diyeceğim?" diye sordu Polo. Yenilmiş olan Yattering, o cümleyi mırıldandı.

"Che sera, sera."

Polo gülümsedi. "Sen adam olacaksın galiba" dedi. Sonra yaratığın önüne geçip eve girdi. Kapıyı kaparken yüzünde, huzura çok benzeyen bir ifade vardı.

Domuz Kanı Türküsü

Çocukları görmeden önce kokularını alabiliyordunuz. Pencereleri parmaklıklı koridorlarda, genç bedenlerinin terlerinin ekşi, nefeslerinin pis, kafalarının kirli kokuları vardı.

Koşmayın. Bağırmayın. Islık çalmayın. Kavga etmeyin.

Buraya Ergen Suçlular İslahevi dense de, hapishaneden farksızdı. Kilitleri, anahtarları ve gardiyanları vardı. Burada yaşayanlara nadiren yapılan kıyaklar, gerçeği gizleyemiyordu pek. Tetherdowne açıkça söylenmese de bir hapishaneydi ve mahkûmlar bunun pekâlâ farkındaydı.

Gerçi Redman müstakbel öğrencileri hakkında hayallere kapılmış değildi. Sert çocuklardı mutlaka. Buraya kapatılmalarının bir nedeni vardı. Çoğu eline fırsat geçse insanı sakatlar ve ceplerini boşaltırdı. Redman orduda yıllarca görev yaptığından, sosyolojik palavralara karnı toktu. Kurbanları tanırdı, çocukları da öyle. Buradakiler yanlış anlaşılmış moronlar değildi. Cin gibi ve 116

ahlâksızdılar. Dillerinin altına gizledikleri jiletler kadar keskindiler. Duygularla işleri yoktu. Tek istedikleri dışarı çıkmaktı.

"Tetherdowne'a hoş geldiniz."

Kadının adı Leverton muydu, Leverfall mu, yoksa...

"Ben Doktor Leverthal."

Leverthall. Evet. O geveze kaltak...

"Mülakatta tanışmıştık."

"Evet."

"Sizi gördüğümüze sevindik Bay Redman."

"Neil. Lütfen bana Neil de."

"Çocukların yanında ön adlarımızı kullanmayız. Yoksa özel hayatlarımıza burunlarını sokmaya başladıklarını sanıyorlar. Bu yüzden adlarımızı yalnızca iş saatleri dışında kullanmanızı rica edeceğim."

Adını söylememiştir. Herhalde eski bir addı. Yvonne. Lydia. Redman uygun bir şeyler uydururdu. Kadın elli yaşlarında görünüyordu. Görüldüğünden on yaş gençti muhtemelen. Makyajsızdı. Saçını öyle sıkıca topuz yapmıştı ki, gözlerinin dışarı fırlamaması şaşırtıcıydı.

"Öbür gün derslere girmeye başlayacaksınız. Müdür, kendisi adına size hoşgeldiniz dememi istedi. Bizzat gelemediği için özür diliyor. Bazı ödenek problemleri var da."

"Hep yok mudur?"

"Ne yazık ki evet. Korkarım burada akıntıya karşı kürek çekiyoruz. Memleketin genel eğilimi, kanunlara sıkı sıkıya uymak."

Kibarca ne demek istiyordu yani? Kırmızı ışıktaki kii?,adan karşıya geçen çocukları bayıltana kadar dövü-

117

yorlar mıydı? Evet, eskiden kendisi de bu zihniyete sahipti. Pis bir çıkmaz sokaktı bu.

Duygusal olmak kadar kötüydü.

"Açıktası Tetherdovvne'u tamamen kaybedebiliriz" dedi kadın. "Bu çok kötü olur."

Biliyorum, görünüşü pek iç açıcı değil ama..."

"...Burası yuvanız" diye güldü Redman. Kadın onu duymazdan geldi.

"Siz" dedi, "yıllarca polislik yaptınız. Buradaki varlığınızın fon yetkililerinin hoşuna gideceğini umuyoruz."

Mesele buydu demek. Önemli şahsiyetleri etkilemek için, onlara disiplini sıkı tutacaklarını göstermek için eski bir polisi getirtmişlerdi. Aslında ona ihtiyaçları yoktu.

Sınıf sisteminin gençler arası şiddetteki etkisi üstüne raporlar yazacak bir toplumbilimci istemişlerdi. Kadın ona burada aslında istenmediğini ima ediyordu.

"Polisliği neden bıraktığımı söylemiştim."

"Söylemiştiniz."

"Masabaşı işi istemiyordum. En iyi yaptığım işi yapmama izin vermediler. Bazıları kendime karşı tehlikeli olduğuma inanıyordu."

Kadın bu açıklamalardan biraz utanmış gibiydi. Oysa bir psikolog olarak, böyle şeyleri can kulağıyla dinlemesi gerekirdi. Redman içindeki yarayı sergiliyordu. Yeni bir başlangıç yapıyordu, Tanrı aşkına.

"Bu yüzden yirmi dört yıl sonra kışıma tekme yedim." Redman duraksadıktan sonra devam etti. "Ben artık polis değilim. Herhangi bir çeşit polis değilim. Polisliği bıraktım."

Beni anlıyor musun?"

118

"İyi. İyi." Kadın tek kelimesini bile anlamamıştı. Redman yeni bir yaklaşım denedi.

"Çocuklara ne söylendi bilmek istiyorum."

"Ne mi söylendi?"

"Hakkımda."

"Şey... Geçmişinizden biraz söz edildi."

"Anlıyorum." Uyarılmışlardı demek. Domuzlar geliyor.

"Bize önemli geldi."

Redman homurdandı.

"Bakın, buradaki çocukların çoğunda ciddi saldırganlık sorunları var. Çoğu bu sorunla mücadele ediyor. Kendilerine hâkim olamıyorlar. Bu yüzden de acı çekiyorlar."

Redman tartışmaya kalkmadı ama kadın ona sanki itiraz etmişçesine dik dik baktı.

"Evet, acı çekiyorlar. Onları anladığınızı göstermeye çalışmamızın nedeni de bu zaten. Başka seçenekler olduğunu göstermeye çalışıyoruz."

Kadın pencereye gitti. Bulundukları ikinci kattan, bahçe tamamen görülüyordu.

Tetherdowne büyük bir binaydı ve geniş bir arazisi vardı. Oyun parkının çimenleri yaz sıcağında kurumuştı. Ardında birkaç ev, birkaç cılız ağaç, çalılar ve onların da ardında duvara dek uzanan çorak bir arazi görülüyordu. Redman duvarı diğer taraftan görmüştü. Tam Alcatraz'a yakışacak türdendi.

"Onlara biraz özgürlük, biraz eğitim, biraz da sem-pati vermeye çalışıyoruz. Genelde suçluların suç işlemeyi sevdikleri sanılır, değil mi? Yaşadıklarımın öğrendiği ın*.r t.mı insi. Bana geldiklerinde öyle pişman, öyle 0/M<lı..."

119

Leverthal koridorda gezinirken üzgün bir kurban, kadının arkasından nanik yaptı.

Saçı öne taralıydı ve üç yerden ayrılmıştı. Ön kolunda birkaç yarım kalmış dövme vardı.

"Ama sonuçta suç işlediler" dedi Redman.

"Evet ama..."

"Bunun da kendilerine hatırlatılması gerek."

"Hatırlatılmaya ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum Bay Redman. Bence vicdan azabı çekiyorlar."

Kadının vicdan azabına kafayı takması Redman'i şaşırtmadı. Bu analistler rahip gibiydi. Eskiden vaizlerin yaptığı gibi kürsüye çıkıp cehennem alevlerine dair basmakalıp laflar ederlerdi. Tek farkları, o vaizler kadar etkileyici konuşmamalarıydı.

Ama anlattıkları temelde aynıydı. Onlar da ritüellere uyulursa iyileşileceğini-vaat ediyorlardı. Erdemliler, Cennet Krallığı'nın vârisi olacaktı.

Redman oyun parkında bir kovalamaca yaşandığını fark etti. Kovalanan kişinin yakalandığını gördü. Bir kurban, daha ufak tefek bir başka kurbanı insafsızca tekmelemeye başladı.

Leverthal o sahneyi Redman'le neredeyse aynı anda fark etti.

"İzninizle. Hemen..."

Merdiveni koşarak inmeye başladı.

"Atölye, soldan üçüncü kapı" diye seslendi başını çevirip. "İsterseniz bir bakın. Ben hemen dönerim."

Hemen dönemeyeceği belliydi oysa. Bahçedeki olayın gelişimine bakılırsa, çocukları birbirinden ayırmak için levye gerekecekti.

120

Redman sınıfına doğru yürüdü. Kapısı kilitliydi. Ama telli pencereden bakınca içeride sıralar, mengeneler, aletler gördü. Hiç fena değildi. Çocuklara biraz marangozluk bile öğretebilirdi, işine karışılmazsa tabii.

İçeri girememek biraz canını sıkmişti. Koridorda geri dönüp Leverthal'in peşinden merdiveni indi. Aydınlık oyun parkının yolunu kolayca buldu. Artık bitmiş olan kavganın (ya da katliamın) etrafında küçük bir seyirci halkası oluşmuştu. Leverthal yerdeki çocuğa bakıyordu. Gardiyanlardan biri diz çökmüş, çocuğun kafasını inceliyordu. Yaraları ağır gibiydi.

Redman yaklaşırken, birkaç kişi dönüp ona baktı. Fısıldaşmalar oldu. Bazıları gülümsedi.

Redman çocuğa baktı. On altı yaşında görünüyordu. Yerde yatıyordu. Yanağı toprağa dayalıydı. Sanki yeraltı-nı dinliyordu.

"Lacey" dedi Leverthal. Redman'e çocuğun adını söylemişti.

"Kötü mü yaralanmış?"

Lacey'nin yanına diz çökmüş olan adam başını salladı.

"Çok kötü sayılmaz. Kırığı yok."

Çocuğun burnu kırılmıştı. Yüzü kanla kaplıydı. Gözleri kapalıydı. Huzurlu görünüyordu. Ölü gibiydi.

"Kahrolası sedye nerede kaldı?" diye sordu gardiyan. Sert toprakta diz çökmekten hoşlanmadığı belliydi.

"Geliyorlar efendim" dedi biri. Redman konuşan kişinin. saldırganın ta kendisi olduğunu düşündü. On do-i u/laı ında, sıska bir çocuktı. Bakışları yılan gibiydi.

.•idilden ılın ına binadan küçük bir grup çocuk çık-

121

maya başlamıştı. Bir sedyeyle kırmızı bir battaniye taşıyorlardı. Hepsi de sırtıtmaktaydı.

Gösterinin en eğlenceli kısmı bittiğinden, izleyiciler dağılmaya başlamıştı.

"Durun, durun" dedi Redman. "Tanığa ihtiyacımız yok mu? Bu işi kim yaptı?"

Birkaç çocuk omuz silktiye de, çoğu sağır rolü oynadı. Hiçbir şey işitmemişçesine uzaklaştılar.

Redman "Biz gördük" dedi. "Pencereden."

Leverthal ona arka çıkmıyordu.

"Görmedik mi?" diye sordu kadına ısrarla.

"Çok uzaktaydık. Kimin yaptığı seçilmiyordu. Ama bakın, bundan sonra böyle kabadayılıklar istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Oysa Leverthal o mesafeden Lacey'i görmüş ve tanımıştı. Saldırganı niye seçememişti peki? Redman daha dikkatli bakmadığı için kendine kızdı. Çocukların adlarını bilmediğinden ve onları tanımadığından, birbirlerinden ayırt etmesi zordu.

Yanlış kişiyi suçlama riski yüksekti, her ne kadar o yılan gözlü çocuğun yaptığından neredeyse emin olsa da. Daha gelir gelmez hata yapması hoş olmazdı. Bu işi fazla uzatmamalıydı.

Leverthal olanlardan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Lacey" diye fısıldadı. "Böyle şeyler hep Lacey'nin başına gelir."

"Kendi kaşınıyor" dedi sedyeyi tutan çocuklardan bin. açık sarı saçını geriye atarak.

"Adam gibi davranırsa."

Leverthal bu gözleme aldırış etmeden Lacey'nin »ınlıyoyi! yatırılması işini yönetmeye başladı. Sonra pe-122 _____

şinde Redman'le ana binaya doğru yürüdü. Her şey öyle sıradan gibiydi ki.

"Lacey'nin akıl sağlığı yerinde sayılmaz" dedi Leverthal gizemli bir biçimde. Başka bir açıklama da yapmadı. Şefkati buraya kadardı demek.

Redman geriye dönüp, hareketsiz yatan Lacey'nin üstünün kırmızı battaniyeyle örtölmesine baktı. Aynı anda iki şey oldu:

Birincisi: Gruptan biri "Domuz bu" dedi.

İkincisi: Lacey gözlerini açıp Redman'in gözlerine baktı.

Redman ertesi günün çoğunu atölyesini düzene koymakla geçirdi. Aletlerden çoğu işten anlamayan kişiler tarafından kırılmış ya da kullanılmaz hale getirilmişti. Dişsiz testereler, körelmiş keskiler, kırık mengeneler vardı. Redman marangozluğın temellerini öğretebilmek için atölyeye yeni aletler almalıydı. Bunun için de paraya ihtiyacı vardı. Ama gelir gelmez para istemeye başlaması iyi olmazdı. En iyisi bir süre bekleyip işini iyi yapar gibi görünmektir. Böyle kurumların işleyiş tarzını iyi bilirdi.

Burası polis kuvvetlerinden farklı değildi.

Dört buçuk civarında bir zil sesi duydu. Atölyeden epeyce uzaktan geliyordu. Sese bir süre aldırmadı ama bir süre sonra içgüdöleri onu uyardı. Zil sesi alarm demektir.

Alarmlar da insanları uyarmak için çalınırdı. Atölyeden çıkıp kapısını kilitleyerek kulaklarını takip etti!

Ses ana bloka kapalı, birkaç resim ve perdeyle süs-

lenmiş iki üç odadan oluşma Hastane Ünitesi'nden (bu ad, dalga geçmek için takılmıştı) geliyordu. Havada duman olmadığına göre, yangın çıkmamıştı. Ama bağrış-malar geliyordu. Daha da fazlası. Bir uluma.

Ardı arkası kesilmez koridorlardaki adımlarını hızlandırdı. Ünite'ye doğru giderken bir köşeyi dönünce, bir çocukla çarpıştı. Çarpışmanın şiddeti ikisini de sersemletti. Ama Redman kendini çabuk toplayıp çocuğu kaçmasına fırsat vermeden kolundan tuttu.

Çocuk çıplak ayaklarıyla Redman'in incik kemiğini tekmelemeye çalıştı. Ama Redman onu sıkı sıkı kavramıştı.

"Bıraksana be..."

"Sakin ol! Sakin ol!"

Çocuğun peşindekiler iyice yaklaşmıştı.

"Tut onu!"

"Orospu çocuğu! Orospu çocuğu!"

"Tut!"

Bir timsahla boğuşmak gibiydi bu. Korku çocuğun gücünü arttırmıştı. Ama hiddeti tükenmek üzereydi. Redman'in yüzüne tükürürken morarmış gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Lacey'di çocuk. Akıl sağlığı yerinde olmayan Lacey.

"Tamam. Yakaladık onu."

Redman geri çekilip çocuğu gardiyana teslim etti. Gardiyan, Lacey'nin kolunu kırarmış gibi bükte. Köşede iki üç gardiyan daha belirdi. Soma da iki çocuk ve çok çirkin bir hemşire.

"Bırakın beni... Bırakın...." diye haykırıyordu Lacey. Ama mücadele şevkini yitirmişti.

Yenilgiyi kabullendiği asık yüzünden belliydi. Yine de inek gözüne 124

benzer iri ve kahverengi gözlerini Redman'e çevirmiş, ona suçlarcasına bakıyordu.

On altısından küçük, neredeyse ergenliğe girmemiş bir çocuk gibi görünüyordu şimdi.

Yüzünde tüyler belirmeye başlamıştı. Ayrıca birkaç morluk ve burnunda düştü düşecek bir yara bandı vardı. Ama genelde kızsı bir yüze sahipti...

Bakirelerin olduğu çağlardan kalma bir bakire yüzüne.

Leverthal geldi ama yararlı olamayacak kadar geç kalmıştı.

"Neler oluyor?"

Gardiyan hemen konuşmaya başladı. Koşmaktan nefes nefese kalmış, sinirlenmişti.

"Kendini tuvalete kilitledi. Pencereden kaçmaya çalıştı."

"Neden?"

Bu soru çocuğa değil gardiyana sorulmuştu. Şaşırın gardiyan omuz silkti.

"Neden?" diye tekrarladı soruyu Redman, Lacey'e dönerek.

Çocuk ona bakakaldı, sanki bu soruyu ömründe ilk kez duymuşçasına.

"Domuz sen misin?" diye sordu birden. Burnundan sümük akıyordu.

"Domuz mu?"

"Polis demek istiyor" dedi çocuklardan biri. Alaycı konuşmuştu, bir aptala hitap edercesine.

"Ne demek istediğini anladım evlat" dedi Redman, Lacey ile göz temasını kesmeden.

"Ne demek istediğini çok iyi anladım."

"Sen misin?"

"Sus Lacey" dedi Leverthal. "Başın yeterince belada zaten."

"Evet evlat. Domuz benim."

Bakışma savaşı devam etti. Çocukla adam arasındaki kişisel bir savaştı bu.

"Hiçbir şey bilmiyorsun" dedi çocuk. Kötü niyetli değildi. Gerçek olduğuna inandığı bir şeyi belirtmişti o kadar. Gözleri titremedi.

"Tamam Lacey, yeter." Gardiyan onu çekerek götürmeye çalıştı. Pijamasının üstüyle altının arasından göbeği fırlamıştı... Yumuşak, süt beyazı bir ten kubbe.

"Bırak konuşsun" dedi Redman. "Neyi bilmiyorum?"

"Diyeceğini müdüre desin" diye atıldı Leverthal, Lacey'nin konuşmasına fırsat vermeden. "Seni ilgilendirmez."

Oysa ilgilendiriyordu. O bakışlar ilgilendiriyordu. Lanetlenmiş bir insanın acı bakışları.

Redman'i ilgilenmeye zorluyorlardı.

"Bırakın konuşsun" dedi Redman sert bir sesle. Sesindeki otoriterlik Leverthal'inkini bastırdı. Gardiyan çocuğu tutan ellerini hafifçe gevşetti.

"Niye kaçmaya çalıştın Lacey?"

"Çünkü o geri geldi."

"Kim geri geldi? Bana bir ad ver Lacey. Kimden söz ediyorsun?"

Redman çocuğun saniyeler boyu bir sessizlik anlaşmasıyla mücadele ettiğini gördü.

Soma Lacey başını sallayarak, aralarındaki yoğun bakışmayı bozdu. Bir yerlerde yolunu kaybetmiş gibiydi. Yüzünde şaşkınlık belirmişti.

"Kimse sana zarar vermeyecek."

Lacey kaşlarını çatarak ayaklarına baktı. "Artık yatağıma dönmek istiyorum" dedi. Bir bakirenin ricası.

"Sana kimse zarar vermeyecek Lacey. Söz veriyorum."

Bu söz pek etkili olmamış gibiydi. Lacey aval aval bakıyordu. Ama yine de bir sözdü.

Redman, Lacey'nin bunu anladığını umuyordu. Çocuk başarısız kaçma girişimi yüzünden, koşmaktan ve bakınmaktan bitkin düşmüş gibiydi. Yüzü kül rengine dönmüştü. Gardiyanın kendisini döndürüp geri götürmesine direnmedi. Ama köşeyi dönmeden önce sanki fikrini değiştirdi. Gardiyanın elinden kurtulmaya çabaladı.

Başaramadı ama dönüp Redman'e bakmayı başardı.

"Henessey" dedi Redman'in gözlerine tekrar bakarak. Hepsi buydu. Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan, gardiyan tarafından köşenin arkasına çekildi.

"Henessey mi?" dedi Redman, ansızın kendini bir yabancı gibi hissederek.

"Henessey de kim?"

Leverthal bir sigara yakıyordu. Elleri hafifçe titriyordu. Redman bunu dün fark etmemişti ama şaşırmadı. Kendi sorunları olmayan bir psikologa rastlamamıştı henüz.

"Çocuk yalan söylüyor" dedi kadın. "Henessey artık aramızda değil."

Kısa bir sessizlik. Redman kadını iyice huzursuz etmemek için sustu.

"Lacey akıllıdır" diye devam etti kadın, sigarayı renksiz dudaklarının arasına götürerek. "Cin gibidir."

"Ha?"

_____._ 127

"Sen burada yenisin. Sana kendine ait bir sırrı olduğu izlenimini vermek istiyor."

"Bir sır değil mi yani?"

"Henessey mi?" dedi kadın horgörüyle. "Tabii ki hayır. Mayıs başında nezaretten kaçtı. Lacey ile..." İstemedен duraksadı. "Lacey ile aralarında bir şey vardı. Belki de uyuşturucular. Ne olduğunu bulamadık. Belki tiner çekiyor ya da karşılıklı mastürbasyon yapıyorlardı."

Bu konuyu hiç sevmediği belliydi. Hoşnutsuzluğu yüzündeki bir düzine kadar gergin yerden okunuyordu.

"Henessey nasıl kaçtı?"

"Hâlâ bilmiyoruz" dedi kadın. "Bir sabah yoklamaya gelmedi. Her taraf arandı. Ama gitmişti."

"Geri dönebilir mi?"

İçten bir kahkaha.

"Kesinlikle hayır. Buradan nefret ederdi. Hem nasıl içeri girebilir ki?"

"Dışarı çıktı ama."

Leverthal bir şeyler mırıldanarak bunu kabullendi. "Çok zeki değildi ama gözüpekti."

Kaçmasına şaşırdığını söyleyemem. Kaçmadan birkaç hafta önce iyice içine kapanmıştı. Ağzından tek kelime alamıyordum. Oysa daha önce benimle çok konuşurdu."

"Peki, ya Lacey?"

"Onun kölesi gibiydi. Sık rastlanan bir durum. Küçük bir çocuğun, kendisinden büyük ve daha deneyimli bir başka çocuğu putlaştırması. Lacey'nin aile geçmişı oldukça kötüydü."

Mantıklı, diye düşündü Redman. Hatta öyle man-

128

tikliydi ki, tek kelimesine inanası gelmiyordu. Zihinler, sergilere asılan, önem sırasına göre tek tek numaralanıp sıralanmış, birine "Gözüpek", bir diğeryeyse "Kolay Etkilenir" adı verilmiş tablolara benzemezdi. Zihinler karalamalardı. Kategorize edilemez, şaşırtıcı, karmaşık gra-fitilerdi.

Peki, ya Lacey denen o çocuk? O, suya yazılmıştı.

Ertesi gün dersler başladı. Hava öyle sıcaktı ki, on bire kadar atölye fırına döndü.

Ama çocuklar Redman'ın dobra tarzına çabuk alıştılar. Onun, sevmeden saygı duyabilecekleri bir adam olduğunu anlamışlardı. Kıyak beklemiyorlardı, görmediler de. Adil bir anlaşmaydı bu.

Redman personelle anlaşmakta daha zorlandı. Tuhaf insanlardı. Redman aralarında doğru dürüst adam olmadığına karar verdi. Tetherdowne'un rutinleri, sınıflandırma ve aşağılama ritüelleri hepsini birbirine benzetmiş gibiydi. Onlarla konuşmaktan giderek kaçınır oldu. Yeni kesilmiş tahta ve ter kokan atölyesi bir sığınağa dönüştü... Evinden uzaktaki bir eve.

Çocuklardan birinin çiftlikten söz etmesi, ancak bir sonraki Pazartesi gerçekleşti.

Merkez arazisinde bir çiftlik bulunduğunu Red-man'e kimse söylememişti. Orada bir çiftlik olması tuhafına gitti.

"Oraya pek kimse gitmez" dedi, dünyanın en kötü marangozlarından biri olan Creeley. "Leş gibi kokar."

I lerkes güldü.

"lamam çocuklar, yeter."

129

Kahkahalar dindi.

"Bu çiftlik nerede Creeley?"

"Aslında çiftlik değil efendim" dedi Creeley, dilini çiğneyerek (hep yaptığı bir şeydi bu). "Birkaç kulübe, o kadar. Gerçekten çok kötü kokarlar efendim. Hele şimdi."

Pencereyi, oyun parkının ardındaki çorak araziye gösterdi. Redman'ın ilk geldiği günden sonra, sıcak yüzünden arazideki yabani otlar artmıştı. Creeley uzaklardaki, çalılar yüzünden neredeyse görülmeyen tuğla bir duvarı işaret etti.

"Görüyor musunuz efendim?"

"Evet, görüyorum."

"Orası domuz ahırındır efendim."

Yine kıkırtılar.

"Komik olan ne?" diye bağırdı Redman sınıfa. Bir düzine kafa aynı anda aşağı döndü.

Çocuklar işleriyle meşgul olmaya başladılar.

"Oraya gitmenizi tavsiye etmem efendim. Kahrolası bir uçurtma kadar yüksektedir."

Creeley abartmamıştı. İkinci vaktinin göreceli serinliğinde bile, çiftlikten yayılan koku mide bulandırıcıydı. Redman sırf kokuyu takip ederek araziye ve civar evleri geçti.

Atölye penceresinden seçtiği binalar artık gizlendikleri yerlerden çıkıyordu. Çiftlikte yalnızca çarpılmış demirden ve çürümüş tahtadan yapılmış birkaç kulübe, bir tavuk kümesi ve tuğla domuz ahır vardı. Creeley'nin dediği gibi, burası aslında çiftlik değildi. Dachau topla-130

ma kampının ufak bir versiyonu gibiydi. Pis ve terk edilmişti. İçindeki birkaç tutsağı birilerinin beslediği belliydi: Tavukları, yarım düzine kazı, domuzları. Ama kimse onları temizleme zahmetine girmemişti. O pis kokunun nedeni de buydu. Özellikle domuzlar kendi dışkılarının üstünde yatıyordu. Güneşte iyice pişmiş bok tepelikleri binlerce sinekle kaplıydı.

Domuz ahır yüksek bir tuğla duvarla ayrılan iki bölümden oluşuyordu. Ön bahçesinde küçük, benekli bir domuz, pisliğin üstünde yan yatıyordu. Gövdesi böceklerle kaplıydı. Loş iç kısımda ise ondan da küçük bir başka domuzun uzandığı görülmekteydi. İkisi de Redman'le ilgilenmedi.

Diğer bölüm boş gibi görünüyordu.

Ön bahçesinde dışkı yoktu. Sineklerin sayısıysa çok daha azdı. Ama eski dışkılarının kokusu burada da aynı ölçüde yoğundu. Redman tam dönüp gidecekken, içerden bir ses geldi ve iri bir gövde kımıldandı. Redman kokuya aldırnamaya çalışarak asma kilitli tahta bahçe kapısının üstünden eğilerek domuz ahırının içine baktı.

Domuz ona bakmak için dışarı çıktı. Yan ahırdaki domuzlardan en az üç kat iriydi.

Onların annesi olabilirdi. Ama diğer bahçedeki domuzun tersine tertemizdi. Pembe gövdesinden sağlık fışkırıyordu. Cüssesi Redman'i etkilemişti. Kendisinden en az iki kat ağır olsa gerekti. Ürkütücü bir yaratıktı. İğrenç de olsa, sarı ve kıvrık kuyruğuyla, parlak burnunun kenarlarında incecik olup da sarkık kulaklarına doğru kalınlaşarak sert kıllara dönüşen tüyleriyle ve sulu, koyu kahverengi gözlerindeki ilginç ifadeyle heybetli bir hayvandı.

131

Bir şehir çocuğu olan Redman, yediği etin ardındaki canlı gerçeğe ilk kez yüzleşiyordu. Bu muhteşem domuz, o hayvanlara olan bakış açısını

değiştirmişti.

Domuzlar hakkında hep olumsuz fikirler beslemişti şimdiye kadar. Ne de olsa

"domuz" kelimesi bir hakaretti. Oysa şimdi, domuzlar hakkındaki fikirlerinin yanlış

olduğunu anlıyordu.

Bu dişi domuz güzeldi. Çekip durduğu burnundan, buruşuk ve zarif kuyruğuna dek güzeldi. Dört ayaklı bir baştan çıkarıcıydı.

Redman'e dengiymiş gibi bakıyordu. Hatta onun duyduğu hayranlığı paylaşmıyordu.

Domuz güvende olduğuna inanıyordu. Redman de. Aydınlık bir göğün altında birbirlerine denktiler.

Domuzun gövdesinden tatlı bir koku yayılıyordu. Daha o sabah birilerinin gelip onu beslediği ve temizlediği belliydi. Redman hayvanın uzun yemliğinin hâlâ la-pamsı dışkıyla, dünkü yemeğinin artıklarıyla dolu olduğunu fark etti. Obur olmadığı belliydi.

Domuz biraz sonra onu yeterince incelediğine karar vermiş olacak ki çevik ayaklarının üstünde dönüp serin ahırına girdi. Görüşme bitmişti.

Redman o gece Lacey'i bulmaya gitti. Çocuk, Hastane Ünitesi'nden çıkarılıp küçük, pis bir odaya konmuştu. Burada tek başına kalıyordu. Yatakhanesindeki diğer çocukların ona hâlâ kabadayılık tasladıkları belliydi. Onlardan kurtulmasının tek yolu burada yalnız yaşamasıydı. Redman odaya girince, çocuğun bir halının üstünde 132

oturmakta olduğunu gördü. Önünde eski çizgi romanlar vardı. Duvara bakıyordu.

Çizgi romanların renkli kapakları, yüzünün iyice solgun görünmesine yol açıyordu.

Burnundaki yara bandı artık yoktu. Burun kemerindeki çürük sararmıştı.

Lacey'nin elini sıktı. Çocuk başını kaldırıp ona baktı. Son görüşmelerinden beri epey değişmişti. Artık sakın, hatta uysaldı. Redman atölyenin dışında ne zaman öğrencileriyle karşılaşsa onlarla el sıkıştırdı. Lacey'nin el sıkışı zayıftı.

"İyi misin?" Çocuk başıyla evetledi. "Yalnız kalmayı seviyor musun?"
"Evet efendim."

"Eninde sonunda yatakhaneye geri dönmen gerekecek."

Lacey başını salladı.

"Burada sonsuza kadar kalamazsın, biliyorsun." "Evet, biliyorum efendim."
"Geri dönmek zorunda kalacaksın." Lacey başıyla evetledi. Nedense Redman'ın söylediklerini anlamıyor gibiydi. Bir Superman dergisinin kapağını açıp içine ilgisizce göz gezdirdi.

"Dinle beni Lacey. Birbirimizi anlamamızı istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam efendim."

"Bana yalan söylersen sana yardım edemem. Değil mi?"

"Evet."

"Niye geçen hafta bana Kevin Hennessey'nin adını

133

söyledin? Onun artık burada olmadığını biliyorum. Kaçtı, değil mi?"

Lacey sayfadaki üç renkli kahramana baktı.

"Değil mi?"

"O burada" diye fısıldadı Lacey. Birden huzursuz-lanmıştı. Sesinden ve yüzünden belliydi bu.

"Kaçtıysa niye geri gelsin ki? Bu pek mantıklı gelmiyor bana. Sana geliyor mu?"

Lacey başını salladı. Gözleri dolmuştu. Boğuk ama anlaşılır bir sesle konuştu:

"O gitmedi ki."

"Nasıl yani? Kaçmadı mı demek istiyorsun?"

"O akıllıdır efendim. Kevin'ı tanımıyorsunuz. Akıllıdır."

Dergiyi kapayıp Redman'e baktı.

"Nasıl akıllı?"

"O her şeyi planladı efendim. Her şeyi."

"Daha açık konuş."

"Bana inanmazsınız ki. O zaman da her şey biter, çünkü bana inanmazsınız. Biliyor musunuz, o sizi işitiyor. O her yerde. Duvarlara aldırılmaz. Ölüler böyle şeylere aldırılmaz."

Ölüler. Canlılardan daha kısa bir sözcüktü ama insanın nefesini kesiyordu.

"O istediği zaman" dedi Lacey, "gelip gidebilir."

"Henessey öldü mü diyorsun?" dedi Redman. "Dikkatli ol Lacey."

Çocuk duraksadı. Gergin bir ip üstünde yürüdüğüünün farkındaydı. Hâmisini kaybetmek üzereydi.

"Söz vermiştiniz" dedi ansızın, buz gibi bir sesle.

"Sana zarar gelmeyeceğine söz verdim. Gelmeyecek 134 _____

de. Sözümü tutacağım. Ama bu, bana yalan söyleyebileceğin anlamına gelmiyor Lacey."

"Ne yalanı efendim?"

"Henessey ölmedi."

"Öldü efendim. Herkes biliyor. Kendini astı. Domuzların yanında."

Redman'e pek çok kez yalan söylenmişti. Hem de işin uzmanları tarafından. Artık bu konuda usta olduğuna inanıyordu. Yalan söyleyen insanların sergilediği belirtileri bilirdi. Ama çocukta bunlardan hiçbirini göremi-yordu. Çocuğun gerçeği söylediğini hissediyordu.

Gerçeği, bütün gerçeği, sadece gerçeği.

Ama bu doğru söylediği anlamına gelmezdi. Çocuk gerçek olduğuna inandığı bir şeyi söylüyordu o kadar. Henessey'nin öldüğüne inanıyordu. Bu hiçbir şeyi kamt-lamazdı.

"Henessey öldüyse..."

"Öldü efendim."

"Öldüyse nasıl burada olabilir ki?"

Çocuk, Redman'e kurnazlıktan tamamen yoksun bir ifadeyle baktı.

"Hayaletlere inanmaz mısınız efendim?"

Bu öyle basit bir çözümdü ki, Redman'i şaşırttı. Henessey ölüydü ama buradaydı.

Demek ki Henessey bir hayaletti.

"İnanmaz mısınız efendim?"

Çocuk laf olsun diye sormuyordu bunu. Mantıklı <>m .ima mantıklı bir cevap istiyordu. Hayır, talep ediyordu.

"I bıyr evlat" dedi Redman. "Hayır, inanmam."

135

Bu fikir ayrılığı Lacey'nin canını sıkmamış gibiydi.

"Göreceksiniz" dedi, yalnızca. "Göreceksiniz."

Merkez arazisinin sınırındaki ahırda yaşayan o iri, adsız domuzun karnı açtı.

Günlerin ritimlerini hesaplıyordu. Arzuları gün geçtikçe artıyordu. Artık yemlikten bayat, çamurlu yemler yemeyeceğini biliyordu. O domuzsu zevklerin yerini başka hazlar almıştı.

Bambaşka bir tada sahip bir yiyecek vardı ki, onu tadalı beri müptelası olmuştu. Gerçi sürekli canı çekmiyordu. Yalnızca ara sıra. Çok şey istemiyordu. Arada sırada kendisini besleyen eli kemirmek istiyordu o kadar.

Hapishanesinin kapısında duruyordu. Beklentili olduğundan keyifsizdi. Bekleyip duruyordu. Ağzını şapırdatıyor, burnunu çekiyordu. Sabırsızlığı yüzünden giderek öfkeleniyordu. Yandaki ahırdaki hadım oğulları, sinirlendiğini sezdiklerinden huzursuzlanıyorlardı. Onu tanıyor, tehlikeli olduğunu biliyorlardı. Sonuçta iki erkek kardeşlerini rahminden çıkar çıkmaz diri diri yemişti.

Alacakaranlığın mavi peçesinin ardından sesler geliyordu. Isırganların arasından geçen yaratıkların sesleri. Fısıltılar.

Ahıra iki çocuk yaklaşıyordu. Her adımlarını saygı ve ihtiyatla atıyorlardı. Dişi domuz onları huzursuz ediyordu tabii. Ne kadar kurnaz ve numaracı olduğunu biliyorlardı.

Kızınca koca, tombul ağzından bir başkasının sesi, çalıntı bir dille konuşmuyor muydu? Bazen arka ayakla-136

rmın üstünde dikilip, pembe gövdesiyle haşmetli görünerek, en küçük oğlanların onu beslemek için, domuz yavruları gibi çırılçıplak gönderilmelerini emretmiyor muydu?

İstediği yemek küçük parçalara bölünüp titreyen baş ve işaret parmaklarıyla ağzına verilene kadar öfkeyle tepinmiyor muydu? Bütün bunları yapıyordu.

Daha kötüsünü de.

Çocuklar bu gece onun istediği şeyi getirmediğini biliyorlardı. Elleriindeki tabakta onun istediği et yoktu. Diğer sesiyle talep ettiği, istese zorla alabileceği o tatlı, beyaz et yoktu. Bu geceki yemek yalnızca mutfaktan çalınmış bayat domuz pastırmasıydı.

Onun istediği et ise (yani kovalanarak ve korkutularak kasları şişirilmiş, sonra da tatlısın diye dövülmüş et) özel koruma altındaydı. Onu katledilmeye ikna etmek zaman alacaktı.

O zamana kadar dişi domuzun özürlerini ve gözyaşlarını kabul etmesini, sinirlenip onları mideye indirmemesini umuyorlardı.

Çocuklardan biri ahırın duvarına vardığında altına yapmıştı. Dişi domuz onun kokusunu aldı. Sesi farklı bir tınıya büründü. Korkmaları hoşuna gidiyordu. Sesini yükseltti. Biliyorum, biliyorum, diyordu. Gelin ve yargılanın. Biliyorum, biliyorum.

Bahçe kapısının ardında durmalarını izledi. Gözleri karanlık gecede mücevherler gibi parlıyordu. Gecedен daha parlaktılar, çünkü canlıydılar. Gecedен daha saftılar, çünkü arzuluydular.

Çocuklar kapının ardında diz çöküp başlarını itaatkârca eğdiler. Birlikte tuttıkları tabağın üstü, lekeli bir muslinle örtülüydü.

_____137

"Eee?" dedi dişi domuz. Sesini açıkça işitiyorlardı. Çocuğun sesi, domuzun ağzından geliyordu.

Çocuklardan büyük olanı (damağı yarık bir zenci) korkusunu yenmeye çalışarak o parlak gözlere konuştu: "İstedığınız şey değil. Özür dileriz."

Dışkı dolu pantolonunun içinde rahatsız olan diğer çocuk da mırıldanarak özür diledi.

"Ama onu size getireceğiz. Gerçekten getireceğiz. Çok yakında getireceğiz.

Olabildiğince çabuk."

"Niye bu gece değil?" diye sordu domuz.

"Korunuyor."

"Yeni bir öğretmen geldi. Bay Redman."

Domuz bunu zaten biliyor gibiydi. Bakışmalarını hatırladı... Adamın kendisini zoolojik bir örnekmişçesi-ne süzmesini de. Demek düşmanı oydu. O yaşlı adamdı. Onu yiyecekti. Ah, evet.

Çocuklar domuzun intikam yemini ettiğini işitince rahatladılar. Sorumluluktan kurtulmuşlardı.

"Ona eti ver" dedi zenci çocuk.

Diğeri ayağa kalkıp muslini açtı. Domuz pastırması kötü kokuyordu. Ama domuz yine de iştahla ağzını şapırdattı. Belki de onları affetmişti.

"Haydi, çabuk."

Çocuk ilk domuz pastırması dilimini baş ve işaret parmaklarıyla tutup uzattı. Domuz başını yan çevirip ağzını kaldırdı ve sarı dişlerini sergileyerek pastırmayı bir lokmada yuttu. Sonra ikinci dilimi... Üçüncüyü, dördüncüyü, beşinciye.

Altıncı ve son dilimi çocuğun parmaklarıyla birlikte yedi. Parmakları öyle hızla ve ustaca kapmıştı ki, on-138

lan yutarken çocuk ancak haykırmaya başladı. Parmağını çekip yaralı eline faltaşı gibi açık gözlerle baktı. Domuz aslında fazla zarar vermemiştir. Çocuğun başparmağının tepesiyle işaret parmağının yarısı gitmişti. Yaralarından fışkıran kan gömleğini ve ayakkabılarını lekeliyordu. Domuz homurdandı. Tatmin olmuş gibiydi.

Çocuk kesik çizikler atarak kaçtı. "Yarın" dedi domuz, geride kalan hizmetkârına.

"Bu bayat domuz etinden istemiyorum. Beyaz olmalı. Beyaz... Dantel* gibi." İyi bir espri yaptığını düşündü. "Tabii" dedi çocuk. "Tabii, elbette." "Mutlaka" diye emretti domuz. "Evet."

"Yoksa onu yemek için ben gelirim. İşittin mi beni?"

"Evet."

"Ben gelirim. Nerede saklanıyorsa bulurum. İstersem yatağında yerim onu. Uyurken ayaklarını yerim. Sonra bacaklarını, soma taşaklarını, sonra kışını..." "Evet, evet."

"Onu istiyorum" dedi domuz, ayağını samanlara sürterek. "O benim."

"Henessey ölmüş mü?" dedi Leverthal, bitmek bilmez raporlarından birini daha yazarken başını bile kaldırmadan.

* Yazar, ingilizce'de "dantel" anlamına gelen Lacey'le sözcük oyunu yapıyor. (ÇN.) __•_139

"Yine uyduruyor. Önce Henessey'nin Merkez'de olduğunu söylemiş, soma da öldüğünü. Kendisiyle çelişiyor."

Hayaletlere Lacey gibi inanmadıkça çelişkileri savunmak kolay değildi. Redman'ın o kadınla böyle bir şeyi tartışmaya niyeti yoktu. Meselenin o kısmı saçmaydı. Hayalet diye bir şey yoktu. Hayaletler korkuların görünür kılınan halleriydiler o kadar. Ama Henessey'nin intihar etmiş olma ihtimali Redman'e mantıklı geliyordu. Fikrini savunmayı sürdürdü.

"Lacey, Henessey'nin öldüğünü nereden çıkarıyor peki? Böyle bir yalan uydurması tuhaf değil mi?"

Leverthal başını kaldırıp bakmaya tenezzül etti. Yüzü kabuğuna çekilmiş bir salyangozu andırıyordu.

"Buradaki çocukların hayal gücü fazla çalışır. Kasetlerimde ne masallar var bir bilsen.

Bazıları öyle tuhaf ki, duysan ağzın açık kalır."

"Burada hiç intihar oldu mu?"

"Benim dönemimde mi?" Kalemini dik tutarak bir an düşündü. "İki çocuk denedi.

Sanırım ikisi de başarmak istemiyordu. Yardım çağırdılar."

"Henessey bunlardan biri miydi?"

Kadın horgörüyle gülümsedi.

"Henessey'nin dengesizliği bambaşka bir türdendi. Sonsuza kadar yaşayacağını sanıyordu. Küçük hayali huydu: Nietzsche'nin 'Üstün İnsan'ı gibi olmak. Sıradan insanları horgörürdü. Kendisini farklı biri olarak görüyordu. Biz zavallı ölümlülerden çok üstündü, tıpkı o zavallı..." /

- Redman kadının domuzdan söz edeceğini biliyordu. Ama Leverthal fikrini değiştirdi.

140

"Tıpkı çiftlikteki o zavallı hayvanlardan üstün olduğu gibi" dedi kadın, raporuna tekrar dönerek.

"Henessey çiftliğe mi giderdi?"

"Buradaki bütün çocuklar gibi" diye yalan söyledi kadın. "Hiçbiri çiftlik işlerini sevmez ama çalışma programımızda bunlar da var. Çamur içinde

çalışmak hoş değildir tabii."

Redman kadının yalan söylediğini anlayınca, Lacey'nin söylediği son ayrıntıyı hatırladı: Henessey'nin domuz ahırında öldüğünü söylemişti. Omuz silkerek konuyu değiştirdi.

"Lacey ilaç alıyor mu?"

"Bazı yatıştırıcılar."

"Kavga eden çocuklara hep yatıştırıcı mı verilir?"

"Yalnızca kaçmaya çalışanlara. Lacey gibilerin başına gözcü dikecek kadar çok adamımız yok. Hem onunla niye bu kadar ilgileniyorsun, anlamıyorum."

"Bana güvenmesini istiyorum. Ona söz verdim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Açıkkası özel muamele yapıyorsun gibi geliyor bana. O çocuğun diğerlerinden hiçbir farkı yok. Sorunları özel değil. Kurtarılma şansı da yok."

"Kurtarılma mı?" Tuhaf bir sözcüktü bu.

"istersen rehabilitasyon diyelim. Bak Redman, açık konuşacağım. Bize uyum sağlamadığını düşünüyoruz."

"Ya?"

"Hepimiz, ki buna müdür de dahil, işimize karışmaktan vazgeçmen gerektiğini düşünüyoruz. Önce kuralları öğren..."

"İşinize burnumu sokmadan önce."

._____141

Kadın başıyla evetledi. "Aynen öyle. Kendine düşman kazanıyorsun."

"Uyardığın için sağol."

"Bu iş zaten çok zor, inan bana. Düşman kazanmanın gereği yok."

Uzlaşmacı bir ifadeyle bakmayı denedi ama Redman görmezden geldi. Düşmanlara katlanabilirdi ama yalancılara asla.

Müdürün odası bir haftadır olduğu gibi yine kilitliydi. Nerede olduğu konusunda çelişkili açıklamalar yapılyordu. Personel arasındaki yaygın kanı, fon toplamak için görüşmeler yapıtyıydı. Ama sekreter nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyordu.

Bazıları üniversitede, ıslahevi sorunları üstüne seminerlere katıldığını söylüyordu.

Bay Redman isterse müdüre mesaj bırakabilirdi.

Atölyeye döndüğünde Lacey kendisini beklemekteydi. Saat neredeyse yediyi çeyrek geçiyordu. Dersler çoktan bitmişti.

"Burada ne arıyorsun?"

"Bekliyorum efendim."

"Neyi bekliyorsun?"

"Sizi efendim. Size bir mektup vermek istiyorum efendim. Anama yazdım. Ona verirsiniz, değil mi?"

"Niye normal yolları denemiyorsun? Sekretere ver. O postalar. Haftada iki mektup gönderme hakkınız var."

Lacey'nin yüzü asıldı.

"Onları okuyorlar efendim. Yazmamamız gereken şeyler yazmış mıyız diye bakıyorlar. Yazmışsak yakıyorlar."

"Peki, yazmaman gereken bir şey mi yazdın?"

Lacey başıyla evetledi.

"Ne yazdın?"

"Kevin hakkında. Anneme Kevin hakkında her şeyi anlattım. Başına gelenleri."

"Henessey hakkındaki gerçekleri bildiğini sanmıyorum."

Çocuk omuz silkti. "Bildiklerim doğru efendim" dedi usulca. Artık Redman'i ikna etmek umurunda değildi besbelli. "Doğru. Henessey orada efendim. Onun içinde."

"Neyin içinde? Ne diyorsun?"

Belki de Lacey sırf korkudan konuşuyordu, Levert-hal'ın dediği gibi. Redman'in çocuğa beslediği sabrın bir sınırı vardı ve bu sınır aşılacak üzereydi.

Kapı çalındı. Slape adlı sivilceli bir çocuk telli pencerenin ardından ona bakıyordu.

"Gir."

"Size acil bir telefon var efendim. Sekreterin bürosundan arıyorlar."

Redman telefondan nefret ederdi. Sevimsiz bir makineydi. Asla güzel haberler vermezdi.

"Acil mi? Kim arıyor?"

Slape omuz silkip sivilceleriyle oynadı.

"Lacey'nin yanında kal, tamam mı?"

Slape bundan hoşlanmamış gibiydi.

"Burada mı efendim?" diye sordu.

"Burada."

"Peki efendim."

"Sana güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğrat-

—

143

"Uğratmam efendim."

Redman, Lacey'e döndü. Çocuk şimdi ağlıyordu. "Mektubunu ver. Büroya götüreyim."

Lacey zarfı cebine koymuştu. Oradan gönülsüzce çıkarıp Redman'e verdi.

"Teşekkür ederim de bakayım." "Teşekkür ederim."

Koridorlar boştu.

Televizyon saatiydi. Gecelik televizyon tapınması başlamıştı. Herkes eğlence odasının mücevheri olan siyah beyaz televizyonun karşısına çivilenmiş, polis programlarını, yarışmaları ve Dünyalar Savaşı dizisini açık ağızlar ve kapalı zihinlerle izliyor olmalıydı. O kalabalık büyülenmiş gibi sessiz dururdu, ekranda şiddet ya da cinsellik olmadığı sürece. Olduğu zamansa ıslık çalmaya, küfür etmeye, tezahürata başlardı. Ama diyaloglar başlayınca yine sessizleşir, suratlarını asıp bir başka tabancayı, bir başka memeyi beklerlerdi. Redman koridorda yankılanan silah seslerini ve müziği duyabiliyordu.

Büro açıldı ama sekreter içerde değildi. Evine gitmiş olmalıydı. Büronun saati sekiz on dokuzu gösteriyordu. Redman saatini düzeltti.

Telefonda kimse yoktu. Onu arayan her kimse, beklemekten sıkılıp mesaj bile bırakmadan telefonunu kapamış olmalıydı. Kendisini arayan kişinin bekleyeceği kadar acil bir durum olmaması Redman'in içini rahatlatırsa da,

dış dünyayla konuşamamaktan hayal kırıklığına uğramıştı. Crusoe'nun bir yelkenli görüp de adasının yanından geçip gidişini izlemesi gibi bir şeydi bu.

144

Saçma. Burası onun için bir hapisane değildi. Ne zaman isterse çıkıp gidebilirdi. O

gece de çıkıp gidecek, Crusoe olmayı bırakacaktı.

Lacey'nin mektubunu masaya bırakmayı düşündü ama vazgeçti. O çocuğa yardım edeceğine söz vermişti ve sözünü tutacaktı. Gerekirse mektubu bizzat postaya verecekti.

Belirli bir şey düşünmeden atölyeye geri dönmeye koyuldu. İçinde hafif bir huzursuzluk vardı. Yutkunuyor, kaşlarını çatıyordu. Ne iğrenç yer, dedi yüksek sesle.

Duvarlarla döşemeleri değil, temsil ettikleri kaparı kast ediyordu. Burada ölse, iyi niyeti etrafına çiçekler gibi di-zilse, kimsenin bilmeyeceğini, umursamayacağını ve yasını tutmayacağını hissediyordu. Burada idealizm bir zayıflık, merhametse kötü bir huydu. Huzursuzluk her şeydi. Huzursuzluk ve...

Sessizlik.

Terslik buydu işte. Koridorun diğer ucundan hâlâ televizyon sesi gelse de, insan sesi gelmiyordu. Ne ısıklar duyuluyordu ne de yuhalamalar.

Redman koşarak antreye geri döndü ve koridorda koşup eğlence odasına daldı.

Binanın bu bölümünde sigara içilebildiğinden, ortalık leş gibi sigara kokuyordu.

Televizyondan gelen gürültü hafifledikten devam etmekteydi. Bir kadın birinin adını haykırdı. Bir adamın verdiği cevap, bir tabanca sesiyle yarıda kesildi. Havada yarım bırakılmış öyküler asılı duruyordu.

Redman odanın kapısını açtı.

Televizyon ona "Yere yat!" dedi.

"Tabancası var!"

—

145

Bir başka tabanca sesi.

Sarışın ve iri göğüslü olan kadın kalbine bir kurşun yiyerek kaldırımında, sevdiği adamın yanında can verdi.

Bu trajediyi izleyen yoktu. Eğlence odası boştu. Televizyonun etrafına konulmuş eski koltuklarda ve grafiti kazılı taburelerde kimse oturmuyordu. O gece daha eğlenceli bir şey izlenecekti. Redman koltukların arasından geçip televizyonu kapadı.

Televizyonun gümüşü mavi ışığı sönünce ve gürültüsü kesilince Redman, o boşlukta ve sessizlikte, kapıda birinin durduğunu fark etti.

"Kimsin?"

"Slape, efendim."

"Lacey'nin yanında kal demiştim."

"Onun gitmesi gerekiyormuş efendim."

"Gitmesi mi?"

"Kaçtı efendim. Onu durduramadım."

"Ne demek durduramadım kahrolası?"

Redman kapıya doğru yürürken ayağı bir tabureye takıldı. Tabure linolyumu sıyrarak âdeta inledi.

Slape sindi.

"Üzgünüm efendim" dedi. "Onu yakalayamadım. Ayağım sakat."

Evet, Slape sahiden topallıyordu.

"Ne tarafa gitti?"

Slape omuz silkti.

"Emin değilim efendim."

"Hatırla."

"Sinirlenmenize gerek yok efendim."

"Efendim" kelimesini alayla söylemişti. Redman bu irin torbası gence yumruğu çakmak istedi. Kapıyla arasın-• la yalnızca bir metre kalmıştı. Slape yana çekilmiyordu.

146

"Çekil yolumdan Slape."

"Cidden efendim, artık ona yardım edemezsiniz. O gitti."

"Çekil yolumdan dedim."

Slape'i yana itmek üzere öne atılırken, göbek hizasından gelen bir tıkırtı işitti. O piç kurusu Redman'ın göbeğine bir sustalı dayamıştı. Sustalının ucu karnını acıtırıyordu.

"Gerçekten onun peşinden gitmenize gerek yok efendim."

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun Slape?"

"Bir oyun oynuyoruz o kadar" dedi Slape. Dişleri griydi. "Kötü bir oyun değil. Boşverin gitsin."

Bıçağın ucu kan çıkarmıştı. Redman'in ılık kanı kasığına süzüldü. Slape onu öldürmeye hazırdı. Orası kesindi. Bu oyun her neyse, Slape oynamaktan haz alıyordu. Öğretmen öldürmeceydi adı. Bıçak hâlâ azar azar Redman'in etini yarmayı sürdürüyordu. Kan akışı hızlanmıştı.

"Kevin da arada sırada gelip oynamayı sever" dedi Slape.

"Henessey mi?"

"Evet. Bize soyadlarımızla hitap etmeyi seviyorsunuz, değil mi? Böylesi daha yetişkince oluyor, değil mi? Çocuk değil erkek olduğumuz anlamına geliyor. Ama Kevin erkek sayılmaz. Daha doğrusu insan sayılmaz. İnsan olmayı hiç istemedi.

Aslında bunun düşüncesinden bile nefret ediyordu galiba. Neden biliyor musunuz?

(Bıçak Redman'in kasını hafifçe yardı.) insan olduğunuz anda ölmeye başladığınıza inanıyordu. Kevin asla ölmeyeceğini söylerdi."

147

"Asla ölmeyeceğini."

"Asla."

"Onunla tanışmak istiyorum." .

"Herkes ister efendim. O karizmatiktir. Doktor ona öyle demişti: Karizmatik."

"Bu karizmatik kişiyle tanışmak istiyorum."

"Yakında."

"Şimdi."

"Yakında dedim."

Redman, Slape'in bıçaklı elinin bileğini öyle çabuk kavradı ki, çocuk bıçağı itmeye fırsat bulamadı. Tepkisi ağır kaldı. Belki de uyuşturucu almıştı. Redman ondan hızlı davranmıştı. Redman elini sıkınca bıçak yere düştü. Diğer eliyle Slape'in gırtlığını kavrayarak, hırıldamasına yol açtı.

"Henessey nerede? Beni ona götür."

Çocuğun Redman'e bakan gözleri bulanıktı. Sözle-riyse anlaşılmıyordu. Gözlerinin irisleri iğne başı gibiydi.

"Beni ona götür!" diye emretti Redman.

Slape, Redman'in yaralı karnına bir yumruk indirdi. Redman küfrederek Slape'i bırakınca, çocuğu az daha elinden kaçırıyordu. Ama diziyle çocuğun kasığına vurdu.

Slape acıdan iki büklüm olmak istedi ama gırtlığın-daki el bunu engelledi. Bir diz darbesi daha yedi. Bu seferki daha sertti. Sonra tekrar. Tekrar.

Slape'in gözlerinden boşalan yaşlar, mayın tarlasına benzeyen yüzünden aktı.

"Bana verebileceğin acının iki mislini tattırabilirim sana" dedi Redman. "istersen bütün gece devam edebilirim. Seve seve."

148

Slape hayır anlamında kafa salladı. Sıkışmış nefes borusundan kesik soluklar alıyordu.

"Yeter mi?"

Slape tekrar kafa salladı. Redman onu koridorun karşı duvarına itti. Slape acıyla inleyerek ve yüzünü buruşturarak duvarın dibine çöküp ellerini bacaklarının arasına sokarak cenin pozisyonuna geçti.

"Lacey nerede?"

Slape zangır zangır titremeye başlamıştı. "Nerede sanıyorsun? Kevin'in eline düştü."

"Kevin nerede?"

Slape hayretle Redman'e baktı.

"Bilmiyor musun?"

"Bilsem sormazdım, değil mi?"

Slape acıyla inleyerek öne eğildi. Redman delikanlının yere yığılacağını sandı. Ama Slape'in niyeti başkaydı. Birden bıçağı yerden kapdığı gibi Redman'in kasığına savurdu. Redman yana sıçrayarak bıçaktan kılpayı kurtuldu. Slape ayağı fırladı.

Acısını unutmuştu. Bıçağını ileri geri savururken, niyetini tıslayarak belirtiyordu.

"Geberteceğim seni domuz. Geberteceğim seni domuz."

Sonra avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı: "Kevin! Kevin! Yardım et bana!"

Slape denetimini yitirdikçe hamleleri beceriksizle-şiyordu. Kurbanı yapmaya niyetlendiğı Redman'e doğru sendeleyerek ilerlerken yüzünden gözyaşı, sümük ve ter akıyordu.

Redman uygun bir ânı kollayıp Slape'in sakat olduğunu tahmin ettiğı bacağına tekmeyi bastı. Doğru tahmin

149

etmişti. Slape haykırarak dönüp yüzünü duvara çarptı. Redman, Slape'in üstüne âtılıp sırtına bastırdı. Ama ne yaptığını fark etmekte çok geç kaldı. Slape'in gövdesi gevşedi. Duvarla bedeni arasında sıkışmış olan eli aşağı kaydığında kanlı ve silahsızdı. Slape son nefesini vererek duvarın dibine yığılırken bıçak bağırsaklarına iyice saplandı. Yere yığılmadan önce ölmüştü.

Redman onu sırtüstü çevirdi. Ölümün çabukluğuna asla alışamamıştı. Televizyondaki görüntüler gibi bir anda kayboluvermek ne tuhaftı. Kapatılıvermek. Mesaj bırakmadan.

Redman antreye yürüyerek dönerken koridorların sessizliği katlanılmaz bir hal aldı.

Midesindeki yara önemli değildi. Hem kanlı gömleğini yaraya yapıştırarak, bandaj işlevi görmesini sağlamıştı. Canı pek acımıyordu. Yarası sorunlarının en ufağıydı.

Şimdi çözmesi gereken sırlar vardı. Ama kendini onlarla başa çıkabilecek gibi hissetmiyordu hiç. O binanın kullanılmış, tükenmiş havası kendisini de kullanılmış ve tükenmiş hissetmesine yol açıyordu. Burada ne sağlık vardı, ne iyilik, ne de mantık.

Birden hayaletlere inanmaya başladı.

Antrede yanan tek bir ampül vardı. Onun ışığında Lacey'nin buruşuk mektubunu okudu. Kâğıttaki eciş bücüş harfler, Lacey'nin paniğini ateşleyen kibritler gibiydi.

Anne,

Beni domuza yedirdiler. Seni hiç sevmediğimi ya da kaçtığımı söylerlerse sakın inanma.

150

Kaçmadım. Beni domuza yedirdiler. Seni seviyorum.

Tommy.

Redman mektubu cebine atıp binadan koşarak çıktı. Arazide koştu. Hava iyice kararmıştı. Gece yıldızsız, hava boğucuydu. Redman gün ışığında bile çiftliğin yolunu doğru dürüst bilmezken, şimdi iyice zorlanıyordu. Oyun parkıyla korunun arasında bir yerlerde kayboldu. Artık ardındaki ana binayı da göremiyordu. Önündeki ağaçlarsa birbirinin aynısı gibiydi.

Gecenin havası pisti. Yorgun bedenini dinçleştirecek bir esinti bile yoktu. Sanki bütün dünya, tavanına bulut resimleri yapılmış boğucu bir odaya dönüşmüştü.

Karanlıkta durup yönünü tayin etmeye çalıştı. Beyni zonkluyordu.

Solunda, kulübelerin bulunduğu tahmin ettiği yerde bir ışık parıldadı. Yolunu tamamen şaşırmıştı anlaşılan. Işık ahırdan geliyordu. Kümesi hafifçe aydınlatıyordu.

Orada bir sürü kişi toplanmıştı. Redman'ın henüz göremediği bir sahneye bakıyorlardı.

Ahıra doğru koşmaya başladı. Oraya varınca ne yapacağını bilmiyordu. Hepsi Slape gibi silahlı ve saldır-gansa işi biterdi. Bu düşünce onu kaygılandırmadı. Bu gece, bu boğucu dünyadan kurtulma fikri hoş geliyordu nedense. Çıkıp gitmek.

Ayrıca Lacey vardı. Redman, Leverthal'la konuştuktan sonra o çocuğu niye önemseydiğini kendine sormuştu. O özel muamele suçlaması doğrudu. Bir yönüyle Thomas Lacey'nin, yanında çırılçıplak yatmasını istiyor _I51

muydu? Leverthal'ın ima ettiği şey bu değil miydi? Şimdi bile, ne olacağını bilmeden ışıklara koşarken bile, düşünebildiği tek şey o çocuğun kendisine bakan iri, talep-kâr gözleriydi.

ileride, gecenin içinde insanlar vardı. Çiftlikten uzaklaşıyorlardı. Ahırdan gelen ışıklar sayesinde onları görebiliyordu. Her şey bitmiş miydi? Onlara görünmemek için binaların solundan dolandı. Çıt çıkarmıyorlardı. Ne konuşuyor ne de gülüyorlardı. Bir cenaze töreni kalabalığı gibi hizaya girmiş, başlarını eğmiş, birbirlerinden uzak durarak yürüyorlardı. O imansız suçluları böyle huşu içinde görmek tuhaftı.

Hiçbiriyle yüzleşmeden kümese vardı.

Domuz ahırında hâlâ birkaç kişi kalmıştı. İki bölüm arasındaki duvarın üstüne düzinelerce mum dizilmişti. Dingin havada titreşmeden yanıyor,

tuğlaları ve ahırın gizemlerine hâlâ bakmakta olan birkaç kişiyi aydınlatıyorlardı.

Aralarında Leverthal ve ilk gün Lacey'nin yanında diz çökmüş olan gardiyan da vardı.

Redman'in yüzlerini tanıdığı ama adlarını hatırlayamadığı iki üç çocuk da.

Ahırdan bir ses geliyordu. Onların bakışlarını kabul ederken samanların üstünde gezinen domuzun sesi. Biri konuşuyordu ama Redman kimin konuştuğunu seçemiyordu. Melodik bir ergen sesiydi. Ses birden monologunu kesince, gardiyanla çocuklardan biri sanki gönderilmişler gibi dönüp karanlıkta gözden kayboldular.

Redman usulca yaklaştı. Şimdi zaman çok önemliydi. Az önce gördüğü gruptakiler birazdan araziye geçip Ana Bina'ya <1 (ineceklerdi. Slape'in cesedini görecekti, alarm çalacak-152 _____

lardı. Redman, Lacey'i hemen bulmalıydı, bulunabilecek haldeyse tabii.

Redman'i ilk fark eden Leverthal oldu. Dönüp onu başıyla selamladı. Kaygılanmış

görünmüyordu. Sanki Redman'in buraya gelmesi kaçınılmazdı. Sanki bütün yollar çiftliğe çıkıyordu... O saman eve ve dışkı kokusuna. Leverthal'ın buna inanması mantıklıydı aslında. Redman'in bile inanası geliyordu.

"Leverthal" dedi.

Kadın ona gülümsedi. Yanındaki çocuk da başını kaldırıp gülümsedi.

Redman "Sen Henessey misin?" diye sordu çocuğa.

Çocuk güldü. Leverthal da.

"Hayır" dedi kadın. "Hayır. Hayır. Hayır. Henessey orada."

Ahırını gösterdi.

Redman ahırla arasındaki birkaç metreyi kat edip duvara gitti. Orada kanlı samanları, domuzu ve Lacey'i görmeyi bekliyordu, bir yandan da beklemeye cesaret edemedi.

Ama orada Lacey yoktu. Yalnızca domuz vardı. Her zamanki gibi iri ve boncuk gözlüydü. Dışkı kümeleri arasında duruyordu. İri, komik kulakları gözlerinin üstüne düşmüştü.

"Henessey nerede?" diye sordu Redman, domuzla bakışarak.

"Burada" dedi çocuk.

"Bu bir domuz."

"Domuz onu yedi" dedi çocuk. Hâlâ gülümsüyordu. Bunun harika bir şey olduğunu düşündüğü belliydi.

153

"Domuz onu yedi. Şimdi o domuzun içinden konuşuyor."

Redman gülmek istedi. Bunun yanında Lacey'nin hayalet öyküleri mantıklı kalıyordu.

Ona domuzun zap-tedildiğini söylüyorlardı.

"Henessey, Tommy'nin dediği gibi kendim astı mı?"

Leverthal başıyla evetledi.

"Ahırda mı?"

Leverthal yine evetledi.

Domuz ansızın farklı bir görünüme büründü. Redman domuzun başını kaldırıp Henessey'nin spazm geçiren bedeninin ayaklarını kokladığını, öldüğünü fark edince o taze etin ağzını sulandırdığını hayal etti. Domuzun çürüyen bedenden sızan suları yaladığını, sonra ce-sedi kemirmeye, ardından da iştahla yemeye başladığını gördü.

Çocukların bu korkunç olayı bir efsaneye dönüştürmesi, domuza tapmaya başlamaları şaşırtıcı değildi. Mumlar, huşu, Lacey'nin kurban edilmesi: Bütün bunlar hastalık belirtisiydi ama diğer binlerce dinin âdetlerinden daha tuhaf değildi. Redman, Lacey'nin pasifliğini, kendisini yok eden güçlere karşı direnemeyişini bile anlamaya başlamıştı.

Anne, beni domuza yedirdiler.

Anne, bana yardım et, beni kurtar, dememişti. Beni domuza yedirdiler, demişti o kadar..

Redman bütün bunları anlayabilirdi. Sonuçta bu işe karışanlar çocuktular. Çoğu eğitimsiz, bazıları dengesizdi. Hepsi de batıl inançlara meyilliydi. Ama aralarında I .overthal'ın ne işi vardı? Kadın tekrar ahıra bakmaya başlamıştı. Redman kadının saçının açılmış ve omuzları-

154__

na dökülmüş olduğunu, mum ışığında bal rengi göründüğünü ilk kez fark etti.

"Bana sıradan bir domuz gibi görünüyor" dedi Redman.

"Onun sesiyle konuşuyor" diye fısıldadı Leverthal. "İnsan gibi konuşuyor. Birazdan işitirsin. Bir tanemin sesiyle konuşuyor."

Redman birden anlayıverdi. "Senle Henessey ha?" "Dehşete kapılmana gerek yok"

dedi kadın. "On se-kizindeydi. Saçı da hayatında göremeyeceğin kadar karaydı. Hem beni seviyordu." "Niye kendini astı peki?"

"Sonsuza kadar yaşamak için" dedi kadın. "Böylece büyümecek ve ölmeyecekti."

"Onu altı günden önce bulamadık" dedi delikanlı, Redman'in kulağına.

"Bulduğumuzda da Bayan Leverthal onun yanına kimseyi yaklaştırmadı. Domuzun yani. Kevin'ı herkes severdi" diye fısıldadı samimi bir sesle.

"Güzel çocuktu."

"Lacey nerede?"

Leverthal'ın sevgi dolu gülüşü söndü. "Kevin'in yanında" dedi delikanlı. "Kevin'in istediği yerde."

Ahırın kapısını gösterdi. İçeride, samanların üstünde yatan bir gövde vardı.

"Onu istiyorsan gidip almalısın" dedi delikanlı. Birden Redman'i ensesinden sımsıkı tuttu.

Domuz bu ani harekete tepki verdi. Samanların üstünde tepinmeye başladı.

Gözlerinin akları belirdi.

Redman çocuğun elinden kurtulmaya çalışırken,

155

kamına dirsek indirdi. Çocuk küfürler savurarak gerilerken, yerini Leverthal aldı.

"Git ona" dedi kadın, Redman'i saçından tutarak. "Onu istiyorsan git ona." Tırnakları Redman'in alnını ve burnunu çizdi. Gözlerini oymasına ramak kalmıştı.

Redman "Bırak beni!" diye bağırarak kadını itti. Ama kadın ona ısrarla tutunuyor, onu duvarın üstünden aşırıtmaya çalışıyordu.

Daha somaki olaylar korkunç bir hızla gerçekleşti. Leverthal'ın uzun saçı bir mum alevinin içinden geçince tutuştu. Kadın yardım çığlıkları atarak bahçe kapısına çarptı.

Kapı ağırlığını taşıyamayarak içeri doğru devrildi. Redman yanan kadının samanların üstüne düşmesini yardım edememeksizin izledi. Alevler bahçeye yayılarak, çocuğu yalamakta olan domuza doğru ilerledi.

Domuz böyle acil bir durumda bile hâlâ domuzdu. Bir mucize sergilemedi. Ne konuştu ne de yalvardı. Alevler etrafını sarınca, onu köşeye sıkıştırınca ve gövdesini yalamaya başlayınca panikledi. Vücudu tutuşunca ortalığa yanık domuz eti kokusu yayıldı. Alevler tüylerini tutuşturarak bedeninde bir çayır yangını gibi yayıldı.

Sesi domuz sesi, yakınmaları domuz yakınmalarıydı. Kendini bahçeye atıp Leverthal'ın vücudunu çiğneyerek devrilmiş kapıdan dışarı koşarken isterikçe ho-murdamyordu.

Gecenin içinde tarlada acıyla koşturan o yanan domuz büyülü bir şeydi. Karanlıkta gözden kaybolurken çığlıkları dinmedi. Tarlada yankılanmayı sürdürdü. O kilitli odadan çıkmanın yolunu bulamıyordu.

156

Redman, Leverthal'ın yanmış cesedinin üstünden geçip ahıra yürüdü. Her tarafta samanlar yanıyor, alevler kapıya doğru ilerliyordu. Redman dumandan yanan gözlerini kısarak ahıra daldı.

Lacey hâlâ yerde yatıyordu. Redman çocuğu sırt üstü çevirdi. Yaşıyordu. Uyanıktı.

Ağlamaktan ve korkmaktan şişmiş olan yüzündeki gözleri, saman yastığından yukarı bakıyordu. Öyle iriydiler ki, başından fırlayıverecek gibiydiler.

"Kalk" dedi Redman çocuğun üstüne eğilerek.

Çocuğun minik bedeni kaskatıydı. Redman, var gücüyle çocuğun kollarını ve bacaklarını ayırmayı başardı. Soma onu ayağa kalkmaya ikna etti. İçerisi iyice dumanla dolmaya başlamıştı.

"Hadi, her şey yolunda, hadi."

Ayağa kalkınca saçına bir şey sürtü. Redman yüzüne solucanların yağdığını hissetti. Başını yukarı çevirince Henessey'i, daha doğrusu onun kalıntısını gördü.

Hâlâ domuz ahırının kirişinden sarkıyordu. Yüzü kararmış, insanlıktan çıkmıştı.

Vücudu kalçasına kadar yenmişti. Kurtlu iç organları Redman'in burnunun dibinde sallanıyordu.

içerideki yoğun duman cesedin kokusunu bastırmıştı. Bu yüzden Redman yalnızca tiksinti hissetti. Bu da gücüne güç kattı. Lacey'yi o cesedin gölgesinden çekerek kapıya doğru itti.

Dışarıdaki samanların alevleri hafiflemişti ama yangının, mumların ve yanan cesedin yaydığı ışık, içerinin karanlığından çıkan Redman'in gözlerini kısmasına yol açtı.

157

"Hadi evlat" dedi, çocuğu kucağına alıp alevlerin arasından geçerken. Çocuğun gözleri düğme gibi parlaktı. Çılgınca bir ifade taşıyordu. Her şeyin boşuna olduğunu söylüyordu.

Redman bahçede koşarken LeverthaPın cesedine takılıp tökezledi. Sonra dışarı çıkıp karanlık tarlaya yöneldiler.

Onları çiftlikten uzaklaştıran her adımda, çocuk kendini biraz daha toparlıyordu sanki.

Geride bıraktıkları, alev alev yanan ahır şimdiden bir anıya dönüşmüştü.

Önlerindeyse her zamanki gibi dingin ve gizemli gece vardı.

Redman domuzu düşünmemeye çalıştı. Herhalde çoktan ölmüştü.

Ama koşarlarken arkalarından sesler geliyordu sanki. Sanki iri'bir şey onları takip ediyordu... Şimdilik çekindiğinden fazla yaklaşmadan ama ısrarla.

Redman, Lacey'i kolundan çekerek adımlarını hızlandırdı. Toprak güneşten katılaşmıştı. Lacey artık iniliyordu. Henüz konuşmamıştı ama en azından ses çıkarıyordu. Bu iyi bir alametti, Redman'in ihtiyaç duyduğu bir alamet. Aklını kaçırma raddesine gelmişti.

Binaya olaysız vardılar. Koridorlar bir saat önceki kadar boştu. Belki de Slape'in cesedi bulunmamıştı henüz. Bu mümkündü. Çocukların hiçbiri eğlence odasına gidecek halde değildi herhalde. Belki de yatakhanelerine gitmişlerdi, imanlarından uyuyarak kurtulmak için.

Bir telefon bulup polisi aramanın zamanı gelmişti.

Adamla çocuk koridorda el ele, müdürün odasına doğru yürüdüler. Lacey tekrar susmuştu ama artık sakın-158

leşmiş gibiydi. Birazdan arınma gözyaşları dökmeye başlayabilirdi. Burnunu çekti.

Genzinden sesler çıkardı.

Redman'in elini sımsıkı tuttu. Sonra tamamen bıraktı.

İlerideki antre karanlıktı. Ampül az önce kırılmıştı. Hâlâ kablosunun ucunda hafifçe sallanıyordu, pencereden gelen loş ışıkla aydınlatılarak.

"Hadi gel. Korkacak bir şey yok. Gelsene evlat."

Lacey, Redman'in eline eğilip ısırıldı. Bunu öyle çabuk yapmıştı ki, Redman elinde olmadan çocuğu bıraktı. Lacey koridorda koşarak antreden uzaklaştı.

Önemli değildi. Fazla uzağa gidemezdi. Redman buranın duvarları ve parmaklıkları olmasına ilk kez sevindi.

Karanlık antreden geçerek sekreterin bürosuna girdi. İçerde hiçbir şey kımıldamıyordu. Ampülü kıran her kimse hareketsiz duruyordu.

Telefon da kırılmıştı. Aslında yalnızca kırılmamış, küçük parçalara ayrılmıştı.

Redman müdürün odasına döndü. Orada bir telefon vardı. O yabanilerin kendisini durdurmasına izin vermeyecekti.

Kapı kilitliydi tabii ama Redman buna hazırlıklıydı. Kapının buğulu camını dirseğiyle kırarak elini içeri soktu ama diğer tarafta anahtar bulamadı.

Başka çarem kalmadı, diye düşünerek kapıya om-zuyla vurdu. Tahtası sağlam bir kapıydı. Kilidi de kaliteliydi. Redman kapıyı açmayı başardığında omzu acıyordu ve karnındaki yara tekrar kanamaya başlamıştı.

İçerinin döşemesi saman kaplıydı. Ayrıca ahırdan

159

bile kötü kokuyordu. Müdür masasının ardında yatmaktaydı. Kalbi yenmişti.

"Domuz" dedi Redman. "Domuz. Domuz" diyerek telefona uzandı.

Bir ses. Dönünce ağzına bir darbe indi. Elmacık kemiği ve bumu kırıldı. Oda önce beneklendi, sonra bembeyaz oldu.

Antre artık karanlık değildi. Her köşede, her kenarda mumlar yanıyordu. Yüzlerce mum var gibiydi. Ama Redman'ın başı dönüyordu. Görüşü de bulanıktı. Belki de içerde tek bir mum vardı da, artık güvenemeyeceği duyuları onu çoğaltmışlardı.

Antrenin ortasında duruyordu. Nasıl ayakta durabildiğini bilmiyordu, çünkü ayakları uyuşuk ve işe yaramaz gibiydi. Mum ışıklarının ardında birilerinin konuştuğunu işitiyordu. Aslında konuşmak denemezdi buna. Saçma sapan sesler çıkarıyorlardı, belki de orada olmayan insanlar.

Sonra hafif bir homurtu işitti. Tam karşısından, mumların titreşen ışığından domuz çıktı. Artık güzel değildi. Gövdesi ve boncuk gözleri yanmış, burnu her nasılsa yamulmuştu. Domuz topallayarak, çok yavaşça yaklaşıyordu. Sırtındaki kişi de çok yavaşça belirdi. Tommy Lacey idi elbette. Anadan doğmaydı. Vücudu domuzun yavruları gibi pembe ve tüysüzdü. Yüzü insani bir his taşımayacak kadar masumdu.

Gözleri artık domuzun gözleriydi. Onu kulaklarından tutarak yönlendiriyordu. O

domuz sesini çıkaran da kendisiydi. Sesi domuzun sesiydi.

160

Redman onun adını fısıldadı. Lacey değil, Tommy dedi. Çocuk onu işitmiyor gibiydi.

Domuzla sürücüsü iyice yaklaştıklarında, Redman birden neden yere düşmediğini anladı. Boynuna bir ip dolanmıştı.

Bunu düşündüğü anda ilmik sıkılaştı ve ayakları yerden kesildi.

İçinde acı değil ama acıdan çok daha kötü bir dehşet belirdi. Bütün benliği, içinde açılan o yitirmişlik ve pişmanlık yarığına gömüldü.

Domuzla çocuk tam altında, sallanan ayaklarının dibinde durdular. Hâlâ homurdanmayı sürdüren çocuk domuzun sırtından inip yanına çömelmişti. Redman gri-leşen havada çocuğun kavisli belkemiğini, sırtının pürüzsüz tenini görebiliyordu.

Solgun kışından çıkan, ucu lif lif olmuş düğümlü ipi de gördü. Tıpkı bir domuz kuyruğu gibiydi.

Domuz artık göremese de başını kaldırdı. Redman onun acı çektiğini, geberinceye kadar da acı çekmeyi sürdüreceğini umdu. Bu düşünce neredeyse yüreğine su serpti.

Soma domuz ağzını açıp konuştu. Redman onun nasıl konuşabildiğini anlayamadı ama konuşuyordu işte. Ağzından bir oğlanın melodik sesi çıktı.

"Hayvanların kaderi budur işte" dedi domuz. "Yemek ve yenmek."

Sonra domuz gülümsedi. Redman vücudunun his-sizleştiğini sanmasına karşın, Lacey dişleriyle ayağından bir parça et koparınca ilk acı dalgasını hissetti. Çocuk kurtarıcısının gövdesine, öpücüklerle hayatına son vermek için homurdanarak tırmanıyordu.

Seks, Ölüm ve Yıldız Işığı

Diane parfüm kokan parmaklarını Terry'nin çenesindeki iki günlük sakalda gezdirdi.

"Bayılıyorum şuna" dedi. "Gri kısımlarına bile."

Terry'nin her şeyine bayılıyordu. En azından bayıldığını iddia ediyordu.

Onu öpmesine bayılıyordu.

Onu soymasına bayılıyordu.

Külodunu indirmesine bayılıyordu, bayılıyordu, bayılıyordu.

Terry'nin üstüne öyle azgınca atlıyordu ki, adam Di-ane'in, kasığında ileri geri gidip gelen uçuk sarı saçlı kafasının tepesine bakarak, o sırada soyunma odasına kimsenin girmemesi için dua etmekten başka bir şey yapamıyordu. Ne de olsa Diane evli bir kadındı, aktris olsa da. Terry'nin de bir yerlerde bir karısı vardı. İlişkilerinin yerel paçavralardan birinde manşetten verilmesi hiç de iyi olmazdı. Terry ciddi bir yönetmen olarak tanınmaya çalışıyordu... Gösteriş budalası olmayan, dedikodularla ilgilenmeyen, yalnızca sanatıyla uğraşan bir yönetmen.

162

Ama Diane diliyle sinir uçlarını aşırı tahrik edince, şöhret hayallerini bile unutuyordu.

Diane iyi bir aktris olmayabilirdi ama performansı müthişti. Tekniği kusursuz, zamanlaması mükemmeldi. Ritmi ne zaman hızlandırması gerektiğini ve kapanışı uygun bir biçimde yapmayı ya içgüdüsel olarak ya da deneyimleri sayesinde biliyordu.

Diane tarafından son damlasına kadar yalanıp yu-tulduğunda, Terry onu neredeyse alkışlamak isterdi.

Calloway'ın On İkinci Gece prodüksiyon ekibindeki herkesin ilişkilerinden haberi vardı elbette. Aktrisle yönetmen provalara birlikte geç kalmışlarsa ya da Diane geldiğinde neşeliyse ve Terry'nin yüzü kızarmışsa bir iki imalı söz söylenirdi. Terry, Diane'i yeni süt içmiş kedi gibi görünmekten vazgeçirmeye çalışırdı ama Diane o kadar iyi bir oyuncu değildi. Oysa mesleği dolayısıyla kolayca rol yapabilmesi gerekirdi.

Ama La Duvall'ın (Edward, Diane'e ısrarla bu adla hitap ederdi) büyük bir oyuncu olmaya ihtiyacı yoktu. O meşhurdu. Shakespeare'i Hiawatha gibi okuyorsa ne olmuştu yani? Psikolojiden anlamıyorsa, doğru dürüst mantık yürütemiyorsa, rol yeteneği zayıfsa ne olmuştu yani? Şiir konusunda da görgü kuralları konusunda olduğu kadar cahilse ne olmuştu yani? O bir yıldızdı. Bu da para demekti.

İnkâr edilemez bir gerçektir bu. Diane'in adı para getirirdi. Elysium Tiyatrosu, Diane'in adını siyah zemin üstüne 10 santimetrelik Roman Bold karakterlerle ilan etmişti: 163

"Diane Duvall: Aşk Çocuğu'nun Yıldızı."

Aşk Çocuğu. Muhtemelen o ülkenin tarihinde gösterilen en berbat pembe diziydi.

Haftada iki saat gösterilen o dizi, karakterlerinin sığılığı ve inanılmayacak kadar kötü diyalogları sayesinde büyük reytingler toplamış, oyuncularıyla neredeyse bir gecede televizyonun suni göğünün parlak yıldızlarına dönüşmüştü. En parlakla-rysa Diane Duvall'di.

Klasikleri oynamak için doğmamış olabilirdi ama kesinlikle izleyici çeken bir oyuncuydu. Tiyatro salonlarının bomboş kaldığı bu zamanda, önemli olan tek şey kaç koltuğun doldurulduğuydu.

Calloway bu On İkinci Gece'nin şimdiye kadar sahnelenenlerin en iyisi olmayacağını kabullenmişti. Ama prodüksiyonu başarılı olursa, Diane de, Viola rolünü oynarsa sükse yapabilir ve Calloway'e Batı Yakası'nda birkaç kapı açabilirdi. Ayrıca ona tapan ve istekleri hiç bitmeyen Bayan D. Duvall'le çalışmanın iyi yönleri de vardı.

Calloway serj pantolonunu yukarı çekerken Diane'e tepeden baktı. Kadın mektup sahnesinde kullandığı etkileyici gülümsemeyi takınmıştı. Duvall'in repertuvarındaki beş numaralı gülümsemeydi bu... Bakire ile Anaç arasında bir yerde.

Calloway kendi repertuvarından bir seçmeyle karşılık verdi: Bir metre kadar öteden bakılınca sahici gibi görünen sevgi dolu bir ifadeyle. Sonra

kol saatine baktı.

"Tanrım, geç kalmışsınız tatlım."

164

Diane dudaklarını yaladı. Onun tadını gerçekten bu kadar seviyor muydu?

"Saçımı yapmalıyım" dedi Diane, ayağa kalkıp duşun yanındaki boy aynasına bakarak.

"Tamam."

"İyi misin?"

"Bundan iyisi can sağlığı" diye karşılık verdi Callo-way. Saçını tarayan Diane'in burnuna bir öpücük kondurduktan sonra da odadan çıktı.

Sahneye giderken yolda erkekler soyunma odasına girip kendine çeki düzen verdi ve yanan yanaklarını soğuk suyla ıslattı. Seks hep yüzünün ve bağrının kızarmasına yol açardı. Eğilip yüzünü yıkadıktan sonra lavabonun üstündeki aynadan yüzünü inceledi. Otuz altı yıl boyunca genç göründükten soma, yaşını giderek göstermeye başlamıştı. Artık genç değildi. Gözlerinin altında uykusuzlukla ilgili olmayan torbalar vardı. Alnında ve ağız kenarlarında da çizgiler görülüyordu. Artık wunder-kind [harika çocuk] görünüşlü değildi. Vur patlasın çal oynasın yaşadığı yüzünden belli oluyordu.

Aşırı seks ve içki, hırslar, büyük fırsatları her seferinde kılpayı kaçırmanın yol açtığı gerginlik. Kendini Brecht'e adanmış, idealist, ünsüz, oyunları gecede on kişi tarafından izlenen biri olmakla yetinse şimdi dış görünüşünün nasıl olacağını merak etti acı acı.

Herhalde yüzü bebek kızı gibi pürüzsüz olurdu, idealist tiyatrocuların çoğu öyle görünürdü... Dalgın ve mutlu. Zavallı inekler.

"Eee, parayı verirsin, şansını denersin" dedi kendi kendine. Aynadaki bitkin meleğe son bir kez baktı. Her şeye karşın kadınların hâlâ onu dayanılmaz bulduğunu 165

düşünerek, 3. Perde'nin güçlükleriyle uğraşmak üzere dışarı çıktı.

Sahnede hararetli bir tartışma yaşanıyordu. Jake adlı marangoz Olivia'nın bahçesi için iki çit yapmıştı. Çitlerin yapraklarla kaplanması gerekiyordu ama bu halleriyle bile etkileyiciydiler. Sahne boyunca, arka duvara kadar uzanıyorlardı. Oraya bahçenin geri kalanı çizilecekti. Bütün bunların hiçbiri sembolik değildi. Bahçe sıradan bir bahçe olacaktı: Yeşil çimenler, mavi gökyüzü. Birmingham'ın kuzeyindeki izleyiciler bunu severdi. Terry onların sade zevklerinden hoşlanmıyor değildi.

"Terry, aşkım."

Eddie Cunningham koluna girip onu kavganın içine çekti.

"Sorun ne?"

"Terry, aşkım, bu kahrolası (harfleri yuvarlayarak söylemişti: Kaahrolası) çitler konusunda ciddi olamazsın. Eddie Amca'na ciddi olmadığını söyle. Yoksa kriz geçireceğim." Eddie kendini rahatsız eden çitleri gösterdi. "Yani, şunlara bak."

Konuşurken ağzından tükrükler saçıldı.

"Sorun ne?" diye sordu Terry tekrar.

"Sorun mu? Yolumu kesiyorlar aşkım. Bir düşün. Bu sahnenin provalarında ben sahnede Mart tavşanı gibi oradan oraya sıçrayıp duruyordum. Sağa sola koşuyordum. Ama bu çitler yolumu keserse arkadan dolanamam ki. Hem baksana!

Bu kahrolası şeyler arka plana da uymuyor."

"Aslında uyuyorlar Eddie. İstediğim etkiyi yaratıyorlar."

166

"Ama arkadan dolanmamı engelliyorlar Terry. Beni anlamalısın."

Sahnedeki diğer birkaç kişiye döndü: Marangozlara, iki teknisyene, üç aktöre.

"Yani... Zamanım yetmez."

"Eddie, çitlerin yerini değiştiririz."

"Ya?"

Eddie bunu işitince sustu.

"Olmaz mı?"

"Şey."

"Yani en kolayı bu, değil mi?"

"Evet... Ama benim istediğim..."

"Biliyorum."

"Neyse. Madem başka çare yok. Peki, ya kroket?"

"Onu da keseriz."

"Kroket sopaları? Bütün o müstehcen şeyler?"

"Hepsini iptal etmemiz gerekecek. Üzgünüm. Baştan oturup düşünmeliydim."

Eddie hışımla kalkıp gitti.

"Düşünmekten başka bir şey yaptığın yok ki aşkım..."

Kıkırtılar. Terry aldırmadı. Eddie eleştirisinde haklıydı. Terry çit tasarımının yol açacağı sorunları düşünmemişti.

"Özür dilerim ama başka yolu yok."

"Başka birini daha işinden etmeyeceğine eminim" dedi Eddie. Dönüp Calloway'ın ardındaki Diane'e baktıktan sonra soyunma odasına yöneldi. Sinirli aktör soldan çıkar. Callovvay onu durdurmaya çalışmadı. Gidiş sahnesini berbat etmesi durumu iyice kötüleştirirdi. Ses-167

sizce "Tanrı'm" diye mırıldandıktan sonra elini yüzünde gezdirdi. Bu mesleğin en büyük sorunu aktörlerdi.

"Biri onu geri getirebilir mi?" diye sordu.

Sessizlik.

"Ryan nerede?"

O sorunlu çitin üstünde sahne amirinin gözlüklü suratı belirdi.

"Evet?"

"Ryan, güzelim... Eddie'ye bir fincan kahve götürüp onu yuvasına dönmeye ikna eder misin?"

Ryan'ın yüzünde beliren ifade şöyle diyordu: Onu sen kırdın, sen getir. Ama Calloway bu ifadeyle başa çıkmayı iyi bilirdi. Ryan'a bakmayı sürdürerek, ona talebine itiraz etmesi için meydan okudu. Nihayet adam gözlerini indirerek başıyla onayladı.

"Tabii" dedi keyifsizce.

"Sağol."

Ryan ona suçlarcasına baktıktan sonra Ed Cunning-ham'in peşinden giderek gözden kayboldu.

"Belch'siz gösteri olmaz" dedi Calloway, ortamı biraz yumuşatmaya çalışarak. Birileri homurdandı. İzleyicilerden oluşma küçük yarım daire dağılmaya başladı. Gösteri bitmişti.

"Tamam tamam" dedi Calloway. "Hadi çalışmaya başlayalım artık. Sahnenin başından başlayacağız. Diane, hazır mısın?"

"Evet."

"Tamam. Başlayalım mı?"

Zihnini toplamak için Olivia'nın bahçesine ve bekleyen aktörlere sırtını döndü.

Yalnızca sahne ışıkları

168

açıktı. Oditoryum karanlıktı. Sıra sıra uzanan o boş koltuklar, Calloway'e küstahça bakıyor, onları eğlendirmesi için meydan okuyordu sanki. Ah, uzun mesafe yönetmeninin yalnızlığı. Bu meslekte insanın bazen muhasebeciliği kendini bütün kalbiyle adayabileceği bir iş olarak gö-resi geliyordu, Danimarka Prensi'nin tabiriyle.

Elysium Tanrıları'nda biri kımıldandı. Calloway kaygılarını bir kenara atıp başını kaldırarak loşluğa baktı. Eddie en arka sıraya mı oturmuştu? Hayır, bu mümkün değildi. Bir kere oraya gidecek zamanı olmamıştı.

"Eddie?" diye seslendi Calloway, bir elini gözlerine siper ederek. "Sen misin?"

Oradaki birini hayal meyal seçebiliyordu. Hayır, birini değil birilerini. İki kişiydiler. En arkadaki iki sıra arasından geçerek çıkışa doğru yürüyorlardı. İkisi de Eddie değildi.

"Eddie, sen misin?" diye seslendi Calloway, sırtını yapay bahçeye dönerek.

"Hayır" diye cevap verdi biri.

Konuşan Eddie'ydi. Sahneye geri dönmüş, çitlerden birine yaslanmıştı. Dudaklarının arasında bir sigara vardı.

"Eddie..."

"Tamam, sorun yok" dedi aktör. Keyfi yerine gelmişti. "Sakın yalvarma. Yakışıklı erkeklerin yalvarmasına dayanamam."

"Tokmak konusunda bir şeyler yaparız" dedi Callo-way. Uzlaşmak istiyordu.

Eddie başını sallayıp sigarasının külünü silkti.

"Gerek yok."

"Gerçekten..."

—

169

"Çok parlak bir fikir değildi zaten."

Büyük Çember kapısı çıkan ziyaretçilerin ardından kapanırken hafifçe gıcırdadı.

Calloway dönüp bakma zahmetine girmedi. Her kim idiyseler gitmişlerdi.

"Bu akşam tiyatroya birileri geldi."

Hammersmith önündeki kâğıtlardan başını kaldırdı.

"Ya?" Kalın kaşları ona hırslı bir eda veriyordu. Minik gözlerinin epey üstünde olduklarından, sanki sürekli şaşırırmış gibi görünürdü. Nikotin lekeli parmaklarıyla alt dudağını çekti.

"Kim olduklarını biliyor musun?"

Hammersmith dudağını çekerek kendisinden daha genç adama bakmayı sürdürdü.

Onu horgördüğünü gizlemiyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Provaları kimin izlediğini öğrenmek istiyorum, o kadar. Buna hakkım var sanırım."

"Evet, var" dedi Hammersmith, başıyla hafifçe onaylayarak ve dudaklarını gererek.

"National'dan birilerinin geleceğini işittim" dedi Calloway. "Menajerlerim bir şeyler ayarlamış. Benden habersiz gelmelerini istemiyorum o kadar. Özellikle de önemli kişilerse."

Hammersmith önündeki kâğıtlara geri dönmüştü bile. Sesi bezgindi.

"Terry, South Bank'ten birileri oyununu incelemeye gelirse, bunu ilk öğrenen sen olacaksın. Söz veriyorum, lamam mı?"

Öyle kaba bir herifti ki. Ona çocuk muamelesi yapıyordu. Calloway ona vurmak istedi.

"insanların benden izinsiz provaları izlemelerini istemiyorum Hammersmith. işittin mi beni? Bugün gelenlerin kim olduklarını da öğrenmek istiyorum."

Müdür derin derin iç geçirdi.

"inan ben de bilmiyorum Terry" dedi. "Tallulah'a sorsana. Bu akşam ön taraftaydı.

Birileri gelmişse görmüş olabilir."

Tekrar iç geçirdi.

"Tamam mı... Terry?"

Calloway daha fazla üstelemedi. Hammersmith'e güvenmiyordu. Adam tiyatroyu zerre kadar önemsemediğini hiç gizlemedi. Para dışındaki her konuda bezgin bir sesle konuşuyordu. Sanki sanat meselelerinin hiç önemi yoktu. Aktörlere de, yönetmenlere de kelebek derdi. Bir günde parlayıp sönen yaratıklar olduklarını söylerdi. Hammersmith'in dünyasında yalnızca para kalıcıydı. Elysium Tiyatrosu iyi bir semtteydi. Hammersmith kartlarını doğru oynarsa, iyi para kazanabilirdi.

Calloway adamın kârlı bir teklif alsa tiyatroyu hemen yarın satacağına emindi.

Birmingham gibi hızla büyüyen bir şehir olan Redditch'in tiyatrolara değil işyerlerine, hipermarketlere, depolara ihtiyacı vardı. Belediye meclisi üyelerinin tabiriyle, yeni endüstriyel yatırımlarla büyümeye ihtiyacı vardı. Ayrıca bu endüstrilerin tesislerinin kurulması için gerekli arazilere ihtiyacı vardı. Böyle pragmatikçe bir yaklaşım karşısında hiçbir sanat dalı tutunamazdı.

Tallulah locada da yoktu, fuayede de, Yeşil Oda'da da.

•

Hammersmith'ı kabalığına ve Tallulah'ın ortadan kaybolmasına sinirlenen Calloway, ceketini alıp içmeye gitmek üzere oditoryuma geri döndü. Prova biteli ve aktörler gideli epey olmuştu. Arka koltuklardan bakınca çıplak çitler küçücük görünüyordu.

Belki de beş on santim yükseltilmeliydiler. Cebinde bulduğu bir tiyatro biletinin arkasına bunu not aldı: Çitler, büyüsün mü?

Ayak sesleri işitince başını kaldırdı. Sahnede biri belirmişti. Tam ortada, çitlerin birleştiği yerde duruyordu. Calloway adamı tanımıyordu.

"Bay Callovvay? Bay Terence Calloway?"

"Evet?"

Ziyaretçi sahneden inerek oditoryuma baktı. Şimdi durduğu yerde eskiden sahne ışıkları yer alırdı.

"Düşüncelerinizi böldüğüm için özür dilerim."

"Önemli değil."

"Sizinle konuşmak istemiştim."

"Benimle mi?"

"İzin verirsiniz."

Calloway ön sıralara doğru yürürken adamı süzdü.

Tepeden tırnağa gri tonlarda giyinmişti. Gri bir yün takım, gri ayakkabılar, gri bir kravat. Şık olduğunu sanıyor herhalde, diye düşündü horgörüyle. Ama adam yine de etkileyiciydi. Şapkasının kenarı yüzünden suratı pek seçilmiyordu.

"Kendimi tanıtmama izin verin."

Kibar ve ikna edici bir sesi vardı. Reklam seslendirmeleri için idealdi... Özellikle de pembe dizi reklamları

için. Hammersmith'in kabalıklarından sonra, böyle biriyle konuşmak rahatlatıcıydı.

"Adım Lichfield. Gerçi sizin gibi genç birine bir şey ifade edeceğini sanmıyorum."

Genç biri ha? Belki de Callovvay'in yüzünde hâlâ wunderkind'lik vardı.

"Eleştirmen misiniz?" diye sordu Callovvay.

Şık şapkanın altından yükselen kahkaha alaycıydı.

"Kesinlikle hayır" diye karşılık verdi Lichfield.

"Öyleyse kusura bakmayın ama benden ne istediğinizi anlayamadım."

"Özür dilemenize gerek yok."

"Bu akşam buraya geldiniz mi?"

Lichfield soruyu duymazdan geldi. "Meşgul biri olduğunuzun farkındayım Bay Calloway. Zamanınızı harcamak istemiyorum. Ben de sizin gibi tiyatro işindeyim.

Daha önce tanışmamış olsak da, dost sayılırız."

Ah, büyük kardeşlik. Calloway bu beylik duygusal lafları duyunca tükürmek istedi.

Kendisini sırtından vurmuş sözde dostlarını ve kendisinin, piyeslerini kötülediği yazarlarla kuyusunu kazdığı onca aktörü düşündü. Kardeşliğin canı cehennemeydi.

Rekabetin yüksek olduğu her meslekte olduğu gibi, bu meslekte de herkes birbirine düşmandı.

"Eylsium'la uzun süredir ilgileniyorum" dedi Lichfield. "Uzun süredir" derken tuhaf bir vurgu yapmıştı.

"Ya?"

"Evet. Bu tiyatroya yıllardır gelirim. Buraya dair çok güzel anılarım var. Açıkçası vermek zorunda olduğum haber beni üzüyor."

173

"Ne haberi?"

"Bay Calloway, size On İkinci Gece'nin Elysium'da sahnelenecek son oyun olduğunu bildirmek zorundayım."

Calloway buna şaşırmasa da yine de üzüldü. Üzüntüsünü ele vermiş olmalıydı.

"Ah... Bilmiyordunuz demek. Tahmin etmiştim. Sanatçılara hiçbir şey söylemezler, değil mi? Apollo'cula-rın asla vazgeçmeyeceği bir hazdır bu. Muhasebecinin intikamı."

"Hammersmith" dedi Calloway.

"Hammersmith."

"Orospu çocuğu."

"Onun gibilere asla güvenilmez, bilirsiniz."

"Buranın kapatılacağına emin misiniz?"

"Kesinlikle. Hammersmith elinden gelse yarın kapardı."

"Ama neden? Burada Stoppard'm, Tennessee Willi-ams'ın oyunlarını sahneledim.

Hepsi de kapalı gişe oynadı. Bu çok saçma."

"Korkarım mali açıdan hiç saçma değil. Hammersmith gibi rakamlarla düşünürseniz, basit aritmetiğin en doğru cevap olduğunu görürsünüz. Elysium yaşılanıyor. Hepimiz yaşılanıyoruz. Çatırdamaya başladık. Yaşlılığı eklemlerimizde hissediyoruz. Mezara girip, buralardan gitmek istiyoruz."

Adam "gitmek istiyoruz" derken sesini melodrama-tık bir biçimde inceltip, özlem dolu bir fısıltıya dönüştürmüştü.

"Bunu nereden öğrendiniz?"

174

"Yıllarca bu tiyatronun müdürlüğünü yaptım. Emekliliğimden soma da, nasıl derler, kulağımı dört açmayı ilke edindim. Bu zamanda, bu dönemde tiyatronun eski ihtişamını anlatmak çok güç..."

Huşuyla sustu. Rol yapar gibi bir hali yoktu.

Sonra tekrar iş adamı tavrına büründü: "Bu tiyatro can çekişiyor Bay Callovvay.

Cenaze töreninde siz de bulunacaksınız. Ama ölmesi sizin suçunuz değil.

Uyarılmanız... gerektiğim düşündüm."

"Sağolun. Gerçekten sağolun. Bu arada, aktörlük yaptınız mı hiç?"

"Bu nereden aklınıza geldi?"

"Sesinizden."

"Fazla tumturaklı, biliyorum. Korkarım bu benim lanetim. Bir fincan kahve isterken bile fırtınaya tutulmuş Kral Lear gibi konuşmaktan kendimi alamıyorum."

Kahkahayı bastı. Callovvay adama ısınmaya başlamıştı. Kılık kıyafeti ve tarzı biraz fazla eski modaydı ama soylu bir hali vardı. Lichfield, ruhlarını sinemaya satmış, tiyatroyu ikinci meslek olarak gören şimdiki bir sürü tiyatrocunun aksine, bu işi gerçekten seviyor ve bundan utanç duymuyordu.

"Aktörlükle biraz uğraştığımı itiraf ediyorum" dedi Licfield. Ama korkarım benim için fazla yorucu bir meslek. Ama eşim..."

Eşi mi? Callovvay şaşırmıştı. Lichfield eşcinsele benziyordu.

"...Eşimin Constantia burada birkaç kez oynadı ve çok da başarılı oldu. Savaştan önce tabii."

"Buranın kapanması çok acı."

175

"Evet. Korkarım son anda bir mucize gerçekleşmeyecek. Elysium altı hafta soma yıkılacak. İşi bitecek. Tek kaygısı para olmayan bazı kişilerin, burada sahnelenecek son oyunla yakından ilgilendiklerini bilmeni istiyorum. Bizleri koruyucu melekler olarak düşün. Sana başarılar diliyoruz Terence. Başarılar diliyoruz."

Basitçe ifade edilmiş samimi bir histi bu. Callovvay duygulanmış, biraz da kendinden utanmıştı. Bu adamın tavrı, kendi açgözlülüğünü hiç hoş olmayan bir perspektife sokuyordu. Lichfield konuşmayı sürdürdü: "Bu tiyatronun, şanına yaraşır bir biçimde ölmesini istiyoruz."

"Ne yazık."

"Pişmanlığın zamanı çoktan geçti. Dionysus'un yerine Apollo'yu asla tercih etmemeliydik."

"Ne?"

"Kendimizi muhasebecilere, varsa bile, ruhu tırnağım kadar ve bit sırtı gibi gri olan Bay Hammersmith gibi adamlara sattık. Oysa sahnede temsil ettiğimiz insanlar kadar cesur olmalıydık bence. Şiire hizmet edip, yıldızların altında yaşamalıydık."

Callovvay bu göndermelerden pek bir şey anlamasa da, adamın ne demek istediğini anladı ve bakış açısına saygı duydu.

Sahnenin solundan yükselen Diane'in sesi, o ciddi atmosferi plastik bir bıçak gibi yardı.

"Terry? Orada mısın?"

Büyü bozulmuştu. Callovvay, Lichfield'ın varlığının ne kadar hipnotize edici olduğunu ancak aralarına o diğer ses girince fark etti. Lichfield'ı dinlemek, tanıdık bir kucakta sallanmak gibiydi. Lichfield sahenin kenarına doğru bir adım atarken sesini alçalttı.

176

"Son bir şey, Terence..."

"Evet?"

"Senin şu Viola'n. Gücenme ama rolüne uygun niteliklere sahip değil."

Calloway sustu.

"Biliyorum" diye devam etti Lichfield. "Böyle durumlarda kişisel yakınlıklar dürüstlüğü engeller."

"Hayır" diye karşılık verdi Calloway. "Haklısın. Ama o popüler."

"Eskiden ayı avlamak da popülerdi Terence."

Şapkanın kenarının altında bir gülümseme belirdi. Şapkanın gölgesinde Cheshire Kedisi'nin sırtışına benziyordu.

"Şaka yapıyorum" dedi Lichfield kıkırdayarak. "Bazı aylar güzeldir."

"Terry, sonunda buldum seni."

Sahne kenarında Diane belirdi. Her zamanki gibi aşırı süslenmişti. Callovvay utanç duydu. Ama Lichfield çitlerin sahte perspektifinden uzaklaşarak sahne arkasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Evet, buldun" dedi Terry.

"Kiminle konuşuyordun?"

Lichfield geldiği gibi usulca gidivermişti. Diane onun gittiğini görmemişti bile.

"Yalnızca bir melek" dedi Callovvay.

İlk kostümlü prova Callovvay'in beklediği kadar kötü geçmedi. Çok daha kötü geçti.

Sufleler verilmedi, dekorlar yanlış yerlere kondu, sahneye girişler kaçırıldı, espri-

_____ 177

ler kulağa zorlama geldi, performanslarsa ya fazla abartılı ya da fazla lakayttı. Bu On İkinci Gece, sanki bir yıl sürüyordu. Calloway üçüncü perdenin yarısında saatine bakınca, kısaltılmamış bir Macbeth performansının, (hem de arasıyla birlikte) şimdiye kadar çoktan bitmiş olacağını fark etti.

Seyirci koltuklarından birinde oturmuş, başı ellerinin arasında, bu prodüksiyonu çekip çevirmek için hâlâ yapması gereken şeyleri düşündü. Bir kez daha oyuncu sorunları karşısında âciz hissediyordu kendini. Sufleler ayarlanabilirdi, dekorlar doğru yerlere konabilirdi, giriş zamanları defalarca prova edilerek hafızalara kazanabilirdi. Ama kötü bir aktör, kötü bir aktör olarak kalırdı. Callovvay kıyamet gününe kadar da uğraşsa, Diane Du-vall gibi bir domuz kulağından ipek bir el çantası yapamazdı.

Diane bütün önemli anları, izleyicileri hislendirme fırsatlarını ısrarla kaçınıyordu.

Oyundaki bütün nüansları göz ardı ediyordu. Neredeyse görkemli bir beceriksizlikle, Callovvay'in renklendirmek için çabaladığı karakteri tek notalı bir iniltiye indirgiyordu.

Onun Viola'sı pembe dizilere yaraşır türden bir salaktı. Çitlerden daha az insaniydi ama neredeyse onlar kadar kalastı.

Eleştirmenler onu lime lime edecekti.

Daha da kötüsü, Lichfield hayal kırıklığına uğrayacaktı. Lichfield'ın etkisinden hâlâ kurtulamamış olması şaşırtıcıydı. Adamın aktörce tavırlarını, duruşlarını, konuşmalarını unutamıyordu. itiraf etmek istemeyeceği kadar çok etkilenmişti. Bu On İkinci Gece'de, Lichfield'ın sevgili Elysium'unda sahnelenecek bu son oyunda 178

Viola rolünü Diane'in oynayacak olması Callovvay'i rahatsız ediyor ve utandırıyordu.

Nankörlük ettiğini hissediyordu.

Yönetmenliğin zorlukları konusunda, bu işi profesyonelce yapmaya başlamadan çok önce uyarılmıştı. Aktör Merkezi'ndeki sevgili müteveffa gurusu Wellbeloved (tek gözü takmaydı) Callovvay'e daha en başından şöyle demişti: "Yönetmen yeryüzündeki en yalnız yaratıktır. Bir oyunda neyin iyi, neyin kötü olduğunu bilmelidir ve bunu bildiği halde gülümsemeyi sürdürmelidir."

O sıralar Calloway'e zor görünmemiştii bu.

"Bu işin başarıyla ilgisi yoktur" derdi VWellbeloved. "Yüz üstü yere kapaklanmamayı öğrenmekle ilgisi vardır."

Sonuçta bunların iyi öneriler olduğu ortaya çıkmıştı. Callovvay, VWellbeloved'ı hâlâ gözünde canlandırabili-yordu... Parlak kel kafasıyla ve alayla parıldayan sağlam gözüyle bu bilgileri verirkenki haliyle. Callovvay o zamanlar dünyada hiç kimsenin tiyatroyu VWellbelo-ved'dan daha çok sevmediğini ve maskelerini onun kadar acımasızca indirmedini düşünürdü.

O kahrolası prova bittiğinde, notlar üstüne konuşulduğunda ve ekip asık suratlarla sinirli bir biçimde dağıldığında saat gecenin birine geliyordu. Callovvay bu gece onlardan hiçbirini görmek istemiyordu. Birinin evinde geç saatlere kadar içmek ve karşılıklı ego masajı yapmak istemiyordu. İçi öyle kararmıştı ki, ne şarap para ederdi ne kadınlar ne de müzik. Diane'in yüzünü bile görmek 179

istemiyordu. Ekibin önünde ona çok sert sözler etmişti. Ama işe yarayacakları şüpheliydi.

Fuayede Tallulah'ı gördü. Kadın yaşlı olmasına karşın bu saatte hâlâ dinç görünüyordu.

"Bu gece kapıları sen mi kilitleyeceksin?" diye sordu kadına laf olsun diye.

"Hep ben kilitlerim" dedi kadın. Yaşı yetmiş aşkındı. Bu iş için fazla yaşlı ama kolayca işten çıkarılamayacak kadar da yapışkandı. Ama artık bunun önemi kalmamıştı, değil mi? Kadın tiyatronun kapanacağını öğrenince ne tepki verecekti acaba? Hassas kalbi kırılacaktı muhtemelen. Hammersmith, Tallulah'ın on beş

yaşından beri bu tiyatroda çalıştığını söylememiş miydi?

"Neyse. İyi geceler Tallulah."

Kadın her zamanki gibi ona hafifçe başını salladı. Sonra Callovvay'in kolunu tuttu.

"Evet?"

"Bay Lichfield..." diye söze başladı Tallulah.

"Ne olmuş Bay Lichfield'a?"

"Provayı beğenmedi."

"Bu gece burada mıydı?"

"Tabii ki" diye cevapladı kadın, sanki aksini düşünmek aptallıkmış gibi.

"Onu görmedim."

"Şey... Neyse. Hiç hoşlanmadı."

Callovvay kayıtsız görünmeye çalıştı.

"Yapacak bir şey yok."

"Oyununuz onun için çok önemli."

"Farkındayım" dedi Callovvay, Tallulah'ın suçlayıcı gözlerine bakmamaya çalışarak.

Bu geceyi uykusuz ge-

180

girmesine yol açacak onca şey yaşamışken, bir de kadının düş kırıklığıyla sarf ettiği sözleri tekrar tekrar işitmeye ihtiyacı yoktu.

Kolunu çekip kurtararak kapıya doğru yürüdü. Tallulah onu durdurmaya çalışmadı.

Yalnızca "Constan-tia'yı görmeliydiniz" dedi.

Constantia mı? Bu ismi nereden duymuştu? Tabii ya, Lichfield'ın karısıydı.

"O muhteşem bir Viola'ydı."

Calloway ölü oyuncular hakkında konuşamayacak kadar yorgundu. O kadın ölüydü, değil mi? Lichfield karısının öldüğünü söylemişti, değil mi?

"Muhteşemdi" diye yineledi Tallulah.

"İyi geceler Tallulah. Yarın görüşürüz."

Yaşlı kadın karşılık vermedi. Callovvay'in kabalığına gücenmişse gücensindi. Kadını şikâyetleriyle başbaşa bırakarak sokağa çıktı.

Kasım sonu havası buz gibiydi. Gece balsam kokmuyordu. Yalnızca yeni yapılmış bir asfaltın zift kokusu vardı. Callovvay ceketinin yakasını kaldırıp Murphy's Bed & Breakfast pansiyonuna gitti. Orada huzur bulacağı şüpheliydi.

Fuayede Tallulah karanlık ve soğuk dış dünyaya sırtını dönerek rüyalar tapınağının içine yürüdü. Buranın kokusu artık öyle bezginceydi ki. Yıpranınca ve yaşlanınca kokusu bozulmuştu, tıpkı kendi bedeni gibi. Doğal süreçlerin ilerlemesine izin vermenin vaktiydi. Eceli gel-

•

miş şeyleri yaşatmaya çalışmanın anlamı yoktu. Bu yalnızca insanlar için değil, binalar için de geçerliydi. Ama Elysium'un hayatı gibi ölümü de görkemli olmalıydı.

181

Fuayeye koltuklar arasındaki koridorda bulunan portreleri örten kırmızı perdeleri saygıyla açtı. Barrymore, Irving: Büyük adamlar, büyük aktörler. O fotoğraflar lekeli ve solgun olabilirdi ama anılar pınar suyu gibi taze ve canlandırıcıydı. Perdesini en son açtığı fotoğraf, tiyatronun gurur kaynağı Constantia Lichfield'in portresi oldu.

Meleksi bir güzelliği vardı. Kemik yapısı bir anatomi uzmanını ağlatacak kadar zarifti.

O zamanlar Lichfield için fazla gençti tabii. O trajedinin nedenlerinden biri de buydu.

Otoriter Lichfield, Constantia'dan iki kat daha yaşlı olmasına karşın, o büyüleyici dilbere arzuladığı her şeyi verebilecek kapasitedeydi: Şöhret, para ve aşk. En çok arzuladığı lütuf dışındaki her şeyi: Hayatı.

Daha yirmisine varmadan göğüs kanserinden ölmüştü. Ölümü öylesine ani olmuştu ki, buna inanmak hâlâ güç geliyordu.

Tallulah o yitik, harcanmış dahiyi düşününce ağla: maklı oldu. Constantia yaşasa kimleri canlandırırdı kim-bilir: Cleopatra'yı, Hedda'yı, Rosalind'i, Electra'yı...

Ama yaşamamıştı. Ölmüştü. Kasırgada sönen bir mum alevi gibi. Geride kalanlar içinse hayat soğuk bir diyardaki ağır ve keyifsiz bir yürüyüşe dönüşmüştü. Tallulah bazı sabahlar şafak şöerken yatağında sağa sola dönüp uykuda ölmeyi diliyordu.

Gözyaşları artık görüşünü bulandırmaya başlamıştı. Aman Tanrı'm, arkasında biri vardı. Herhalde Bay Callovvay bir şey için dönmüştü. O ise, tam Bay Callovvay'ın düşündüğü gibi yaşlı, salak bir kadın olduğunu ispat etmek istercesine hıçkıra hıçkıra ağlamaktaydı. Callovvay 182

gibi genç biri yılların acısından, yitirilmiş insanların derin sızısından ne anlardı ki?

Bunları anlayabilmesi için henüz erkendi. Gerçi sandığından erken anlayacaktı, ama henüz değil.

"Tallie" dedi biri.

Arkasındakinin kim olduğunu anladı. Richard Wal-den Lichfield'dı. Arkasına dönünce, adamın bir buçuk metre ötede durduğunu gördü. Hatırladığı kadar yakışıklıydı.

Ondan yirmi yıl yaşlıydı herhalde ama yaşını göstermiyordu. Tallulah ağladığı için utandı.

"Tallie" dedi Lichfield şefkatle. Tallulah, Lichfield'ın arkasında, bir iki adım gerisinde bir başkasının durduğunu fark etti. O kişi Lichfield'ın arkasından çıktı. Işıltılı bir güzelliği vardı. Kemikleri zarifti. Tallulah bu görüntüyü kendi yansıması kadar iyi tanırdı. Zaman tuzla buz oldu ve mantık yeryüzünü terk etti. Özlenen yüzler ansızın boş geceleri doldurmaya ve bezginleşmiş bir cana taze umutlar vermeye gelmişti.

Tallulah gözleriyle gördüklerine neden inanmasını ki?

Karşısında Constantia duruyordu... Güzel Constantia. Lichfield'ın koluna girmiş, vakur bir edayla başını sallayarak Tallulah'ı selamlıyordu.

Sevgili, ölü Constantia.

Prova ertesi sabah dokuz buçukta başladı. Diane Duvall her zamanki gibi yarım saat geç geldi. Geceyi uykusuz geçirmiş gibi görünüyordu.

"Geç kaldığım için kusura bakmayın" dedi sahneye doğru yürürken.

183

Calloway yalakalık modunda değildi.

"Yarın açılışımız var" dedi öfkeyle. "Herkes seni bekliyor."

"Ya, sahi mi?" dedi Diane telaşla, alaycı olmaya çalışarak. Ama sabahın erken saatlerinde olduklarından bu kimseye komik gelmedi.

"Pekâlâ, en baştan başlıyoruz" diye bağırdı Callovvay. "Herkes kopyalarını ve kalemlerini eline alsın lütfen. Kesintilerin listesini çıkardım. Değiştirilmiş sahnelerin öğleye kadar prova edilmesini istiyorum. Ryan, suflör kopyası sende mi?"

Ryan sahne âmiriyle telaşla konuştuktan sonra olumsuz cevap verip özür diledi.

"Öyleyse git bul. Artık kimseden şikâyet istemiyorum. Zamanımız kalmadı. Dün gece doğru dürüst çalışmadık. Sufleler zamanında verilmedi, oyunculuk berbattı. Bazı kesintiler yapacağım. Hoşunuza gitmeyecek."

Gitmedi de. Yaptığı uyarılara karşın şikâyetler, tartışmalar, tavizler başladı. Suratlar asıldı, hakaretler mırıldanıldı. Callovvay bu on dört sinirli insanla uğraşmak-tansa bir trapeze ayaklarından asılmayı yeğlerdi. Üstelik üçte ikisi sahnelenecek oyunu anlamıyor, geri kalan üçte biriye umursamıyordu. Durum sinir bozucuydu.

Oditoryumun boş olmasına karşın sürekli izlendiğini hissetmesi durumu daha da güçleştiriyordu. Belki de Lichfield onu bir delikten gözetliyordu. Ama sonra bu fikrin paranoya belirtisi olduğuna karar verdi.

Nihayet öğle oldu.

Callovvay, Diane'i nerede bulacağını biliyordu. Onunla oynamak zorunda olduğu oyuna da hazırđı. Suç-

184

lamalar, gözyaşları, avutmalar, tekrar suçlamalar, uzlaşma. Standart rutin.

Yıldızın kapısını çaldı.

"Kim o?"

"Benim."

"Ya?"

"Girebilir miyim?"

"Evet."

Diane'in önünde bir şişe kaliteli votka ve bir kadeh vardı. Henüz ağlamıyordu.

"Berbatım değil mi?" dedi Diane, Callovvay kapıyı kapar kapamaz. Gözleri bunu yalanlaması için yalvarı-yordu.

"Saçmalama" dedi Callovvay.

"Shakespeare'e hiç ısınamadım" dedi Diane öfkeyle, sanki bu o şairin suçuyunuşçasına. "O karmaşık cümlelerine ısınamadım." Birazdan bağırmaya başlayacaktı.

"Sorun değil" diye yalan söyledi Callovvay, kolunu Diane'in omzuna atarak. "Biraz zamana ihtiyacın var o kadar."

Diane'in suratı asıldı.

"Yarın açılış yapıyoruz" dedi huysuz bir sesle. Haklıydı.

"Beni yerin dibine sokacaklar, değil mi?"

Callowvay hayır demek istedi ama dili bir dürüstlük krizine tutulmuştu.

"Evet. Ama..."

"Bir daha asla çalışamayacağım, değil mi? Beni bu işe Harry ikna etti. O kahrolası beyinsiz Yahudi. Ünümü arttırmış. Saygınlık kazandırmış. O ne bilir ki? Kahro-185

lası yüzde on payını almak için beni ateşe attı. Salak gibi görünen benim, değil mi?"

Salak gibi görünme düşüncesi fırtınanın kopmasına yol açtı. Bu seferki hafif bir çiseleme değil, bir sağanaktı. Calloway elinden geleni yaptı ama zorlanıyordu. Diane öyle yüksek sesle ağlıyordu ki, Callowvay'ın bilgece lafları arada kaynıyordu. Bu yüzden her iyi yönetmenin yapması gerekeni yaparak onu hafifçe öptü. Bu mucizevi bir biçimde işe yaradı. Şevklenen Callowvay ellerini Diane'in göğüslerine kaydırды, bluzunun altına soktu ve meme uçlarını baş ve işaret parmaklarının arasına aldı.

Böylece her şey yoluna girdi. Artık bulutların arasında güneş belirmişti. Diane burnunu çekerek Callowvay'ın kemerini çözdü. Onun ateşinin son yağmur damlalarını da kurutmasına izin verdi. Callowvay'ın parmakları Diane'in dantelli külodundan içeri daldı. Diane nazikçe (ama nezakette fazla ileri gitmeden) incelenirken inledi. Bir ara votka şişesini devirdi ama hiçbirini onu tutma zahmetine girmediğinden yere düşerek parçalandı. Sesi Diane'in talimatlarına ve Callowvay'ın iniltilerine karıştı.

Sonra kahrolası kapı açıldı, içeri esen rüzgâr ateşlerini söndürdü.

Callowvay tam dönecekken pantolonunun önünün açık olduğunu fark etti. Bu yüzden o davetsiz misafirin yüzünü görmek için Diane'in arkasındaki aynaya baktı.

Lichfield'dı. Soğukkanlı bir ifadeyle Callowvay'ın gözlerinin içine bakıyordu.

"Affedersiniz. Kapıyı çalmalıydım."

Sesi yumuşacıktı. En ufak bir utanma belirtisi bile sergilemiyordu. Callovvay, Diane'den uzaklaşıp kemerini

186

bağladıktan sonra Lichfield'a döndü. Yanaklarının kızardığını hissedince içinden küfretti.

"Evet... Kibarlık etmiş olurdun" dedi.

"Tekrar özür dilerim. Yıldızınızla..." Fazla çukurda olduklarından ifadesi seçilemeyen gözlerini Diane'e çevirmişti. "...Konuşmak istiyorum."

Calloway bu kelimenin Diane'in egosunu hemen şişirdiğini hissetti. Lichfield'daki tavır değişikliğine şaşırmıştı. Adam taraf mı değiştirmişti yoksa? Buraya pişman olduğu için mi, Diane'in önünde diz çöküp ona olan hayranlığını ifade etmek için mi gelmişti?

"Mümkünse hanımefendiyle yalnız görüşmek istiyorum" diye devam etti o yumuşak ses.

"Şey, aslında biz..."

"Tabii" diye lafını kesti Diane. "Yalnız bana bir dakika izin verir misiniz?"

Az önce döktüğü gözyaşlarını unutmuştu bile.

"Ben dışarıdayım" dedi Lichfield çıkarken.

Kapıyı arkasından kapamadan önce Diane'in aynanın karşısına geçmiş, parmağına sardığı bir kâğıt peçeteyle göz kenarlarına bulaşmış rimeli sildiğini gördü.

"iyi niyetli insanlar görmek ne güzel" dedi Diane neşeyle. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Adı Lichfield" dedi Calloway, "Eskiden tiyatronun müdürüymüş."

"Belki de bana bir teklif yapacak."

"Sanmam."

"Böyle kötümser olmasana Terence" dedi Diane öfkeyle. "Başkalarının ilgi görmesini kıskanıyorsun, değil mi?"

187

"Kusura bakma."

Diane kendi gözlerine baktı.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

"Güzel."

"Az önce olanlar için üzgünüm."

"Az önce mi?"

"Biliyorsun."

"Ha... Evet."

"Barda görüşürüz, tamam mı?"

Callovvay açıkça kovuluyordu. Bir sevgili ya da sırdaş olarak fonksiyonunu tamamlamıştı.

Lichfield soyunma odasının önündeki soğuk koridorda sabırla beklemekteydi. Burası sahneden daha ay-

•

dınlık olsa da ve Lichfield dün gecekinden daha yakında dursa da, o geniş kenarlı şapkasının altındaki yüzü hâlâ seçilmiyordu. Yüz hatlarında yapay bir şeyler vardı...

Callowvay'in dilinin ucunda olan ama saptayamadığı bir şeyler. Yüz kasları ve tendonları ortak hareket etmiyordu. Yüzü fazla sert ve pembeydi. Sanki yanmış

gibiydi.

"Henüz hazırlanmadı" dedi Callowvay.

"Çok güzel bir kadın" dedi Lichfield.

"Evet."

"Seni suçlamıyorum..."

"Hımm."

"Ama oyuncu değil."

"İşimize karışmayacaksın değil mi Lichfield? Buna izin vermem."

"Merak etme."

Lichfield'ın Callowvay'in utancından aldığı röntgencilik hazzı, yönetmenin ona beslediği saygıyı azaltmıştı.

188

—

"Onun canını sıkmana izin vermeyeceğim..." "Senle ben ortak çıkarlara sahibiz Terence. İnan ki tek arzum bu prodüksiyonun başarılı olması. Bu durumda başrol oyuncunu huzursuz etmek ister miyim dersin? Kuzu gibi olacağım Terence."

"Her neysen" dedi Calloway gergin bir sesle, "kuzu değilsin."

Lichfield tekrar gülümsedi. Ağzının etrafındaki deri hafifçe gerilmişti o kadar.

Calloway bara giderken, orak şeklinde gördüğü o avcı dişlerini düşündü. Nedense huzursuzdu.

Diane Duvall aynalı soyunma odasında rolünü oynamaya neredeyse hazırды.

"Artık girebilirsiniz Bay Lichfield" diye seslendi. Lichfield daha adının söylenmesi bitmeden kapı eşiğinde belirdi.

"Bayan Duvall" diye hafifçe eğilerek selam verdi. Diane adamın nezaketi karşısında gülümsedi. "Az önce odanıza habersizce dalmamı bağışlar mısınız?"

Diane ürkek görünüyordu. Bu haliyle erkeklerin içini eritirdi hep.

"Bay Calloway..." diye söze başladı. "Çok ısrarcı bir genç galiba." "Evet."

"Başrol oyuncusunun üstüne fazla düşüyor olabilir mi?"

Diane hafifçe kaşlarını çattı. Yolunmuş, kavisli kaşlarının birleştiği yerde titreşen bir kabartı belirdi.

189

"Korkarım evet."

"Hiç profesyonelce değil" dedi Lichfield. "Yine de, kabalığımı bağışlayın ama size ilgi duyması çok normal."

Diane aynasının ışıklarına doğru yürüyüp döndü. Arkadan vuran ışığın saçım daha güzel göstereceğini biliyordu.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Lichfield?"

"Açıkçası bu çok hassas bir konu" dedi Lichfield. "Ne yazık ki, nasıl desem, yetenekleriniz bu prodüksiyona uygun değil. Tarzınızda zarafet yok."

İki saniyelik bir sessizlik oldu. Diane burnunu çekti. İşittiği sözleri düşündü. Sonra sahnenin ortasından kapıya doğru yürüdü. Bu sahnenin

başlangıcını sevme-mişti. Bir hayran beklerken, bir eleştirmen çıkmıştı karşısına.

"Defol!" dedi buz gibi bir sesle.

"Bayan Duvall..."

"Beni işittin."

"Viola rolünü benimseyemediniz, değil mi?" diye devam etti Lichfield, sanki yıldız hiçbir şey dememişçe-sine.

"Seni hiç ilgilendirmez!" diye bağırdı Diane.

"Ama ilgilendirir. Provaları gördüm. Kötüydünüz. Hiç ikna edici değildiniz. Espriler havada kalıyordu. Kavuşma sahnesiyse insanı ağlatacağına sıkıyordu."

"Fikirlerine ihtiyacım yok, sağol."

"Tarzınız yok..."

"Defol."

"Karizmanız ve tarzınız yok. Televizyonda muhte-

190

şem görüldüğünüze eminim. Ama sahnede özel bir tür içtenlik, bir ruh gerekir ki, sizde maalesef yok."

Diane sinirlenmeye başlamıştı. Adama vurmak istiyordu ama henüz bunu yapacak kadar motive olamamıştı. Bu yaşlı gösteriş budalasını ciddiye alamazdı. Temiz gri eldivenleri ve gri kravatıyla melodramdan çok müzikal komediye uygundu. Bu salak, aktörlükten ne anlardı ki?

"Defol yoksa sahne âmirini çağıracağım" dedi Diane. Ama adam kapıyla onun arasına geçti.

Bir tecavüz sahnesi mi? Oynadıkları bu muydu? Adam onu çekici mi buluyordu?

Tanrı korusun.

"Karım" dedi Lichfield, "Viola'yı oynamıştı..."

"Onun adına sevindim."

"...Ve o rolü sizden biraz daha iyi oynayabileceğini düşünüyor."

"Yarın açılış var" dedi Diane, varlığını savunmak istercesine. Niye onunla ciddi ciddi konuşuyordu ki? Adanı içeri çat kapı dalmıştı. Şimdi de korkunç laflar ediyordu. Belki de adamla konuşmasının nedeni biraz korkmasıydı. Artık burnunun dibinden gelen nefesi pahalı çikolata kokuyordu.

"O rolü ezbere biliyor."

"O rol benim. Ben oynayacağım. Tiyatro tarihindeki en kötü Viola olsam da oynayacağım, tamam mı?"

Sakin olmaya çalışıyor ama zorlanıyordu. Adam onu nedense huzursuz ediyordu.

Korktuğu şey saldırıya uğramak değildi, başka bir şeydi.

"Korkarım karıma o rolü oynayacağına söz verdim bile."

191

"Ne?" diye haykırdı Diane adamın küstahlığı karşısında.

"O rolü Constantia oynayacak."

Diane bu adı duyunca güldü. Belki de bir komedi oynuyorlardı. Sheridan ya da VVild tarzı neşeli bir şey. Ama adam öyle kendinden emin konuşuyordu ki. O rolü Constantia oynayacak. Sanki bu konu çoktan kapanmıştı.

"Seninle daha fazla tartışmayacağım sersem herif. Kahrolası karın Viola rolünü oynamak istiyorsa sokaklarda oynasın, tamam mı?"

"Yarınki açılışta oynayacak."

"Sağır mısın aptal mı? Yoksa her ikisi birden mi?"

Sakin ol, dedi içinden bir ses. Rolünü abartma. Sahnenin denetimini yitiriyorsun. Her ne sahnesiyse.

Lichfield ona yaklaşınca, ayna ışıkları şapkasının altındaki yüzünü aydınlattı. Diane adamın yüzüne ilk kez dikkatle baktı. Derin kırışıklıklar, göz ve ağız kenarlarında çizgiler gördü. Bu gördüğü surat etten olamazdı. Adam lateks bir maske takmıştı.

Ama iyi yapıştırılma-ınıştı. Diane o maskeyi indirip adamın gerçek yüzünü sergileme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Tabii ya. Oynadığı sahne buydu işte. Maskenin Düşüşü.

"Bakalım neye benziyorsun" diyerek, Lichfield'ın engellemesine fırsat tanımadan elini adamın yanağına götürdü. Adam bu saldırı karşısında gülümsedi. Bunu istiyor, diye düşündü Diane ama artık pişman olmak ya da özür dilemek için çok geçti.

Parmakları, maskenin adamın gözünün yanındaki kenarını bulmuştu. Maskeyi oradan tutup çekti.

192

İnce lateks tabakası kolayca sıyrıldı ve adamın gerçek fizyonomisi bütün dünyaya sergilendi. Diane gerilemeye çalıştı ama adam onu saçından yakalamıştı. Diane'in yapabildiği tek şey o neredeyse etsiz surata bakmaktı. Bazı yerlerinde yıpranmış kas lifleri görünüyordu. Boğazında-ki kösele gibi bir deri parçasından da birkaç sakal kılı sarkıyordu. Ama canlı hücreleri çoktan ölmüştü. Yüzünün çoğu kemikten ibaretti.

Lekeli, aşınmış kemikten.

"Ben Constantia gibi mumyalanmadım" dedi kurukafa.

Diane bu açıklamayı işitmedi. Çığlık atması şaşırtıcı olmazdı ama bunu da yapmadı.

Yapabildiği tek şey inlemektir, adam saçını iyice sıkıp başını kendisine çekerken.

"Er geç bir seçim yapmak zorunda kalırız" dedi Lichfield. Artık nefesi çikolatadan çok çürük et kokuyordu. "Kendimize hizmet etmekle sanatımıza hizmet etmek arasında."

Diane ne dediğini anlamadı.

"Ölüler bu seçimi canlılardan daha dikkatli yapmalıdır. Bizler ancak en saf hazlara yönelmeliyiz. Sen sanatla uğraşmak istemiyorsun değil mi?"

Diane hayır anlamında başını salladı, bunun doğru cevap olması için Tanrı'ya sessizce yalvararak.

"Bedenin hayatını istiyorsun sen, hayal gücünün yaşamını değil. İsteddiğini alabilirsin de."

"Sağolun."

"Yeterince istersen alabilirsin."

Diane'in saçını çekmekte olan elini birden kadının kafasının arkasına indirerek, dudaklarını kendisinininki-193

lere çekti. Diane o çürümüş ağzı dudaklarında hissedince çığlık atabilirdi ama adam onu öyle ısrarla öptü ki, nefesini kesti.

Ryan, Diane'i ikiye birkaç dakika kala soyunma odasının döşemesinde buldu. Ne olduğunu anlamak kolay değildi. Kadının başında ya da vücudunda yara izi görünmüyordu. Ayrıca ölü de değildi. Bir tür komaya girmişti. Belki de ayağı kaymış

ve düşerken başını çarpmıştı. Nedeni her neyse, bilincini yitirmişti.

Viola bir ambulansla yoğun bakıma götürülürken, son kostümlü provaya yalnızca birkaç saat kalmıştı.

"Burayı ne kadar çabuk yıkarlarsa o kadar iyi" dedi Hammersmith. Çalışma saatlerinde içmeye başlamıştı. Callovvay bunu ilk kez görüyordu. Hammersmith'in masasında bir viski şişesi, yarısı dolu bir kadehin yanında durmaktaydı. Muhasebe kayıtlarının üstünde halka şeklinde kadeh izleri vardı. Eli zangır zangır titriyordu.

"Hastaneden haber geldi mi?" "O güzel bir kadın" dedi Hammersmith kadehe bakarak. Callovvay adamın ağlamak üzere olduğuna yemin edebilirdi.

"Hammersmith? Durumu nasılmış?" "Komada. Durumunda bir değişme yok." "En azından kötüleşmemiş."

Hammersmith, Callovvay'e bakıp öfkeyle kaşlarını

çattı.

194

"Seni aşâğılık herif" dedi. "Onu düzüyordun, değil mi? Bu hoşuna gidiyordu, değil mi?

Ama bak sana ne diyeceğim. Diane Duvall senin gibi bir düzine sefile bedeldir. Bir düzine!"

"Bu son prodüksiyonun devam etmesine bu yüzden mi izin verdin Hammersmith?

Onunla yatabilmek için mi?"

"Sen anlamazsın. Senin aklın fikrin belden aşağıda." Hammersmith, Bayan Duvall'a karşı beslediği hayranlığı Callovvay'in yorumlayış tarzına cidden alınmıştı.

"Tamam, ne diyorsan o olsun. Ama hâlâ Viola'mız yok."

"Bu yüzden iptal ediyorum ya" dedi Hammersmith, bu anın tadını çıkarmak için ağır ağır konuşarak.

Yapacak bir şey yoktu. Diane Duvall olmazsa On İkinci Gece de olmazdı. Belki böylesi daha iyiydi.

Kapı çalındı.

"Bu da kim?" diye fısıldadı Hammersmith. "Girin."

Lichfield'dı. Callovvay o tuhaf, yaralı yüzü gördüğüne neredeyse sevindi. Callovvay'ın Lichfield'a soracak bir sürü sorusu vardı, özellikle de birlikte konuştukları şeyler ve Diane'in girdiği koma hakkında. Ama bunları Hammersmith'in yanında konuşmak istemiyordu. Ayrıca Lichfield'dan birazcık olsun şüphelenmişse bile, artık masumiyetinden tamamen emindi. Lichfield, Diane'e herhangi bir sebeple saldırmış

olsa, ardından buraya gülümseyerek gelir miydi hiç?

"Kimsin sen?" diye sordu Hammersmith.

"Richard VValden Lichfield."

"Tanımıyorum."

195

"Eskiden Elysium'un müdürüydüm."

"Ya?"

"Bu yüzden burayla ilgilenmeyi..."

"Ne istiyorsun?" diye sözünü kesti Hammersmith. Lichfield'ın kibirli tavrından hoşlanmamıştı.

"Öğrendiğime göre prodüksiyon tehlikeye girmiş" diye karşılık verdi Lichfield istifini bozmadan.

"Tehlikede değil" dedi Hammersmith. Ağzının kenarı seğirdi. "Tehlikede değil, çünkü oyun iptal edildi."

"Ya?" Lichfield, Calloway'e baktı.

"Senin rızanla mı?" diye sordu.

"Onun bu işle ilgisi yok. Gerekirse projeyi iptal etme yetkisine yalnızca ben sahibim.

Sözleşmesinde yazılı. Tiyatro bugünden itibaren kapanmıştır ve bir daha da açılmayacak."

"Açılacak" dedi Lichfield.

"Ne?" Hammersmith ayağa kalktı. Calloway o adamı ilk kez ayakta gördüğünü fark etti. Boyu çok kısaydı.

"On İkinci Gece'nin oynanacağı ilan edildi ve oynanacak" dedi Lichfield. "Eşim, Bayan Duvall'in yerine Viola rolünü oynamayı kabul etti."

Hammersmith güldü. Gür bir kasap kahkahasıydı attığı. Ama büroya lavanta kokusu yayılınca ve içeri ipekli ve kürklü giysiler içindeki Constantia Lichfield girince, kahkahası yanda kesildi. Constantia öldüğü günkü kadar muhteşem görünüyordu.

Hammersmith bile onu görünce sustu. Nefesi kesilmişti.

"Yeni Viola'mız" dedi Lichfield.

Hammersmith birkaç saniye sonra tekrar konuşabildi. "Yarım günde hazırlanamaz."

196

"Neden olmasın?" dedi Calloway, gözünü kadından ayırmadan. Lichfield şanslı bir adamdı. Constantia melek gibi güzeldi. Calloway kadının huzurunda nefes almaya bile cesaret edemiyordu, birden kayboluverir diye.

Constantia konuşmaya başladı. Okuduğu dizeler 5. Perde, 1. Sahne'dendi:
Şu giymek zorunda kaldığım erkek kıyafetinden

başka

Engel kalmadı mutluluğumuza Yer, zaman ve kederle ilgili bütün olaylar
Benim Viola olduğumu ortaya koyuncaya kadar Beni kucaklama.

Sesi hafif ve ahenkliydi. Ama bedeninde çınlıyordu sanki. Her hecesi
bastırılmış

arzularla yüklüdü.

Hele yüzü. Öyle canlıydı ki. Söylediklerini mimik-leriyle mükemmel bir
biçimde canlandırıyordu.

Büyüleyiciydi.

"Özür dilerim ama oyunculukla ilgili kanunlar ve kurallar vardır" dedi
Hammersmith.

"Sendika üyesi mi?"

"Hayır" dedi Lichfield.

"O zaman imkânsız. Sendika böyle şeylerden hiç hazzetmez. Derimizi diri
diri yüzerler."

"Sana ne Hammersmith?" dedi Calloway. "Umurunda mı ki? Buraya bir
daha adımını bile atmayacaksın, çünkü yıkılacak."

"Eşim provaları izledi. Rolüne tamamen hazır."

"Muhteşem olabilir" dedi Callovvay. Constantia'ya baktıkça şevki artıyordu.

197

"Sendikayla başın belaya girebilir Callovvay" diye uyardı Hammersmith.

"Bu riski göze alıyorum."

"Nasıl istersen. Benim için hava hoş. Ama minik bir kuş onlara haber verirse hapyı yutarsın."

"Hammersmith, ona bir şans ver. Hepimize bir şans ver. Sendikanın kara listesine girersem bu benim sorunum olur." Hammersmith tekrar oturdu.

"Kimse gelmeyecek. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Diane Duvall bir yıldızdı. Millet sırf onu görmek için senin bayıcı prodüksiyonuna katlanacaktı Callovvay. Ama tanınmamış biri... Neyse, bana ne? İsteddiğini yap. Ben karışmıyorum. Sorumluluk sende Callovvay. Bunu unutma. Umarım derini yüzerler."

"Sağol" dedi Lichfield. "Çok iyisin."

Hammersmith şişeyle kadehin etrafını açmak için masasını toplamaya başladı.

Görüşme bitmişti. Bu insanlarla artık ilgilenmiyordu.

"Gidin" dedi. "Gidin artık."

Bürodan çıkarlarken Lichfield, Callovvay'e "Birkaç ricam olacak" dedi.

"Prodüksiyonda eşimin performansını zenginleştirecek değişiklikler yapmanı isteyeceğim."

"Nasıl değişiklikler?"

"Constantia'nın rahat olması için ışıklar azaltılmalı. Öyle sıcak, parlak ışıklar altında oynamaya alışık değil."

"Tamam."

"Ayrıca sahnenin önüne ışıklar yerleştirmeni istiyorum."

"Sahnenin önüne mi?"

"Tuhaf bir talepte bulunduğumun farkındayım. Ama eşim öyle istiyor."

"Ama aktörlerin gözlerini kamaştırır" dedi Callo-way. "Seyircileri görmelerini güçleştirir."

"Yine de bu konuda ısrar etmek zorundayım." "Tamam."

"Üçüncü olarak, Constantia'ya herhangi bir biçimde dokunulmasına yol açacak öpüşme, sarılma gibi eylemlerin bulunduğu sahnelerin değiştirilmesini istiyorum. Ona kimse dokunmamalı." "Hiç mi?" "Hiç."

"Ama neden?"

"Eşim yüreğin işleyişini, dokunulmadan da dramatize edebilir Terence."

"Yürek" kelimesine tuhaf bir vurgu yapmıştı. Yüreğin işleyişi.

Calloway bir anlığına Constantia'yla göz göze geldi. Kutsanmak gibiydi bu.

"Yeni Viola'mızı ekibe tanıtalım mı?" diye sordu Lichfield.

"Neden olmasın?"

• •

Uçü birlikte tiyatroya girdiler.

Sahnelerde gerekli değişiklikleri yapmak zor olmadı. Ekiptekiler Viola'ya ilk başta şüpheyle yaklaşılsa da, kısa sürede doğallığına ve zarafetine kapılıp ona tapmaya başladılar. Ayrıca onun varlığı oyunun sahneleneyeceği anlamına geliyordu.

Callowvay altıda mola verirken, kostümlü provanın sekizde başlayacağını bildirerek bir iki saatliğine çıkıp eğlenmelerini söyledi. Ekip heyecanla dağıldı. Daha bir buçuk gün önce umutsuz gibi görünen proje, birden toparlanı-vermişti. Gerçi hâlâ burun kıvrılacak yüzlerce şey vardı: Teknolojik yetersizlikler, uymayan kostümler, yönetmenin yetersizlikleri. Ama hiçbir aktörlerin umurunda değildi. Aslında kendilerini uzun süredir ilk kez böylesine iyi hissediyorlardı. Ed Cunningham bile bir iki iltifatta bulunmuştu.

Lichfield Yeşil Oda'da temizlik yapmakta olan Tallulah'ın yanına girdi.

"Bu gece..."

"Evet efendim."

"Korkmamalısın."

"Korkmuyorum" diye karşılık verdi Tallulah. Korktuğunu düşünmek saçmaydı. Sanki...

"Ne yazık ki biraz acı çekebilirsin. Aslında hepimiz çekebiliriz."

"Anlıyorum."

"Anlıyorsun tabii. Sen de tiyatroyu benim kadar seviyorsun. Bu mesleğin paradoksunu biliyorsun. Hayatı oynamak... Ah Tallulah, hayatı oynamak... Ne tuhaf bir şey. Bazen bu ilüzyonu daha ne kadar sürdürebileceğimi merak ediyorum."

"Muhteşem bir performans" dedi kadın.

"Öyle mi düşünüyorsun? Sahiden öyle mi düşünü-

200

yorsun?" Kadının övgüsü Lichfield'ı şevklendirmişti. Sürekli rol yapmak, eti, nefesi, hayatı taklit etmek öyle yorucuydu ki. Tallulah'a minnetle elini uzattı.

"Ölmek ister misin Tallulah?"

"Canım acır mı?"

"Çok az."

"Çok mutlu olurum."

"Olmalısın da."

Ağzını onunkine dayadı. Kadının ölmesi bir dakikadan az sürdü. Ağzını yoklayan dili hissederek, mutlu bir biçimde can verdi. Lichfield onu yıpranmış kanepeye yatırıp anahtarlarını alarak Yeşil Oda'nın kapısını kilitledi. Odanın serinliği sayesinde çabucak soğuyacaktı. Seyirciler geldiğinde ayaklanmış olurdu.

Diane Duvall altıyı çeyrek geçe Elysium'un önünde bir taksiden indi. Karanlık, rüzgârlı bir Kasım gecesinde olmasına karşın kendini iyi hissediyordu. Bu gece keyfini hiçbir şey kaçıramazdı. Ne karanlık, ne de soğuk.

Yüzünü ve adını taşıyan posterlerin önünden kimseye görünmeden geçerek, boş

oditoryumdan soyunma odasına ulaştı. Orada sevgilisini buldu. Sigara içmekteydi.

"Terry."

Kapı eşiğinde bir an durup kendini sergiledi. Callo-way onu görünce bembeyaz kesildi. Bunun üzerine Diane yüzünü biraz ekşitti. Yüzünü ekşitmesi kolay olmamıştı.

Yüz kaslarında bir katılık vardı. Ama yine de istediği ifadeyi takınmayı başardı.

Calloway ne diyeceğini bilemedi. Diane kesinlikle

hasta görünüyordu. Eğer kostümlü provaya katılmak için hastaneden çıkıp gelmişse, Callovvay onu vazgeçirmeliydi. Diane makyajsızdı. Uçuk sarı saçının da yıkanmaya ihtiyacı vardı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Callovvay, kadın içeri girip kapıyı arkasından kaparken.

"Halletmem gereken bir iş var" dedi Diane.

"Dinle... Sana söylemem gereken bir şey var..."

Tanrım, bu çok zor olacaktı. "Yerine oynayacak birini bulduk." Diane ona donuk gözlerle baktı. Callovvay hemen, kekeleyerek devam etti. "Komada kalacağını sanıyorduk. Yani, hep değil ama en azından açılışa dek..."

"Korkma" dedi Diane.

Callovvay afalladı.

"Korkma mı?"

"Oyundan bana ne?"

"Halletmem gereken bir iş var dememiş..."

Birden sustu. Diane giysisinin önünü açmaya başlamıştı. Ciddi olamaz, diye düşündü Calloway. Seks? Şimdi mi?

"Son birkaç saattir epey düşündüm" dedi Diane, elbisesini dans edercesine kalçalarından aşağı indirip yere düşürerek öne doğru bir adım atıp içinden çıkarken.

Beyaz sütyenini çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. "Tiyatronun umrumda olmadığına karar verdim. Şunu çıkarmama yardım etsene."

Sırtını ona döndü. Callovvay otomatik olarak sütye-ni açmaya davrandı, bunu isteyip istemediğini düşünmeden. Oldu bittiye gelmişti sanki. Diane yarıda bıraktıkları bir işi halletmeye gelmişti o kadar. Genzinden 202

çıkardığı tuhaf seslere ve donuk gözlerine karşın, hâlâ çekici bir kadındı. Calloway'e dönüp dolgun göğüslerini sergiledi. Hatırladığından daha soluktu ama muhteşemdiler. Calloway'in pantolonunun önü gerilmeye başlamıştı. Diane'in, kalçalarını en kaşar Soho striptizcileri gibi sallayıp ellerini bacaklarında gezdirmesi, Callo-way'i daha da sıkıntıya sokuyordu.

"Beni merak etme" dedi Diane. "Kararımı verdim. Tek istediğim..."

Kasıklarındaki ellerini Calloway'in yüzüne götürdü. Buz gibiydiler.

"Tek istediğim sensin. Seksle oyunculuğu bir arada yürütemem... İnsanın bazen kararlar vermesi gerekir."

Dudaklarını yaladı. Ama dilinin geçtiği yerler hiç ıslanmadı.

"O kazadan sonra, gerçekten nelere önem verdiğimi düşündüm. Açıkçası..."

Calloway'ın kemerini açmaya başladı. "...Bu oyun da..."

Sıra fermuardaydı.

"...Başka kahrolası oyunlar da umurumda değil."

Calloway'in pantolonu düştü.

"Neyi umursadığımı göstereyim."

Elini Calloway'in slibinin içine sokup onu kavradı. Elinin soğukluğu, dokunuşunu her nasılsa daha da seksi kılmıştı. Callovvay gülüp gözlerini kaparken, Diane'in slipi-ni kalçasının yarısına kadar indirip diz çöktüğünü hissetti.

Her zamanki gibi ustaydı. Ağzı emiciydi. Gerçi biraz fazla kuruydu. Dili Calloway'in canını yakıyordu. Ama verdiği hazlar çıldırtıcıydı. Öyle muhteşemdi ki, Diane'in onu her zamankinden daha derinlere, hiç zor-

lanmadan aldığını fark etmedi. Kadın onu yükseltmek için bildiği her numarayı kullanıyordu. Önce yavaşça derinlere alıyor, sonra Callovvay

boşalmaya yaklaşana dek hızlanıyor, ardındansa tekrar yavaşlayıp o ihtiyacın geçmesini bekliyordu.

Calloway tamamen Diane'in elle-rindeydi.

Diane'i iş başında izlemek için gözlerini açtı. Kadın haz dolu bir ifadeyle onu ağzına almaktaydı.

"Tanrı'm" diye inledi Calloway. "Bu harika. Oh, evet, oh evet."

Diane bu sözlerle aldırmandan sessizce çalışmayı sürdürdü. Her zamankinin aksine hazla inlemiyor, burnundan solumuyordu. Calloway'in etini çıt çıkarmadan ağzına alıyordu.

Calloway bir an nefesini tuttu. Aklına bir fikir gelmişti. Diane gözlerini kapamış, onu emmeyi sürdürmekteydi. Yarım dakika geçti. Bir dakika. Bir buçuk dakika. Calloway artık dehşete kapılmıştı.

Diane nefes almıyordu. Böylesine mükemmel bir performans sergileyebilmesinin sebebi, bir an için bile nefes almak ya da vermek için durmamasıydı.

Calloway kaskatı kesildi. Diane'in gırtlğındaki penisi yumuşadı. Diane ise devam etti, Calloway'in aklından inanılmaz bir düşünce geçerken: O ölü.

Ağzındayım. Soğuk ağzında. O ölü. Bu yüzden geri geldi. Morg masasından kalkıp geldi. Başladığı işi bitirmek için. Artık tiyatro da, yerine kimin geçtiğı de umurunda değil. Onun ciddiye aldığı tek eylem buydu. Sonsuza kadar da bunu yapmayı seçti.

204

Calloway bunu kavrayınca, başını indirip kendisini emmekte olan o cesede salakça bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Diane korkusunu sezmiş olacak ki gözlerini açıp ona baktı. Calloway o ölü gözleri nasıl canlı sanabilmişti ki? Diane ağzındaki ufalmış penisi yavaşça bıraktı.

"Ne var?" diye sordu, hâlâ ahenkli olan sesiyle.

"Sen... nefes... almıyorsun."

Diane'in suratı asıldı. Onu bıraktı.

"Ah sevgilim" dedi, canlı taklidi yapmayı keserek, "iyi rol yapamıyorum, değil mi?"

Sesi bir hayaletin sesiydi: İnce, kederli. Teni solgun bile değil, bembeyazdı.

"Ölü müsün?" diye sordu Calloway.

"Korkarım evet. iki saat önce... Uykumda öldüm. Ama gelmek zorundaydım Terry.

Bitirmem gereken öyle çok iş var ki. Sana geldiğim için gurur duymalısın. Gurur duyuyorsun, değil mi?"

Ayağa kalkıp aynanın yanına bıraktığı el çantasını aldı. Calloway kapıya bakıp bacaklarını harekete geçirmeye çalıştı, ama taş kesilmişlerdi. Ayrıca pantolonu ayak bileklerindeydi. İki adım atsa yere kapaklanırdı.

Diane ona döndü. Elinde gümüşü, sivri bir şey vardı. Calloway ne olduğunu çıkaramadı. Ama her ne idiye, Diane onu üstünde kullanmak istiyordu.

Yeni krematoryum 1934'teki açılışından bu yana pek çok aşağılamaya maruz kalmıştı. Tabutların kurşun kaplamaları çalınmış, mezar taşları devrilip kırılmıştı. Her tarafı _____ 205

köpek pislikleriyle ve grafitilerle kirletilmişti. Buraya gelip mezarlarla ilgilenen ölü yakınları da epeyce azalmıştı. Hâlâ gelenlerse mezarlıkta gezinme riskine girmeyecek kadar yaşlı ya da böyle vandallıkları görmeye katlanama-yacak kadar hassastılar.

Oysa eskiden durum farklıydı. Victoria Dönemi'nde yapılmış mermer anıtkabirlerde ünlü ve nüfuzlu ailelerin mensupları yatmaktaydı. Şehrin kurucuları, yerel sanayiciler ve önemli şahsiyetler, emekleriyle bu şehrin

gurur kaynağı olmuş herkes. Constantia Lichfield'ın cesedi de buraya gömülmüştü ("Gün Doğana ve Gölgeler Dağılana Dek").

Ama onun mezarı diğerlerinden farklıydı, çünkü gizli bir hayranı tarafından hâlâ ilgi görmekteydi.

O gece ortalıkta kimseler yoktu. Hava sevgililer için fazla soğuktu. Charlotte Hancock'un mezarının kapısını açtığını gören olmadı. Güvercinler kanat çırparak onu alkışladılar. Yanında kocası Gerard vardı. O biraz daha çürümüştü, çünkü karısından otuz yıl önce ölmüştü. Han-cocklar'ın biraz ardında Joseph Jardine'le ailesi, Marriot Fletcher, Anne Snell ve Peacock Kardeşler vardı. Liste uzayıp gidiyordu. Bir köşede Alfred Crawshaw (17. Mızraklı Süvari Birliği komutanı), sevgili karısı Emma'nın yataklarından kalkmasına yardım etmekteydi. Her taraftaki mezarların kapakları açılıyordu. Şuradaki Kezia Reynolds değil miydi? Kucağında yalnızca bir gün yaşamış bebeği vardı. Ya şu, karısı asla bulunamamış olan Martin van de Linde değil miydi (Adillerin Anısı Kutsaldır)? Rosa ve Selina Goldfinch (ikisi de namuslu kadınlardı), Thomas Jerry ile...

206

Adlan sayılamayacak kadar çoktular. Çürüme dereceleri tarif edilemeyecek kadar çeşitliydi. Bu yüzden ayaklandıklarını söylemek yeterli. Kefenleriyle, hayli solmuş olan güzellikleriyle. Mezarlığın arka kapısını açıp boş arazide Elysium'a doğru yürüdüler.

Uzaktan trafik sesleri geliyordu. Tepelerinden bir jet gürleyerek geçti. Peacock Kardeşler'den biri o deve bakarken tökezleyip yüz üstü düşerek çenesini kırdı. Onu gülerek ayağa kaldırıp koluna girdiler. Çenesi kırılan adam hiç gücenmedi, insan birazcık gülemeyecekse dirilmenin ne anlamı vardı ki?

Böylece gösteri devam etti.

Müzik eğer aşkın gıdasıysa, durmayın çalın!

O kadar çalın ki, tıkabasa doysun gözü aşkın!

Calloway perde arkasında yoktu. Ama Hammersmith (Bay Lichfield aracılığıyla) Ryan'a, yönetmen gelse de gelmese de oyunla ilgilenmesini söylemişti.

"Ust katta, Tanrılar Locası'nda" dedi Lichfield. "Hatta buradan bakınca onu görebiliyorum."

"Gülümsüyor mu?" diye sordu Eddie.

"Pişmiş kelle gibi sırtıyor."

"Demek ki sinirlenmiş."

Aktörler gülüştü. O gece bol kahkahalar atıldı. Oyun mükemmel gidiyordu. Sahne önüne yerleştirilmiş ışıklar yüzünden seyircileri göremeseler de, oditoryumdan dalga dalga yayılan sevgiyi ve neşeyi hissedebiliyorlardı. Sahneden gelen aktörler çok mutluydular.

207

"Hepsi Tanrılar Locası'nda oturuyor" dedi Eddie. "Dostlarınız çıt çıkarmıyor Bay Lichfield. Ama hepsi de sırtıyor."

1. Perde, 2. Sahne. Constantia Lichfield'ın Viola olarak sahneye ilk girişi alkışlarla karşılandı. Hem de ne alkış. Binlerce trampet çalınıyordu sanki. Dakikalarca sürdü.

Constantia rolünün hakkını kesinlikle verdi. Bütün yüreğiyle oynadı. Hislerinin derinliğini ifade edebilmek için fizikselliğe ihtiyacı yoktu. Şiiri öyle zekice ve tutkuyla okuyordu ki, elini hafifçe titretmesi bile daha çarpıcı yüzlerce harekete bedeldi. O ilk sahneden sonra her gelişinde aynı alkışlarla ve hemen ardından çöken huşu dolu sessizlikle karşılandı.

Sahne arkasındakilere bir özgüven gelmişti. Herkes başarının kokusunu alıyordu...

Felaketin eşiğindeyken mucizevi bir biçimde elde edilen başarının.

İşte, yine alkışlıyorlardı! Alkışlıyorlardı!

Hammersmith bürosunda oturmuş, uzaktan gelen alkış seslerini sarhoşluğun sersemliği içinde dinliyordu.

Sekizinci kez kadehini doldururken kapı açıldı. Bir anlığına başını kaldırıp bakınca, gelenin şu zıpçıktı Cal-loway olduğunu gördü. Böbürlenmeye geldi herhalde, diye düşündü Hammersmith. Bana ne kadar yanıldığımı söylemeye geldi.

"Ne istiyorsun?"

Serseri cevap vermedi. Hammersmith gözucuyla bakınca, Callovvay'ın sırtıttığını gördü. O kendini beğenmiş budala, yas tutan bir adamı rahatsız etmeye gelmişti.

208

"Beni işitmedin mi?" Callovvay homurdandı.

"O öldü" diye ağlamaya başladı Hammersmith. "Birkaç saat önce öldü, kendine gelemeden. Aktörlere söylemedim. Gereksiz geldi."

Callovvay bu habere bir şey demedi. O piç kurusunun umurunda değil miydi?

Dünyanın sonunun geldiğini görmüyor muydu? Kadın ölmüştü. Elysium da ölmüştü.

Resmi soruşturmalar yapılacak, sigorta poliçesi incelenecek, bir sürü kirli çamaşır ortaya çıkacaktı.

İçkisini içti, Callovvay'e tekrar bakma zahmetine girmeden.

"Kariyerin bitti evlat. Tek yanan ben olmayacağım. Kesinlikle hayır."

Callovvay hâlâ susuyordu.

"Umrunda değil mi, ha?" diye sordu Hammersmith. Bir anlık sessizlikten sonra Callovvay cevap verdi. "Umrumda değil."

"Sen yeteneksiz bir sahne âmirinden başka bir şey değilsin. Siz bütün yönetmenler öylesiniz! Hakkınızda iyi bir şeyler yazıldı mı kendinizi nimetten sanırsınız. Ama aslında nesiniz biliyor musun..."

Callowvay'e baktı. Alkol yüzünden odaklanmakta zorlanıyordu. Ama nihayet onu gördü.

O pis herifin belden aşağısı çıplaktı. Çorapları ve ayakkabıları vardı, ama pantolon ya da külot giymemişti. Yüzündeki çılgınca ifade olmasa komik görünebilirdi. Gözlerini devirip duruyordu. Ağzından salya, burnundan sümük akıyordu. Dilini soluklanan bir köpek gibi dışarı çıkarmıştı.

209

Hammersmith kadehini bırakıp en kötüsüne baktı. Calloway'in gömleğinde kan vardı... Boynundan, sol kulağına kadar uzanan bir iz. Sol kulağından Diane Du-vall'in tırnak törpüsünün ucu çıkıyordu. Callovvay'in beynine saplanmıştı. Adamın öldüğü kesindi.

Ama ayaktaydı. Konuşuyor, yürüyordu.

Tiyatrodan tekrar alkışlar yükseldi. Gerçek bir ses gibi değildi. Sanki başka bir dünyadan geliyordu, hislerin egemenliğindeki bir dünyadan. Hammersmith'in hep dışlandığını hissettiği bir dünyaydı bu. Aktörlüğü denemiş ama becerememişti.

Yazdığı iki oyunun da boktanlı-ğının farkındaydı. Onun kaderi muhasebecilikti.

Sahneye olabildiğince yakın olmak için bu işi yapıyordu. Kendi yeteneksizliğinden nefret ederken, yetenekli insanları kıskanıyordu.

Alkışlar kesilir kesilmez Calloway saldırdı. Yüzündeki maske ne komikti ne de trajik.

Kanla kahkahanın karışımıydı. Hammersmith korkuyla masasının arkasına sindi.

Calloway masanın üstüne sıçrayıp (öyle komik görünüyordu ki. Gömlek uçları ve taşakları sallanıyordu.) Hammersmith'i kravatından çekti.

"Odun herif dedi Calloway. Hammersmith'in yüreğini asla bilemeyecekti. Adamın boynunu tek hamlede kırarken, aşağıdan tekrar alkış sesleri yükseldi.

Yer, zaman ve kaderle ilgili bütün olaylar Benim Viola olduğumu ortaya koyuncaya kadar Beni kucaklama.

Constatia'nın ağzından çıkan bu sözcükler yepyenydi sanki. Sanki bu On İkinci Gece yeni bir oyundu ve Viola

rolü yalnızca Constantia Lichfield için yazılmıştı. Onunla aynı sahneyi paylaşan aktörler, egolarının böyle bir yetenek karşısında büzüldüğünü hissettiler.

Son sahne hüznü ve neşeli bir biçimde son bulurken, izleyiciler, en başından beri yaptıkları gibi pür dikkat izlemekteydi.

Dük konuştu:

Elini ver bana;

Seni gerçek giysilerle görmeliyim.

Provada bu davet metinden çıkartılmıştı. Kimse Viola'ya el sürmeyecekti. Ama oyunun büyüğü içinde böyle tabular unutuldu. Aktör Constantia'ya elini uzattı.

Constantia da yasağı unuttuğundan, kendi elini uzatmakta sakınca görmedi.

Lichfield sahne kenarından "hayır" diye fısıldadı ama emrini duyan olmadı. Dük, Viola'nın elini kavradı. O boyalı göğün altında ölümle hayat bir araya geldi.

Soğuk bir eldi. Damarlarında kan, teninde allık olmayan bir el.

Ama orada canlı bir elden değersiz değildi.

Canlılar ve ölümler eşitti. Kimse onları ayırmayı mazur gösterecek bir neden bulamazdı.

Lichfield derin bir nefes alıp gülümsedi. O dokunuştan korkmuştu. Büyüyü bozmasından korkmuştu. Ama Dionysus o gece yanlarındaydı. Her şey yolunda gidecekti. Bunu hissediyordu.

Sahne bitti. Yenildiği halde tehditler savurmayı sürdüren Malvolio götürüldü.

Oyuncular birer birer sahneyi terk edip, kapanışı soytarıya bıraktılar.

211

Uzun zamanlar önce dünya başlarken, Yele yağmuru hay hu derken, Boşver bunları, oyunumuz sona erdi, Her gün eğlendirmeye çalışacağız sizi.

Sahne karardı, perde indi. Localardan alkış sesleri yükseldi. Yüzleri sevinçten ıslıl ıslıl olan oyuncular, bis yapmak için perdenin arkasında dizildiler. Perde kalktı, alkış

sesleri iyice yükseldi.

Calloway sahne kenarındaki Lichfield'ın yanına geldi. Giyinmiş ve ensesindeki kanı silmişti.

"Çok iyiydik" dedi kurukafa. "Bu ekibin hemen dağılmak zorunda olması ne acı."

"Evet" dedi ceset.

Aktörler şimdi Calloway'e sesleniyor, onu sahneye çağırıyorlardı. Onu alkışlıyor, yüzünü göstermeye teşvik ediyorlardı.

Calloway elini Lichfield'ın omzuna koydu.

"Birlikte gidelim" dedi.

"Hayır, hayır, ben gelemem."

"Gelmelisin. Senin de zaferin bu." Lichfield başıyla onayladı. Birlikte sahneye çıktılar, aktörlerin yanına gidip izleyicilerin karşısında eğilmek için.

Sahne arkasında Tallulah iş başındaydı. Yeşil Oda'da uyumak iyi gelmişti. Canıyla birlikte bir sürü nahoş şeyden kurtulmuştu. Artık ne başı ağrıyordu

ne kıcı. Artık içinde yetmiş yıllık sümüklerin kabuk tuttuğu burnun-212

dan solumak ya da kan dolaşımını hızlandırmak için ellerini ovuşturmak zorunda değildi. Gözlerini kırpmamasına bile gerek kalmamıştı. Ateşleri yeni bir dinçlikle yakıyor, eski prodüksiyonlarda kullanılmış dekor ve kostümleri yığıldıktan sonra bir kibritle tutuşturuyordu. Elysium yanmaya başlamıştı.

Alkışlar arasında biri sesleniyordu: "Muhteşemdiniz canlarım benim. Muhteşemdiniz."

Diane'in sesiydi bu. Onu göremeseler de, hepsi sesini tanıdı. Orta koridordan sahneye doğru düşe kalka geliyordu, kendini rezil ederek.

"Geri zekâlı kaltak" dedi Eddie.

"Eyvah" dedi Callovvay.

Diane şimdi sahne dibinden Callovvay'e seslenmekteydi.

"Artık istediğin her şeye sahipsin ha? Yanındaki yeni sevgilin galiba ha? Öyle mi?"

Sahne ışıklarının sıcak metallerine tutunarak tırmanmaya çalıştı. Eti yanmaya başlamıştı. Yağları kelimenin tam anlamıyla eriyordu.

"Tanrı aşkına biri şunu durdursun" dedi Eddie. Ama Diane ellerinin yandığını hissetmiyor gibiydi. Ed-die'ye bakıp kahkahalar atıyordu. Sahnede yanık et kokusu yükseldi. Aktörler çil yavrusu gibi dağıldı. Zaferlerini unutmuşlardı.

Birisi "Işıkları kapayın!" diye haykırdı.

Sahne ışıkları bir anda söndü. Diane sırt üstü yere düştü. Ellerinden duman tütüyordu. Aktörlerden biri ba-_____ 213

yıldı. Bir diğeriye kusmak için sahne arkasına koştu. Arkadan bir yerlerden alev çıtırtıları geldiğini duyuyor- • lardı ama bununla ilgilenemeyecek kadar meşguldüler.

Sahne ışıkları sönünce, oditoryumu daha net görebilir olmuşlardı. Koltuklar boştu.

Ama localar hayranlarıyla tıka basa doluydu. Aralarına iğne atılsa yere düşmezdi. Biri tekrar el çırpmaya başladı. Birkaç saniye sonra diğer izleyiciler de ona katıldı. Ama artık ekipteki-lerden pek azı bundan gurur duyuyordu.

Işıkların sönmesine karşın, sahneden bakıldığında o hayran kitlesindeki erkek, kadın ve çocuklardan hiçbirinin canlı olmadığı görülebiliyordu. Oyunculara ipek mendiller sallayan, önlerindeki koltuklara vuran, alkışlayan elleri çürümüştü.

Calloway gülümsedi, yere kadar eğilerek selam verdi ve onların hayranlıklarından minnet duydu. Tiyatro dünyasında geçirdiği on beş yıl içinde ilk kez böylesine şevkli bir izleyici kitlesi görüyordu.

Hayranlarının sevgi gösterilerinin tadını çıkaran Constantia ile Richard Lichfield el ele tutuşup sahnede ilerleyerek tekrar selam verdiler. Canlı aktörlerse dehşetle geriledi.

Çığlık atmaya, dua etmeye başladılar. Uludular, bir komedideki, basılmış âşıklar gibi kaçıştılar. Ama tam da bir komediye uygun biçimde, kaçmaları imkânsızdı. Çatı kirişleri alev alev yanıyordu. Sağdan soldan tutuşmuş keten bezi parçaları yağmaktaydı. Bunlardan birinin altında kalan biri alev almış, çığlıklar atmaktaydı. Bir başkasıysa o cehenneme karşı bir yangın söndürücüyle mücadele veriyordu. Ama her şey boşunaydı. Çatının çökmeye baş-214

lamasıyla birlikte yağın kereste ve kiriş parçaları çoğunun sesini kesti.

Tanrılar Locası'ndaki seyircilerin çoğu gitmişti. İtfaiyeciler gelmeden mezarlarına dönmek istiyorlardı. Dönüp Elysium'un yok oluşunu izlerlerken, kefenleri ve yüzleri alevlerin ışıyla aydınlanıyordu. Güzel bir gösteri olmuştu. Evlerine dönerken mutluydular. Karanlıkta konuşacak yeni bir sohbet konusu çıkmıştı.

Yangın gece boyunca sürdü, itfaiyenin kahramanca çabalarına rağmen. Sabahın dördünde mücadeleden vazgeçildi. Şafak söktüğündeyse Elysium tamamen yanmıştı.

Kalıntılarda pek çok ceset bulundu. Çoğunun kimlik tesbiti yapılamayınca dış

kayıtlarına başvuruldu. Cesetlerden birinin Giles Hammersmith'e (yönetici), bir başkasının Ryan Xavier'e (sahne âmiri), birininse (ki en şoke edici olanı buydu) Diane Duvall'e ait olduğu tesbit edildi. "Aşk Çocuğu'nun yıldızı yanarak öldü" diye manşet attı gazeteler. Bir hafta soma unutuldu.

Kurtulan olmadı. Bazı cesetler asla bulunamadı.

Otobanın kenarında durup karanlıkta geçip giden arabaları izlediler.

Lichfield oradaydı elbette. Constantia da her zamanki kadar güzeldi. Calloway onlarla gitmeyi seçmişti, tıpkı Eddie ile Tallulah gibi. O trupa üç dört kişi daha katılmıştı.

Hürriyetlerinin ilk gecesiydi. Gezgin oyuncular ola-

215

rak yola çıkmışlardı. Eddie yalnızca dumandan ölmüştü ama bazılarında ciddi yanık izleri vardı. Vücutları yanmış, kemikleri kırılmıştı. Ama müstakbel seyircileri bu basit yaralara aldırılmazdı.

"Kimileri aşk için yaşar" dedi Lichfield yeni arkadaşlarına, "kimileriye sanat için. Ne mutlu bizlere ki ikincisini seçtik."

Aktörler alkışladı.

"Hiç ölmemiş olan sizlere, dünyaya hoş geldiniz demek istiyorum!"

Kahkahalar. Tekrar alkışlar.

Otobanda kuzeye giden arabaların farları grubu aydınlatıyordu. Görünüş olarak canlı erkek ve kadınlardan farkları yoktu. Ama sanatlarının numarası bu değil miydi zaten?

Hayatı gerçeğinden ayırt edilemeyecek ölçüde taklit etmek değil miydi? Hele morglarda ve kilise mezarlıklarında bekleyen yeni seyirci kitleleri bu beceriyi herkesten fazla takdir ederdi. Tutkuyu ve acıyı, bu hisleri yaşamış ve onlardan kurtulmuş olan ölülerden iyi kim taklit edebilirdi ki?

Ölülerin de canlılar gibi eğlenmeye ihtiyaçları vardı. Ama ne yazık ki çok ihmal edilen bir pazardılar.

Gerçi bu grup para için oynamayacaktı. Sanatı sevdikleri için oynayacaklardı.

Lichfield bunu en başından söylemişti. Artık Apollo'ya hizmet etmeyeceklerdi.

"Şimdi" dedi Lichfield, "ne tarafa gidelim? Kuzeye mi, güneye mi?"

"Kuzeye" dedi Eddie. "Annem Glasgova'da gömülü. Beni sahnede göremeden ölmüştü. Artık görmesini istiyorum."

"Tamam öyleyse, kuzeye gidiyoruz" dedi Lichfield. "Kendimize bir araç bulalım mı?"

Başlarına geçti. Hep birlikte otoban restoranına doğru yürüdüler. Titreşen neon lambaları karanlığı geride tutuyordu. Renkleri teatral bir biçimde parlaktı... Kızıl, açık yeşil, kobalt mavisi ve pencerelerden yayılıp içinde durdukları park yerini aydınlatan beyaz ışıklar saçıyorlardı. Bir yolcu çıkarken otomatik kapılar tısladı. Adamın elinde arabasının arka koltuğundaki çocuğuna aldığı hamburgerler ve kek vardı.

"Yardımsever bir sürücü bize yer bulur herhalde" dedi Lichfield.

"Hepimize mi?" diye sordu Calloway.

"Bir kamyonu sığarız. Dilenciler seçici olamazlar" dedi Lichfield. "Bizler artık dilenciyiz. Bize verilenlerle yetineceğiz."

"Araba çalabiliriz" dedi Tallulah.

"Gerekmedikçe hırsızlık yapmayalım" dedi Lichfield. "Constantia'yla ben gidip bir şoför bulacağız."

Karısının elini tuttu.

"Güzelliği kimse reddedemez" dedi Lichfield.

"Burada ne aradığımızı soran olursa ne yapalım?" diye sordu Eddie kaygıyla. Bu role alışkın değildi. Ra-hatlatılmaya ihtiyacı vardı.

Lichfield onlara dönüp gecenin içinde gürledi:

"Ne mi yapın?" dedi. "Canlı rolü yapın tabii! Gülümseyin!"

Bu hikâyedeki Shakespeare alıntıları Özdemir Nutku (Onikinci Gece, Remzi Kitabevi, 2003) çevirisiındenclir.

Tepelerdeki Şehirler

Mick sevgilisinin siyasal görüşlerinin ne kadar bağnazca olduğunu ancak Yugoslavya'ya yaptıkları yolculuğun ilk haftasında fark edebildi. Oysa bu konuda uyarılmıştı. Kap-lıcalardaki travestilerden biri ona Judd'ın Atilla Han'dan bile daha sağcı olduğunu söylemişti. Ama Judd'ın eski sevgilisi olduğundan Mike onu ciddiye almamış, sırf fesatlıktan böyle konuştuğunu düşünmüştü.

Keşke onu dinlemiş olsaydı. O zaman bitmek bilmez bir yolda ansızın tabut gibi gelmeye başlayan bir Volkswagen'i kullanırken Judd'ın Sovyet emperyalizmi konusundaki fikirlerini dinlemek zorunda kalmazdı. Tanrı'm, herif öyle sıkıcıydı ki.

Sohbet etmiyor, ders veriyordu... Hem de hiç susmadan. İtalya'da komünistlerin çiftçi oylarını sömürüşü üstüne bir vaaz vermişti. Mick artık adamın o dar görüşlü kafasını bir çekiçe kırmak istiyordu.

Gerçi Judd'ın söylediği her şeye katılmıyor değildi. Anlayabildiği iddialarından bazıları oldukça mantıklı gelmişti. Ama sonuçta siyasetten ne

anlardı ki? O bir 218

dans hocasıydı. Judd ise muhabirdi. Mick'in tanıdığı muhabirlerden çoğu gibi o da kendini her konuda bilgili olmak zorunda hissediyordu. Özellikle de siyaset konusunda. Siyaset bitmez tükenmez bir konuydu ve her şeyle uzaktan yakından ilgiliydi. Çünkü Judd'a göre her şey siyasiydi. Sanat siyasiydi. Seks siyasiydi. Din, ticaret, bahçıvanlık, yemek, içmek, osurmak... Bütün bunlar siyasiydi.

Tanrım, öyle sıkıcıydı ki. Aşk öldürmeye birebirdi.

Daha da kötüsü, Judd, Mick'in ne kadar sıkıldığını fark etmiyor gibiydi. Fark ettiyse bile umursamıyordu. Konuşmayı sürdürüyordu. Giderek daha anlaşılabilir iddialar söylüyor, kat ettikleri her kilometreyle birlikte cümleleri uzuyordu.

Mick, Judd'ın bencil bir piç kurusu olduğuna karar vermişti. Balayları biter bitmez ondan ayrılacaktı.

Judd, Mick'in siyaset konusunda ne kadar cahil olduğunu ancak orta Avrupa kültürünün mezarlıklarında yaptıkları o sonu gelmez, anlamsız yolculuk sırasında fark edebildi. Herif içinden geçtikleri ülkelerin ekonomileriyle ve siyasetleriyle ilgilenmiyordu bile. İtalya'daki olayın perde arkasına kayıtsız kalmıştı. Dahası, Mick, Ruslar'ın dünya barışını tehdit ettiğini açıklamaya çalıştığında (ve başarısız olduğunda) esnemişti. Evet, esnemişti. Acı gerçeği kabullenmek zorundaydı. Mick, Rönesans başlarından kalma fresklerden ve Yugoslavya ikonlarından ibaret bir düş

dünyasında yaşamaktan mutluluk duyan bir ibneydi. Bu kültürlerin gelişmesine ve solmasına yol açan

____ _219

karmaşık faktörler, çelişkiler ve hatta acılar ise onu yalnızca sıkıyordu. Yakışıklı ama beyinsizdi. Bakımlı bir hiçti.

Ne balayıydı ama.

Belgrad'la Novi Pazar arasındaki yol Yugoslavya standartlarına göre iyi sayılırdı.

Geçtikleri diğer yollara kıyasla daha düz ve çukursuzdu. Novi Pazar şehri, Raska Nehri vadisinde, nehre adını veren şehrin güneyindeydi. Turistik bir yer değildi.

Yolunun düzgünlüğüne karşın oraya ulaşmak yine de zordu. Ayrıca konforlu bir yer de değildi. Ama Mick, şehrin batısındaki Sopocani Manas-tırı'nı görmekte kararlıydı ve hararetli bir tartışmayı kazanmıştı.

Yolculuk sıkıcıydı. Yolun iki yanında uzanan işlenmiş tarlalar kavrulmuş ve tozlu görünüyordu. Yaz çok sıcak geçiyordu. Kuraklık pek çok köyü etkilemişti. Ekinler ölmüş, çiftlik hayvanları, açlıktan ölmesinler diye erken kesilmişti. Yol kenarında gördükleri birkaç kişinin yüzünde yenilmişlik ifadesi vardı. Çocukların bile suratı asıktı. Çatık kaşları vadinin sıcağı kadar bunaltıcıydı.

Belgrad'da yaptıkları tartışmada birbirlerine ağızlarına geleni söylemiş olduklarından artık genellikle susuyorlardı. Ama o düz yol (çoğu düz yol gibi) tartışmaya davetiye çıkarıyordu. Otomobil sürmek kolaylaşınca zihin oyalanacak bir şeyler arardı.

Tartışmaktan iyi meşgale var mıydı?

"O kahrolası manastırı görmeyi neden istiyorsun ki?" diye sordu Judd sert bir sesle.

220

Açık bir davetti bu.

"Bunca yolu gelmişken" dedi Mick, sakın olmaya çalışarak. Tartışma havasında değildi.

"Yine kahrolası bakireler göreceksin ha?"

Mick sakın olmaya çabalamayı sürdürerek eline rehberi alıp yüksek sesle okudu:

"...Orada Sırp resim sanatının başlıca örnekleri hâlâ görülebilir. Bunların arasında çoğu eleştirmenin Raska Okulu'nun başyapıtı kabul ettiği 'Bakirenin Cennete Gidişi'

de vardır."

Sessizlik.

Sonra Judd konuştu: "Kiliselerden gına geldi."

"O bir başyapıt."

"O kahrolası kitaba bakarsan hepsi başyapıt."

Mick kendini kaybetmeye başladığını hissetti.

"En fazla iki buçuk saat..."

"Dedim ya, artık kilise filan görmek istemiyorum. Kokuları midemi bulandırıyor. Bayat tütsü, ter ve yalan..."

"Fazla zamanımızı almaz. Sonra yola geri döneriz. Sen de Sandzak'taki çiftçilere yapılan yardımlar hakkında yeni bir nutuk çekersin."

"Ben yalnızca doğru dürüst sohbet etmeye çalışıyorum, kahrolası Sırp başyapıtlarından konuşup durmak yerine..."

"Otomobili durdur!"

"Ne?"

"Otomobili durdur!"

Judd, Volkswagen'i yol kenarına çekti. Mick indi.

Yol sıcaktı ama hafif bir esinti vardı. Mick derin bir nefes alıp yolun ortasına çıktı. Her iki yönde de ne araba vardı, ne de yaya. Her taraf boştu. Tepeler tarlalardan _____221

yükselen ısıyla titreşiyordu. Su kanallarında yabani gelincikler bitmişti. Mick yolun diğer tarafına geçip çöme-lerek bir tanesini kopardı.

Arkasından VW'nin kapısının kapandığını işitti.

"Niye durduk?" diye sordu Judd. Sesi sinirliydi. Hâlâ tartışacaklarını umuyor, hatta yalvanyordu.

Mick ayağa kalkıp gelincikle oynadı. Tohum vermesine az kalmıştı. Kırmızı taç yaprakları dokunur dokunmaz gri asfalta düştü.

"Bir soru sordum" dedi Judd tekrar.

Mick dönüp baktı. Judd otomobilin diğer tarafında duruyordu. Kaşları çatıktı. Giderek öfkeleniyordu. Ama yakışıklıydı. Ah, evet. Eşcinsel olduğu için kadınları ağlatacak kadar yakışıklıydı. Siyah, gür bir bıyığı (kesimi mükemmeldi) ve sonsuza kadar bakıp da sürekli farklı renkler görebileceğiniz gözleri vardı. Böyle yakışıklı bir adamın neden duyarsız, bok herifin teki olması gerekiyordu ki?

Judd, yolun diğer tarafındaki o asık suratlı güzel oğlanın hayranlıkla karışık horgörölü bakışlarına karşılık verdi. Mick'in oynadığı oyun midesini bulandırıyordu. On altı yaşında bir bakire olsa inandırıcı olabilirdi. Ama yirmi beş yaşında koca adamdı.

Mick çiçeği bırakıp tişörtünü çıkardı. Kaslı karnı ve zayıf, düz göğsü meydana çıktı.

Başı tekrar belirlediğinde saçı dağılmıştı ve sırtıyordu. Judd, Mick'in gövdesine baktı.

Zayıftı. Aşırı kaslı değildi. Soluk blucin pantolonunun üstünde bir apandisit ameliyatı izinin ucu görünüyordu. Elinde olmadan Mick'in sırtışına karşılık verdi. Böylece bir tür barış anlaşması yaptılar.

222

Mick kemerini açıyordu.

"Düzüşmek ister misin?" dedi hâlâ sırtarak.

"Boşuna" dedi Judd, o soruya cevap vermese de.

"Ne boşuna?"

"Uyuşmuyoruz."

"Bahse girelim mi?" •

Fermuarını indirip yol kenarındaki buğday tarlasına döndü.

Judd, Mick'in o dalgalı denize girmesini izledi. Sırtı buğday rengi olduğundan, neredeyse kamufle olmuştu. Açık havada düzüşmek tehlikeli bir oyundu. Burası San Francisco değildi. Hatta Hampstead kırı bile değildi. Judd kaygıyla yola bakındı. Hâlâ iki ucu da boştu. Mick tarlanın içinden ona dönüyor, gülümsüyor ve altın rengi bir dalganın üstündeki bir yüzücü gibi el sallıyordu. Amaan... Burada kim görecekti, kim bilecekti ki? Yalnızca o sıcakta sıvı gibi görünen ağaçlı tepelerle, yol kenarında oturmuş kayıp sahibini bekleyen kayıp bir köpek.

Judd, Mick'in peşinden tarlaya girerken gömleğini açtı. Önünde tarla fareleri koştu.

Gürleyen adımlarla gelen devden kaçarak buğday saplarının arasına saklandılar.

Judd paniklerini görünce gülümsedi. Onlara zarar vermek istemiyordu ama bunu nereden bileceklerdi ki? Belki de Mick'in hâlâ sırtarak anadan doğma uzandığı yere ulaşana kadar yüzlerce farenin, böceğin, solucanın canını alacaktı.

Güzel bir sevişme oldu. İkisi de aynı derecede haz aldılar. Uyumla sevişerek, çaba gerektirmeyen hazzın aciliyet kazandığı, şehvetin gerekliliğe dönüştüğü ânı sezdiler.

Organlarını, dillerini, yalnızca orgazmın çöze-

bileceği biçimde doladılar. Birbirlerine vurarak ve öpüşerek yuvarlanırlarken sırtları çizildi. Aynı anda boşalırken, bir traktörün geçip gittiğini işittiler ama aldırmadılar.

Volkswagen'e dönerlerken saçlarında, kulaklarında, çoraplarında ve ayak parmaklarının aralarında ezik buğdaylar vardı. Sırıtmalarının yerini hafif gülümseyişler almıştı. Aralarındaki ateşkes kalıcı olmasa bile en az birkaç saat sürecekti.

Arabanın içi fırın gibiydi. Novi Pazar'a doğru yola çıkmadan önce bütün kapılarını ve camlarını açıp içeriği serinletmek zorunda kaldılar. Saat dörttü. Önlerinde hâlâ bir saatlik yol vardı.

Arabaya binerlerken Mick "Manastıra boşverelim ha?" dedi.

Judd afalladı.

"Ama..."

"Kahrolası bir bakireye daha katlanamam..."

Usulca gülüştüler. Sonra öpüştüler. Birbirlerinin ve kendilerinin tadını aldılar... Tükrük ve tuzlu meni karışımını.

Ertesi gün hava aydınlıktı ama çok sıcak değildi. Gökyüzü beyaz bulutlarla kaplıydı.

Sabah havası insanın genzini yakıyordu, eter ya da nane kokusu gibi.

Vaslav Jelovsek, Popolac'ın ana meydanında durmuş, geçen araçların etrafında uçuşarak ölüme davetiye çıkaran güvercinleri izliyordu. Araçlardan bazıları askeri, bazılarıysa sivildi. Bugün kendini ağırbaşlı ve kararlı hissetmesine karşın, içindeki heyecanı bastırmakta zorlanı-224

yordu... Popolac'taki bütün erkek, kadın ve çocuklarla paylaştığını bildiği heyecanı.

Hatta güvercinlerle bile. Belki de bu yüzden tekerleklerin arasından öyle kaygısızca geçebiliyorlardı. Bugün başlarına kötü bir şey gelmeyeceğini

biliyorlardı.

Tekrar gökyüzüne baktı, şafaktan beri incelemekte olduğu gökyüzüne. Bulut tabakası alçaktı. Kutlamalar için ideal değildi. Aklına bir arkadaşından işittiği bir İngiliz deyimini geldi: "Başı bulutlarda olmak." Hayallere kapılmak anlamına geliyordu herhalde. Batı dünyasının bulutlar hakkında tek bildiği buydu işte... Hayalleri temsil ettikleri. O

deyimin gerçek anlamını sergileyecek im-gelemdense yoksundular. Burada, bu gizli tepelerde, o boş sözcükler muhteşem bir gerçekliğe bürünmez miydi? Canlı bir atasözüne.

Bulutlarda bir baş.

Meydanda ilk asker birliği toplanmaya başlamıştı bile. Bir iki kişi hastalık yüzünden gelememişti ama yerlerine geçmeye hazır yedekler vardı. Öyle hevesliydim ki!

Adlarının ve numaralarının okunduğunu işitip de şimdiden biçimlenmekte olan uzva katılmak üzere öne çıkarken nasıl da sırtıyorlardı. Her tarafta mucizevi bir organizasyon vardı. Herkesin bir işi ve gidecek bir yeri vardı. Kimse bağışmıyor, itişip kakışmıyordu. Yalnızca hevesle fısıldaşıyorlardı. Vaslav o yerleştirme ve bağlama işlerini hayranlıkla izledi.

Uzun ve yorucu bir gün olacaktı. Vaslav meydana şafaktan bir saat önce gelmiş, ithal malı plastik bardaklardan kahve içmiş, Priştina ile Mitrovica'dan yarım saatte bir gelen hava durumu raporlarını tartışmış ve yıl-225

dızsız gökyüzüne sabahın gri ışığının yayılmasını izlemişti. Şimdi günün altıncı kahvesini içmekteydi, hem de saat daha yediyken. Meydanın diğer tarafındaki Metzinger de, Vaslav kadar yorgun ve kaygılı görünüyordu.

Doğuda şafağın söküşünü birlikte izlemişlerdi. Ama sonra arkadaşlıklarını unutarak ayrılmışlardı. Yarışma bitene kadar da birbirleriyle konuşmayacaklardı. Sonuçta Metzinger, Podujevo'luydu. Yaklaşan savaşta kendi şehrini tutması gerekiyordu.

Yarın maceralarını anlatacaklardı ama bugün sanki tamşmıyormuş gibi davranmalıydılar. Birbirlerine gülümsemeleri bile yasaktı. Bugün tamamen partizan olmalı, yalnızca kendi şehirlerinin zafer kazanmasıyla ilgilenmeliydiler.

Popolac'ın ilk bacağı havaya dikildi. Buna Metzinger de, Vaslav da sevindiler. Her türlü güvenlik önlemi titizlikle alınmıştı. Bacak meydanı terk ederken, devasa gölgesi belediye binasının üstünden geçti.

Vaslav tatlı kahvesini yudumlayarak tatminle homurdandı. Böyle günler ne güzeldi. O

dalgаланan bayraklar, başdöndürücü yüksekliklerin manzaraları insana bir ömür boyu yeterdi. Cennet de böyle bir şey olsa gerekti.

Amerika basit hazlarıyla, fareli çizgi filmleriyle, şeker kaplı kaleleriyle, mezhepleriyle ve teknolojileriyle oyalansındı. Vaslav bunların hiçbirini istemiyordu. Dünyanın en büyük mucizesi burada, tepelerin arasında gizliydi.

Ah, ne güzel günlerdi.

Podujevo'nun ana meydanı da daha az işlek değildi. Belki de bu yılki kutlamalara hüznün karışmıştı ama bun-226

da bir tuhaflık yoktu. Podujevo'nun sevilen ve sayılan organizatörü Nita Obrenovic ölmüştü. Geçen kış doksan dört yaşında vefat etmiş, şehrini iddialı fikirlerinden ve daha da iddialı yapıtlarından mahrum bırakmıştı. Nita altmış yıl boyunca Podjevalılar'la birlikte çalışmış, sürekli bir sonraki yarışmayı planlamış, tasarımları geliştirmiş, böylece her yaratının bir öncekinden daha görkemli ve daha canlı gibi olmasını sağlamıştı.

Ama artık ölmüştü ve yokluğu hissediliyordu. Gerçi sokaklarda karmaşa hâkim değildi. Şehir halkı buna meydan vermeyecek kadar disiplinliydi. Ama şimdiden gecikmeye başlamışlardı. Saat yediyi yirmi beş geçiyordu. Nita'nın kızı annesinin yerini almıştı ama onun gibi insanları şevklendirebilecek biri değildi. Onun kadar sert değildi. Bu iş için peygamber ve sirk sunucusu karışımı, görev paylaşımı yapabilecek,

insanları tatlı ve sert sözlerle çalıştırabilecek bir lidere ihtiyaç vardı. Nita Ob-renovic'in kızı yirmi otuz yıl sonra, birkaç yarışmayla tecrübe kazanınca gerekli nitelikleri edinebilirdi belki. Ama şimdilik yetersizdi. Güvenlik önlemleri ihmal ediliyordu.

Podujevolular'ın gözlerinde bu yıl güven değil kaygı vardı.

Yine de sekize altı kala Podujevo'nun ilk organı şehirden çıkıp buluşma noktasına doğru ilerledi, orada ikizini beklemek üzere.

Bu arada Popolac'ta böğürler tamamlanmıştı bile. Şehir meydanında silahlı askerler emir bekliyordu.

Mick yedide uyandı, Beograd Otelindeki sade odaların-

227

da çalar saat bulunmamasına karşın. Judd'ın yan yataktan gelen düzenli solumalarını dinledi. İnce perdelerden sızan hafif sabah ışığı, Mick'i erken yola çıkmaya teşvik etmiyordu. Birkaç dakika boyunca tavandaki çatlamış resme ve karşı duvardaki basit oyma haça baktıktan sonra ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Tahmin ettiği gibi bulutlu bir gündü. Gökyüzü kapalıydı. Novi Pazar'ın çatıları sabah ışığında gri ve donuk görünüyordu. Ama çatıların ardında, doğudaki tepelerde güneş vardı. Mavi-yeşil ormana düşen ışık huzmeleri, onu yamaçlarda bir geziye davet ediyordu.

Bugün belki de güneye, Kosovska Mitrovica'ya giderlerdi. Orada bir pazar ve bir müze vardı, değil mi? Nehir kıyısındaki yolu takip ederek tbar Vadisi'ne de gidebilirlerdi. Orayı çevreleyen tepeler yüksek ve parlaktı. Tepeler, evet. Bugün tepeleri göreceklerdi.

Saat sekizi çeyrek geçiyordu.

Dokuzda Popolac ile Podujevo'nun bedenlerinin ana hatları toplanmıştı. İki şehrin organları kendilerine ait bölgelerde durmuş, hevesli gövdeleriyle birleşmeyi bekliyorlardı.

Vaslav Jelovak eldivenli ellerini gözlerine siper edip gökyüzünü taradı. Son bir saat içinde bulut seviyesi kesinlikle yükselmişti. Batıdaki bulutlar da açılmaya başlamıştı.

Hatta birkaç yerden güneş bile görünüyordu. Yarışma için kusursuz bir gün olmayacaktı belki, ama yeterli olacağı kesindi.

228

Mick'le Judd geç yaptıkları kahvaltıda hemendek (jam-bonlu yumurta) yiyip fincanlar dolusu nefis koyu kahve içtiler. Hava aydınlanmaya başlamıştı, Novi Pazar'da bile.

Bu beklentilerini yükseltmişti. Öğleyin Kosovska Mitrovica'ya gideceklerdi, ikindi vaktiyse bir tepeye inşa edilmiş olan Zvecan Kalesi'ne gidebilirlerdi belki.

Dokuz buçukta Novi Pazar'dan ayrılıp Srbovac yolundan îbar Vadisi'ne gitmeye başladılar. Güzel bir yol değildi ama çukurlarla tümseklerin keyiflerini kaçırmamasına izin veremezlerdi.

Yol birkaç yaya dışında bomboştı. Dün gördükleri buğday ve mısır tarlalarının yerini, etekleri sık ormanlarla kaplı düz tepeler almıştı. Birkaç kuş dışında yabani hayvan da görmediler. Birkaç kilometre soma yayalara da rastlamaz oldular. Arada sırada önünden geçtikleri çiftlik evlerinin kapıları ve panjurları kapalıydı. Bahçelerinde kara domuzlar başıboş geziniyordu. Onları besleyecek çocuklar yoktu. Çamaşırlar sarkık iplerde asılı duruyordu ama ortalıkta çamaşırcı kadınlar görülmüyordu.

Tepelerde yaptıkları bu yolculukta insana rastlamamaları ilk başta hoş gelse de, zaman ilerledikçe kaygılanmaya başladılar.

"Artık Mitrovica'nın tabelalarını görmemiz gerekmez mi Mick?"

Haritaya baktı.

"Belki de..."

"...Yanlış yola saptık."

"Bir tabela olsa görürdüm. Bence bu yoldan çıkmaya çalışıp biraz daha güneye gitmeliyiz. Vadiye, Mit-229

rovica'ya planladığımızdan daha yakın bir yoldan girmeliyiz."

"Bu kahrolası yoldan nasıl çıkacağız peki?"

"Birkaç dönemeç gördük..."

"Yani patika."

"Bu yoldan kurtulmak istiyorsak başka şansımız yok."

Judd dudaklarını büzdü.

"Sigara?" diye sordu.

"Kilometrelerce önce bitti."

Karşılarındaki tepeler geçit vermez gibiydi. İleride hiçbir yaşam belirtisi görülmüyordu.

Ne bacalardan tü-ten ince dumanlar, ne de bir insan ya da araç sesi.

"Pekâlâ" dedi Judd. "İlk dönemeçten sapıyoruz. Yeter ki bu yoldan kurtulalım."

İlerlemeyi sürdürdüler. Yol hızla kötüleşiyordu. Çukurlar kraterlere dönüşüyor, aşıkları tümsekler ceset hissi veriyordu.

Sonunda: "İşte!"

Bir dönemeç. Geniş bir yol değildi. Aslında Judd'ın deyimiyle biraz önce gördükleri

"patikalara" benziyordu. Ama kısıtlı kaldıkları bu sonu gelmez yoldan bir çıkıştı.

"Bu iş, kahrolası bir safariye dönüştü" dedi Judd, VW o dar yola saparken.

"Macera tutkun nerede ha?"

"Yanıma almayı unutmuşum."

Artık yukarı' çıkmaya başlamışlardı. Yol tepelere doğru kıvrıla kıvrıla uzanıyordu.

Etraflarını saran orman güneş ışığını yer yer engellediğinden, ışık huzmelerinin 230

altından geçiyorlardı. Birden neşeli kuş cıvıltıları işitmeye başladılar. Burunlarına taze çam ve kazılmamış toprak kokusu geldi. İleride yoldan bir tilki geçti. Bir an durup üstüne homurdanarak gelen araca baktıktan sonra korkusuz bir prens edasıyla ağaçların arasına daldı.

"Nereye gidersek gidelim, ayrıldığımız o yoldan daha kötü olamaz" diye düşündü Mick. Belki birazdan durup otomobilden inerek bir süre yürür, vadiyi ve hatta geride kalmış Novi Pazar'ı görebilecekleri bir tepe ararlardı.

O iki adam Popolac'a hâlâ bir saatlik mesafedeyken, ordunun kafası nihayet şehir meydanından çıkıp ana gövdeyle birleşti.

Böylece şehir bomboş kaldı. Bugün hastalar ve yaşlılar bile geride bırakılmamıştı.

Kimse o görkemli yarışmayı izlemekten mahrum kalmayacaktı. Bütün şehirliiler (çoluk çocuk, kör, sakat, bebek, hamile demeden) sevgili şehirlerini terk edip dövüş

meydanına gitmişlerdi. Kanun bunu emrediyordu ama zorla uygulanmasına gerek yoktu. Her iki şehirde de o heyecanlı yarışmayı izlemek istemeyecek tek bir kişi bile bulunamazdı.

İki şehrin mücadelesi noksansız olmalıydı. Hep öyle olmuştu.

Böylece şehirler tepelere çıktılar. Öğle vakti Popo-lac ve Podujevo sakinleri tepelerin ortasındaki gizli kuyuda, uygar insanların gözlerinden uzakta, kadim ve tö-reysel bir savaş yapmak üzere toplandılar.

On binlerce kalp atışı hızlandı. İkiz şehirler yerleri-231

ni alırken on binlerce beden gerildi, zorlandı ve terledi. Bedenlerin gölgeleri kasaba genişliğindeki arazileri kararttı. Ayaklarının ağırlığı çimenleri ezip suyunu çıkardı.

Hareketleri hayvanları öldürdü, çalıları ezdi ve ağaçları yıktı. Adımları toprağı sarstı, ayak sesleri tepelerde yankılandı.

Podujevo'nun devasa bedenindeki birkaç teknik hata belli olmaya başlamıştı. Sol böğrün örgüsündeki ufak bir kusur, o kısmın zayıflamasına yol açmıştı. Bu yüzden kalça mekanizması da bozulmuştu. Fazla katıydı ve hareketleri akıcı değildi. Bu yüzden şehrin o kısmına aşırı yük biniyordu. Gerçi buna yiğitçe dayanıyordu. Ne de olsa bu yarışma bir direnç sınavıydı. Ama kırılma noktası kimsenin kabullenmeye cesaret edemeyeceğı kadar yakındı. On yıl boyunca süren kuraklık yetersiz beslenmiş bedenlere, dayanıksız omurgalara, zayıf iradelere yol açmıştı. O kötü örülmüş böğür tek başına bir kazaya yol açmayabilirdi, ama yarışmacıların zayıflığına eklenince, eşi benzeri görülmemiş bir ölüm riskini doğuruyordu.

Otomobili durdurdular.

"İşitiyor musun?"

Mick başını salladı. Ergenliğinden beri kulakları iyi işitmezdi. Gençliğinde fazla rock konserine gitmişti.

Judd araçtan çıktı.

Kuşlar susmuştu, içerde işittiğı ses tekrar geldi. Basit bir ses değildi. Sanki yer altından, tepelerin dibinden gelen bir gürlemeydi.

232

Gök gürültüsü olmasındı?

Hayır, fazla ritmikti. Tekrar geldi, yeri sarsarak...

Buuuum.

Bu kez Mick de işitti. Aracın penceresinden dışarı eğildi.

"İleride bir yerden geliyor. Şimdi ben de işittim."

Judd başıyla evetledi.

Buum.

O yer gürültüsü tekrar geldi.

"Bu da ne böyle?" dedi Mick.

"Her neyse görmek istiyorum..."

Judd gülümseyerek Volksvagen'e geri döndü.

"Top sesine benziyordu" dedi motoru çalıştırırken. "Çok büyük toplara."

Rus malı dürbününden bakan Vaslav Jelovsek, başlatma subayının tabancasını kaldırdığını gördü. Namludan çıkan beyaz, tüysü dumanı gördü. Bir saniye soma da patlamanın vadide yankılandığını işitti.

Yarışma başlamıştı.

ikiz Popolac ve Podujevo kulelerine baktı. Başları neredeyse bulutlara eriyordu.

Kollarım gökyüzüne kaldırıyorlardı. Muhteşem, nefes kesici, insanın uykularını kaçırarak bir görüntüydü bu. İki şehir sallanıyor, kımıldıyor, bu törensel savaşta birbirlerine doğru ilk adımları atmaya hazırlanıyorlardı.

Podujevo daha dengesiz görünüyordu. Sol ayağını kaldırarak yürüyüşe başlarken hafifçe tereddüt etti. Ciddi bir sorunu yoktu. Kalça ve uyluk kasları arasında hafif _____

bir uyumsuzluk vardı o kadar. Şehir birkaç adım sonra ritmini bulacaktı. Birkaç adım daha atınca sakinleri tek bir yaratık gibi hareket etmeye başlayacaklardı... Görkemini ve gücünü yansımasıyla kapıştırmaya hazırlanan kusursuz bir dev gibi.

Tabanca sesi gizli vadideki kuş sürülerini havalan-dırmıştı. Bu büyük yarışmanın şerefine hep birlikte göğsüne yükseliyor, ezilen toprağın üstünden süzülürken heyecanla bağrışıyorlardı.

"Silah sesi işittin mi?" diye sordu Judd. Mick başıyla evetledi.

"Askeri eğitim olmasın..." Judd'ın yüzündeki sırıtma genişledi. Manşetleri görebiliyordu... Yugoslavya kırlarında yapılan gizli tatbikatların özel raporları. Belki de Rus tankları batıdan gizli askeri tatbikatlar yapıyorlardı. Judd biraz şanslıysa bu haberi veren kişi olabilirdi. Buuum. Buuum.

Havada kuşlar vardı. Gürleme giderek yükseliyordu.

Gerçekten top sesine benziyordu.

"Şu tepenin ardında" dedi Judd.

"Bence daha fazla gitmeyelim."

"Görmek istiyorum."

"Ben istemiyorum. Burada olmamamız gerek." "Tabela filan görmüyorum."

"Bizi tutuklayacaklar. Smırdış edecekler. Bilmiyorum... Bence..." Buuum.

234

"Görmem lazım."

Daha lafını bitirmeden çığlıklar başladı.

Podujevo haykırıyordu. Ölüm çığlığı atıyordu. Zayıf böğürdeki biri baskıdan ölmüş ve sistemde bir çürüme zinciri başlatmıştı. Biri yanındakini

bırakıyor, bıraktığı kişi de diğer yanındakini bırakıyordu. Böylece şehrin bedenine bir kaos kanseri yayılıyordu.

O devasa yapının bütünlüğü, anatomisinin bir kısmının aksamasının bir başka kısmına dayanılmaz yük bindirmesi yüzünden korkunç bir hızla bozuluyordu.

Podujevolular'ın kendi et ve kanlarından inşa ettikleri o başyapıt sendeledi ve dinamitlenmiş bir gökdelen gibi çökmeye başladı.

Kırık böğürden insanlar fışkırmaya başladı, kesik bir atardamardan fışkıran kan gibi.

Sonra şehir sakinlerinin acılarını daha da arttıran zarif bir yavaşlıkla yere yığılırken, bütün organları çözüldü.

Az önce bulutları sıyırmış olan dev kafası, kalın boynunun üstünden geriye düştü.

Engin ağzından on binlerce insanın aynı anda attığı çığlık çıktı. Bir yitirmiş-lik, bir beklenti, bir şaşkınlık uluması. "Bu en önemli gün nasıl böyle biter?" diye soruyorlardı. Bir insan yağmuru kaosuyla nasıl biter?

"İşittin mi?"

Kesinlikle insan sesiydi, kulakları sağır edecek kadar yüksek olsa da. Judd'ın midesi kasıldı. Yanındaki

235

Mick'e bakınca, yüzünün bembeyaz kesilmiş olduğunu gördü.

Judd otomobili durdurdu.

"Hayır" dedi Mick.

"Dinle... Tanrı aşkına..."

Ölüm iniltileri, yakarışlar ve küfürler yükseldi. Çok yakından geliyordu.

"Artık gidelim" diye yalvardı Mick.

Judd başını salladı. Askeri bir manzara beklemişti... Mesela o tepenin ardından bakınca bütün Rus ordusunu görmeyi. Ama hâlâ kulaklarında yankılanan o ses, insan etinin gürültüsüydü... Anlatılamayacak kadar insaniydi. Ona çocukluğunda sahip olduğu cehennem imgesini hatırlatmıştı... Annesinin İsa'yı kabul etmezse çekeceği tehdidinde bulunduğu sonsuz, korkunç işkenceleri. O korkuyu yirmi yıl boyunca unutmuştu. Ama işte ansızın tekrar belirivermişti. Belki de o tepenin ardında cehennem çukuru vardı. Belki de annesi kenarında durmuş, onu cehennemde cezasını çekmeye çağırıyordu.

"Sen kullanmazsan ben kullanırım."

Mick araçtan çıkıp önünden dolanarak diğer tarafına yürüdü. Yürürken başını kaldırıp yolun ilerisine baktı. Bir an, yalnızca bir an duraksadı ve gözkapaklarını hayretle titreştirdi. Sonra ön cama dönerek daha da beyazlaşmış bir suratla "Aman Tanrı'm..." dedi. Kusmama-ya çalıştığından sesi boğuk çıkmıştı.

Sevgilisi ise hâlâ direksiyon başında oturmuş, başını ellerinin arasına almış, anıları unutmaya çalışıyordu.

"Judd..."

Judd yavaşça başını kaldırdı. Mick ona bir yabancı

236

gibi bakıyordu. Ansızın ter basmış olan yüzü parlıyordu. Judd, Mick'in ardına baktı.

Yolun birkaç metre ilerideki kısmı tuhaf bir biçimde kararmıştı. Arabaya doğru bir dalga geliyordu... Koyu, derin bir kan dalgası. Judd'ın mantığı o görüntüye kaçınılmazın dışında bir anlam yüklemeye çabaladı. Ama daha

mantıklı bir açıklama yoktu. Gördüğü şey kandı, dayanılmayacak kadar bol miktarda, sonsuz kan...

Şimdi rüzgârda yeni yarılmış leşlerin kokusu vardı... İnsan vücudunun derinliklerinden gelen tatlımsı koku.

Mick sendeleyerek Volkswagen'in yolcu tarafına dönüp bitkin elini kapı koluna uzattı.

Kapı birden açılı-verince kendini içeri attı. Gözleri donuklaşmıştı.

"Geri sür" dedi.

Judd anahtara uzandı. Kan dalgası ön tekerleklerle ulaşmıştı bile. İlerideki dünyaysa kızıla boyanmıştı.

"Çalıştır şunu be! Çalıştır!"

Judd arabayı çalıştırma girişiminde bulunmuyordu.

"Bakmalıyız" dedi kararsızca. "Gidip bakmalıyız."

"Yapmamız gereken tek şey buradan hemen gitmek" dedi Mick. "Bizi ilgilendirmez..."

"Uçak kazası..."

"Duman yok."

"İnsan sesleri geliyor."

Mick bu meseleyi kurcalamamaları gerektiğini hissediyordu. Bu trajediyi bir gazeteden okuyabilirdi. Yarın gri ve lekeli fotoğraflarını görebilirdi. Ama bugün fazla yeniydi, fazla tehlikeliydi...

O yolun sonunda kanayan neydi kimbilir.

"Bakmalıyız..."

Judd arabayı çalıştırdı. Mick usulca inlemeye başladı. VW öne doğru atılarak kan denizine daldı.

"Hayır" diye fısıldadı Mick. "Lütfen, hayır..."

"Bakmalıyız" diye karşılık verdi Judd. "Bakmalıyız. Bakmalıyız."

Yalnızca birkaç metre ötede, Popolac şehri ilk titremelerinden kurtulmaktaydı.

Törensel düşmanının kalıntılarına binlerce gözüyle bakıyordu. Düşmanı bir ip ve ceset karmaşası halinde yerde yatmaktaydı. Dağılmıştı ve bir daha asla birleşmeyecekti. Popolac o manzara karşısında kollarını havada sallayarak gerilerken, devasa bacaklarıyla dövüş meydanının kenarındaki ormanı ezdi.

Ayaklarının dibindeki korkunç manzara ortak bir deliliğin sinirlerinden geçerek beynine çöreklenmesine neden olsa da, dengesini korumayı başardı. İlan edilen bir emir üzerine, dönüp yere korkunç bir halı gibi serilmiş olan Po-dujevo'dan uzağa, tepelere kaçtı.

Kaçarken iri gövdesi otomobille güneşin arasına girerek, kanlı yola soğuk gölgesini düşürdü. Mick gözyaşları yüzünden hiçbir şey görmedi. Korkudan gözlerini kırmış

olan Judd ise yalnızca bir şeyin güneşi bir anlığına örttüğünü fark etti o kadar. Belki de bir buluttu. Ya da bir kuş sürüsü.

O anda kuzeydoğuya baksa, tepelere doğru ilerlemekte olan Popolac'ın, o delirmiş

şehrin devasa, kımıl kımıl kafasının görüş alanından çıkmakta olduğunu görecekti, bu görüntüyü kavrayamayacağını, cehennemin bu

köşesinde şifa bulamayacağını anlayacaktı. Ama şehri görmedi. Ayrıca o da, Mike da delirmişti. Artık Popolac ve ölü ikizi gibi onlar da mantıktan ve hayattan uzaktaydılar.

Dönemece saptıklarında karşılarına Podujevo'nun kalıntıları çıktı.

Evcil hayal güçleri asla böylesine korkunç bir manzarayı tasavvur etmemişti.

Belki Avrupa'nın savaş meydanlarında bu kadar çok ceset yığıldığı olmuştu ama o yığınlarda bu kadar çok kadın ve çocuk var mıydı? Belki bu kadar yüksek ceset yığınları görülmüştü ama o bedenlerin hepsi de böylesine yakın zamanda mı ölmüştü? Belki o kadar çabuk yıkılan şehirler olmuştu ama yalnızca yerçekimine yenilen şehirler görülmüş müydü?

Korkuncun da ötesinde bir manzaraydı bu. Karşısında insan beyni yavaşlıyor, bir salyangoz kadar ağırla-şırıyordu. Mantık kanıtları titiz ellerle yokluyor, şöyle diyebilmesini sağlayacak bir kusur arıyordu: Bu gerçek değil. Bu bir ölüm rüyası. Gerçek ölüm değil.

Ama mantık karşısındaki duvarda bir çatlak bulamıyordu. Bu gerçektir. Gerçek ölümdür.

Podujevo düşmüştü.

Otuz sekiz bin yedi yüz altmış beş sakini etrafa saçılmış, kanlı yığınlar halinde duruyordu. Düşüş sırasında ya da boğularak ölmeyenler can çekişmekteydi.

Yarışmayı izlemeye gelmiş birkaç kişi dışında o şehir halkından kurtu-239

lan olmayacaktı. O Podujevolular, o sakat, hasta, yaşlı insanlarsa şimdi karşılarındaki manzaraya tıpkı Mick'le Judd gibi inanmak istemeyen gözlerle bakıyorlardı.

Otomobilden ilk çıkan Judd oldu. Süet ayakkabılarını bastığı toprak kandan yapış

yapıştı. Karşısındaki manzarayı inceledi. Bir uçak kazasına benzemiyordu. Ne uçak kalıntısı vardı ne yangın ne de yakıt kokusu. Yalnızca on binlerce erkek, kadın ve çocuk görüyordu. Bazıları çıplaktı. Bazılarıysa birbirinin aynısı eski, gri şayak giysiler giymişti. Bazıları göğüs kısımlarına kemerlerle sıkıca tutturulmuş deri koşum takımları takmıştı. Bunlardan kilometrelerce uzunlukta halatlar çıkıyordu. Judd yaklaştıkça cesetleri hâlâ bir arada tutan o tuhaf düğüm ve halat sistemini daha iyi seçiyordu. Bu insanlar nedense yan yana birbirlerine bağlanmıştı. Bazıları komşularının sırtındaydılar, atçılık oynayan çocuklar gibi. Bazıları kol kola girmiş ve iplerle bağlanmış halde, kas ve kemikten oluşma duvarlar teşkil ediyordu. Bazılarıysa kafalarını dizlerinin arasına sıkıştırarak top şeklini almışlardı. Hepsi bir biçimde diğerlerine bağlıydı. Çılgınca bir kölelik oyunu oynamak için bağlanmışlardı sanki.

Bir başka silah sesi.

Mick başını kaldırıp baktı.

Biraz ötede gri paltolu bir adam elinde bir tabancayla bedenler arasında gezinip canlıları öldürüyordu. Çok yetersiz bir lütufta bulunuyordu ama yine de devam ediyordu. Acı çeken çocuklara öncelik tanıyordu. Tabancayı boşaltıyor, tekrar dolduruyor, boşaltıyor, dolduruyordu...

Mick yaralıların iniltileri arasında sesini işittirebil-mek için bağırdı: 240

"Neler oluyor?"

Adam iğrenç görevine ara verip ona baktı. Yüzü de paltosu kadar griydi.

"Ha?" dedi, kalın gözlük camlarının ardından o iki yabancıya bakıp kaşlarını çatarak.

"Burada ne oldu böyle?" diye seslendi Mick. Bağırarak iyi gelmişti. Öfkesini o adama yöneltmek iyi gelmişti. Belki de suçlu oydu. Suçlayacak birilerini bulmak iyi olurdu.

"Söylesene" dedi Mick hıçkırarak. "Söyle, Tanrı aşkına söyle. Açıkla."

Gri paltolu adam başını salladı. O salak gencin söylediklerinin tek kelimesini anlamıyordu. Tek bildiği İngilizce konuştuğuydu. Mick adama doğru yürüdü, ölülerin gözlerini sürekli üstünde hissederek. Parçalanmış suratlardaki o kara gözler parlak mücevherler gibiydiler. Ters duran kopuk kafalardan bakıyorlardı. Uluyan kafalardan bakıyorlardı. Artık ne uluyabilen ne de soluyabi-len kafalardan bakıyorlardı.

Binlerce göz.

Tabancası neredeyse boşalmış olan gri paltolu adama elini uzattı. Adam gözlüğünü çıkarıp kenara atmıştı. O da ağlıyordu. İri gövdesi hafif hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Biri Mick'in ayağına dokundu. Mick başını eğip bakmak istemedi ama ayakkabısına dokunan elin sahibini görmek zorundaydı. Canlı bir gamalı haç biçiminde yatan genç bir adamdı. Bütün eklemleri kırılmıştı. Altında yatan kız çocuğununsa bacakları iki pembe sopa gibi görünüyordu.

241

Gri paltolu adamın tabancasına sahip olmak istedi, o elin dokunuşunu durdurmak için. Aslında bir makineli tüfek ya da alev makinesi daha da iyi olurdu. Delikanlının ıstırabına son verecek herhangi bir şey.

Başını kaldırıncı gri paltolu adamın tabancasını kaldırdığını gördü.

"Judd" dedi. Aynı anda gri paltolu adam tabancasının namlusunu kendi ağzına sokup tetiği çekti.

Gri paltolu adam son kurşunu kendine ayırmıştı. Kafasının arka tarafı yere düşürülen bir yumurta gibi parçalandı. Kafatası parçaları etrafa saçıldı. Vücudu yere yığıldı.

Namlu hâlâ ağzındaydı.

"Biz" dedi Mick, kiminle konuştuğunu bilmeden. "Biz..."

Ne diyecekti? Böyle bir durumda ne yapmalıydılar?

Judd arkasına gelmişti.

"Yardım" dedi Mick'e.

"Evet. Yardım çağırmalıyız. Biz..."

"Gitmeliyiz."

Gitmek! Yapmaları gereken buydu işte. Herhangi bir korkakça bahaneye sarılıp gitmeliydiler. Savaş meydanından uzaklaşmalıydılar. Can çekişenlerin uzanan ellerinden uzaklaşmalıydılar.

"Yetkililere haber vermeliyiz. Bir şehir bulup yardım çağırmalıyız..."

"Rahipler" dedi Mick. "Rahiplere ihtiyaçları var."

Bunca insanın ölüm ayinlerini yaptırma fikri saçmaydı. Bunun için bir rahip ordusu, kutsal su dolu kazanlar ve hayır dualarını duyuracak hoparlörler gerekirdi.

242

Birlikte o korkunç manzaraya sırt çevirip, birbirlerine sarılarak otomobile geri döndüler.

Direksiyonun başında Vaslav Jelovsek oturmuş, motoru çalıştırmaya uğraşıyordu.

Anahtarı bir kez çevirdi. İkinci kez. Üçüncüsünde motor çalıştı ve kızıl çamurun içinde dönen tekerlekler arabayı geri viteste götürmeye başladı. Vaslav, İngilizler'in küfrederek ona doğru koştuklarını gördü. Ama başka çaresi yoktu. Bu aracı çalmak zorundaydı. Bir hakem olarak, yarışmadan ve yarışmacıların güvenliğinden sorumluydu. O kahraman şehirlerden biri çökmüştü bile. Popolac'ın ikizinin kaderini paylaşmasını engellemek için elinden geleni yapmalıydı. Popolac'ın peşinden gitmeli, onu ikna etmeliydi.

Rahatlatıcı sözlerle ve vaatlerle korkusunu dindirmeliy-

•

di. Bunu başaramazsa bir felaket daha olacaktı. Vicdanı zaten rahatsızken, böyle bir şey istemiyordu.

Mick hâlâ Jelovsek'e bağıarak VW'yi takip ediyordu. Hırsız ona aldırmadan arabayı o dar, kaygan yolda geri geri sürmeye odaklandı. Mick'le arasındaki mesafe hızla açılıyordu. Araba sürat kazanmaktaydı. Mick yolun ortasında durup ellerini dizlerine dayayarak nefes nefese hıçkırmaya başladı. Hiddetten deliye dönmüştü ama konuşamayacak kadar hızlı soluyordu.

"Orospu çocuğu!" dedi Judd.

Mick yola baktı. Otomobilleri gözden kaybolmuştu
bile.

"O piç kurusu doğru dürüst otomobil kullanmayı bile bilmiyor."

"Onu... onu... yakalamalıyız" dedi Mick.

"Nasıl?"

243

"Koşarak..."

"Haritamız bile yok... Araçta kaldı."

"Tanrı'm... Tanrı'm."

Birlikte yolda yürüyerek dövüş meydanından uzaklaştılar.

«

Birkaç metre sonra kan seviyesi düşmeye başladı. Şimdi yalnızca anayola doğru akan derecikler görüyorlardı o kadar. O kanlı izleri takip ederek kavşağa vardılar.

Srbovac yolu her iki yönde de boştu. Tekerlek izleri arabanın sola saptığını gösteriyordu. "Tepelere gitmiş" dedi Judd, uzaklardaki maviliğe ve yeşillığe bakarak.

"Delirmiş olmalı!"

"Geldiğimiz yoldan mı dönelim?"

"Bütün gece yürümemiz gerekir."

"Otostop çekeriz."

Judd başını hayır anlamında salladı. Yüzü asıktı. Kaybolmuş biri gibiydi. "Anlamıyor musun Mick? Hepsi bunun olacağını biliyordu. Tarlalardaki insanlar o çılgınlardan kaçtılar. Bu yolda tek bir araç bile bulamayız. Her şeyine bahse girerim. Belki bizim gibi birkaç salak turiste rastlarız. Onlar da bizi almaz."

Haklıydı. Kasaba benziyorlardı. Üstleri başları kan içindeydi. Gözleri delice bakıyordu.

"Geldiğimiz yoldan yürümemiz gerekecek" dedi Judd.

Yolu gösterdi. Tepeler şimdi daha karanlıktı. Güneş artlarında gözden kaybolmuştu.

Mick omuz silkti. Her halükârda bütün geceyi yolda geçireceklerdi. Ama yürümek istiyordu. Nereye olursa olsun. Yeter ki ölülerden uzaklaşsın.

244

Popolac'a bir çeşit huzur hâkimdi. Paniğe kapılmak yerine uyuşmuşlar, dünyayı koyun gibi kabullenmişlerdi. Hiç kimsenin yamndakinden daha az çalışmasına ya da sesini diğerlerinden fazla yükseltmesine izin vermeyecek biçimde birbirlerine bağlanmış halde, çılgınca bir fikir birliğinin mantığının

sakin sesinin yerini almasına izin vermişlerdi. Tek bir zihne dönüşmüşlerdi... Tek bir düşünceye, tek bir arzuya. Birkaç saniye içinde, görüntüsünü başarıyla canlandırdıkları tek zihinli dev oluvermişlerdi.

Bayağı bireysellik ilüzyonu, karşı konulmaz bir kolektif dalgaya kapılmıştı. Bir güruhun arzuları değil, binlerce kişinin sesini birbirine karıştırıp karşı konmaz bir emre dönüştüren telepatik bir akımdı bu.

Bu ses "Git!" diyordu.

Bu ses "O korkunç manzarayı al götür, bir daha asla göremeyeceğim bir yere koy"

diyordu.

Popolac tepelere döndü. Neredeyse bir kilometrelik adımlar atıyordu. O kımıl kımıl kuledeki bütün erkek, kadın ve çocuklar kördü. Yalnızca şehrin gözlerinden görüyorlardı. Düşünceleri yoktu. Akıllarından yalnızca şehrin düşünceleri geçiyordu.

Hantalca ama güçlü di-rençlilikleri kendilerini ölümsüz sanmalarına yol açıyordu.

Devasa, çılgın ve ölümsüz.

Mick'le Judd yolda üç kilometre yürüdükten sonra benzin kokusu almaya başladılar.

Biraz soma da karşılarına VW çıktı. Yol kenarındaki yabani otlarla kaplı bir drenaj çukurunda ters dönmüş duruyordu. Alev almamıştı.

245

Sürücü kapısı açıktı. Vaslav Jelovsek dışarı fırlamıştı. Baygınlık yüzüne sakin bir ifade getirmişti. Yüzündeki bir iki sıyrık dışında yarası yok gibiydi. Hırsız özenle araçtan uzaklaştırıp çukurdan yola çıkardılar. Yanında durup konuşurlarken inlemeye başladı. Mick'in süveterini çıkarıp başına yastık yaptılar. Ceketini ve kravatını çıkardılar.

Vaslav birden gözlerini açtı.

İkisine baktı.

"İyi misin?" diye sordu Mick.

Adan[i bir an sustu. Anlamamış gibiydi.

Sonra "İngiliz misiniz?" diye sordu. Şivesi tuhaftı ama sorusunu anlamışlardı.

"Evet."

"Seslerinizi işittim. İngiliz'siniz."

Kaşlarını çattı ve yüzünü buruşturdu.

"Acın var mı?" diye sordu Judd.

Adam bunu çok komik bulmuş gibiydi.

"Acım var mı?" diye tekrarladı. Yüzünde acı ve neşe karışımı bir ifade belirdi.

"Öleceğim" dedi dişlerini sıkarak.

"Hayır" dedi Mick. "Bir şeyin yok..."

Adam hayır anlamında başını salladı. Kendinden emindi.

"Öleceğim" dedi tekrar ısrarla. "Ölmek istiyorum."

Judd yanına çömeldi. Adamın sesi giderek hafifliyordu.

"Ne yapmamız gerektiğini söyle" dedi. Adam gözlerini kapamıştı. Judd onu sertçe sarstı.

"Söyle" dedi tekrar. Merhamet numarasından hızla vazgeçiyordu. "Bütün bunlar ne demek oluyor söyle."

"Ne demek mi?" diye sordu adam gözlerini açmadan. "Düştü işte. O kadar. Düştü..."

"Ne düştü?"

"Şehir. Podujevo. Şehrim."

"Nereden düştü?"

"Durduğu yerden tabii."

Adam hiçbir şey açıklamamıştı. Bulmaca gibi konuşuyordu.

"Nereye gidiyordun?" diye sordu Mick sinirlen-memeye çalışarak.

"Popolac'ın peşinden" dedi adam.

"Popolac mı?" diye sordu Judd.

Mick olanları anlamaya başlamıştı.

"Popolac da bir şehir. Podujevo gibi. İkiz şehirler. Haritada..."

"O şehir şimdi nerede?" dedi Judd.

Vaslav Jelovsek gerçeği söylemeye karar vermiş gibiydi. Bir an sırrını vermeden ölmekle, bildiklerini anlatacak kadar yaşamak arasında kararsız kaldı. Artık anlatmasının ne önemi vardı ki? Artık yarışma filan olmayacaktı. Asla.

"Dövüşmeye gelmişlerdi" dedi usulca. "Popolac'la Podujevo. On yılda bir gelirler..."

"Dövüşmeye mi?" dedi Judd. "Yani bütün o insanlar öldürüldü mü?"

Vaslav hayır anlamında kafa salladı.

"Hayır, hayır. Düştüler. Dedim ya."

"Nasıl dövüşürler peki?" dedi Mick.

"Tepelere çıkarlar" demekle yetindi Vaslav.

Gözlerini biraz araladı. Tepesindeki yüzler yorgun

—

_____ 247

ve hasta görünüyordu. Bu masum insanlar acı çekmişlerdi. Bir açıklamayı hak ediyorlardı.

"Devler olarak" dedi. "Devler olarak dövüşürlerdi. Kendi bedenlerinden bir beden yaparlardı, anlıyor musunuz? İskeleti, kasları, kemikleri, gözleri, burnu, dişleri... hepsi erkeklerden ve kadınlardan yapıldı."

"Sayıklıyor" dedi Judd.

"Tepelere çıkın" dedi adam. "Kendi gözlerinizle görün."

"Haklı olsan bile" diye söze başladı Mick.

Vaslav sözünü kesti. Hikâyeyi bitirmek istiyordu. "Devcilik oyununda iyiydiler.

Yüzyıllardır oynuyorlardı çünkü. Her on yılda bir devler daha da büyüyordu. Hep birbirlerinden daha büyük olmaya çalışırlardı. Halatlarla kusursuzca bağlanırlardı.

Devin midesinde yemek olurdu. Midelerinin altından artıkları atmak için borular geçirdi. Göz çukurlarında en keskin gözlüler otururdu. En güzel seslilerse ağza ve boğaza geçirdi. Öyle mükemmel bir mühendislik harikası olurdu ki, görseniz gözlerinize inanamazdınız."

"Görmeden de inanmıyorum" dedi Judd. Ayağa kalktı.

"Devletin vücududur o" diye fısıldadı Vaslav. "Hayatlarımızın biçimidir."

Sessizlik oldu. Yolun tepesinden ufak bulutlar sessizce geçti.

"Bir mucizeydi" dedi Vaslav. Sanki bunu ilk kez fark ediyordu. "Bir mucizeydi."

Bu kadarı yeterdi. Evet, kesinlikle yeterdi.

Söyleyeceğini söylemişti. Ağzını kapadı ve öldü.

248

Ölümü, Mick'i, kaçtığı o binlerce cesetten daha çok etkiledi. Daha doğrusu bu ölüm hepsi için hissettiği acıyı ortaya çıkardı.

Adam ölürken tuhaf bir yalan söylemiş de olsa, gerçeği söylemiş de olsa Mick kendini âciz hissediyordu. Zihni böyle bir fikri kabullenemiyordu. Düşündükçe kafasına ağrılar saplanıyordu. Hissettiği acı, içindeki merhameti azaltıyordu.

Yolun üstünde öylece durdular. Gökyüzünde salınan bulutların gri gölgeleri üstlerinden geçerek o gizemli tepelere doğru gitti.

Alacakaranlıktı. Popolac daha fazla yürüyemeyecekti. Bütün kasları tükenmişti.

Devasa anatomisinin çeşitli kısımlarında ölümler olmuştu. Ama şehir ölen hücrelerinin yasını tutmuyordu. Cesetler iç kısımlardaysa, oldukları yerde bırakılıyordu. Şehrin derisinin bir parçasıysalar, ipleri çözülerek aşağıdaki ormana atılıyorlardı.

Dev merhamet duyamıyordu. Tek arzusu ölene kadar ilerlemekti.

Güneş batınca Popolac küçük bir tepenin üstüne oturarak dinlendi. Dev başını dev ellerinin arasına aldı.

Yıldızlar her zamanki gibi ihtiyatla belirliyordu. Gece yaklaşıyor, günün yaralarını merhametle sarıyor, çok şey görmüş olan gözleri köreltiyordu.

Popolac tekrar ayağa kalktı ve yeri sarsan adımlarla yürümeye başladı. Yakında bitip tükeneceği, unutulmuş bir vadiye uzanıp öleceği kesindi.

Ama o zamana kadar yürümeyi sürdürmeliydi. Her

249

adımı bir öncekinden daha yavaş ve acı vericiydi, gecenin karanlığı başını sararken.

Mick otomobil hırsızını yol kenarına gömmek istedi. Ama Judd cesedi gömmelerinin onları şüpheli durumuna düşürebileceğini söyledi. Hem birkaç kilometre ötede binlerce ceset varken tek bir tanesiyle ilgilenmek saçma değil miydi?

Böylece cesedi yolun üstünde, arabayı da çukurun içinde bıraktılar.

Tekrar yürümeye başladılar.

Hava soğuktu. Giderek de soğuyordu. Açtılar. Ama önünden geçtikleri birkaç evin hepsi de terkedilmiş ve kilitliydi.

"Ne demek istiyordu acaba?" diye sordu Mick, yan yana durmuş bir başka kilitli kapıya bakarlarken.

"Metaforik konuşuyordu..."

"Devlerden söz ederken mi?"

"TYoçkist saçmalıklar" dedi Judd ısrarla.

"Sanmıyorum."

"Ben eminim. Büyük ihtimalle yıllarca üstünde çalıştığı ölüm döşegi konuşmasını yaptı."

"Sanmıyorum" dedi Mick tekrar. Yola dönmeye başladı.

"Nasıl yani?" diye sordu Judd arkasından.

"Parti propagandası filan yapmıyordu."

"Yani buralarda bir yerde gerçekten bir dev olduğunu mu söylüyorsun? Yapma!"

Mick, Judd'a döndü. Yüzü alacakaranlıkta zor seçiliyordu. Ama sesi kendinden emindi.

250

"Evet. Bence gerçeği söylüyordu."

"Bu çok saçma. Çok komik. Hayır."

Judd o anda Mick'ten nefret etti. Saflığından, romantik gelen her masala inanma eğiliminden nefret etti. Hele bu? Hayatında duyduğu en saçma, en abartılı...

"Hayır" dedi tekrar. "Hayır. Hayır. Hayır."

Bulutsuz gökyüzü porselen gibiydi. Tepelerse kapkaraydı.

"Donuyorum" dedi Mick karanlıktan. "Burada mı kalacaksın, benimle mi geleceksin?"

"O tarafta hiçbir şey bulamayız" diye bağırdı Judd.

"Geri dönüş yolu uzun."

"Ama o tarafta tepeler var."

"Ne istersen yap. Ben yürüyorum."

Ayak sesleri giderek uzaklaştı. Karanlık onu yuttu.

Bir dakika sonra Judd peşinden gitti.

Gece bulutsuz ve soğuktu. Yakalarını kaldırarak yürüdüler. Ayakkabılarının içindeki ayakları şişmişti. Tepelerinde gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Oraya

bakan biri türlü türlü biçimler görebilirdi. Bir süre soma birbirlerinin omuzlarına kollarını attılar, yakınlık hissetmek ve ısınmak için.

On bir civarında, uzakta ışıklı bir pencere gördüler.

Taş kulübenin kapısındaki kadın gülümsemese de hallerinden anlayıp onları içeri aldı. Gördüklerini kadına ya da topal kocasına anlatmaya çalışmak anlamsız geldi.

Kulübede telefon yoktu. Etrafta otomobil de görmemişlerdi. Bu yüzden dertlerini anlatabilseler bile hiçbir şey yapamazdı.

251

El kol hareketleri ve mimiklerle aç ve yorgun olduklarını anlattılar. Sonra kaybolduklarını açıklamaya çalıştılar. Sözlüklerini VW'de bıraktıkları için kendilerine küfrettiler. Kadın söylediklerinden pek bir şey anlamamış gibiydi ama onları yanan bir şöminenin karşısına oturtup ocağın üstüne yemek dolu bir tencere koydu.

Tuzsuz bezelye çorbası içip yumurta yediler. Arada sırada kadına gülümseyip teşekkür ettiler. Kocasını ateşin yanına kurulmuş, ziyaretçilerle konuşmaya çalışmıyor, hatta onlara bakmıyordu bile.

Yemek güzeldi. Keyiflerini yerine getirdi.

Sabaha kadar uyuyup sonra uzun geri dönüş yolculuğuna devam edeceklerdi.

Şafakta o arazideki cesetler bulunacak, kimlikleri saptanacak, toplanacak ve ailelerine gönderilecekti. Rahatlatıcı sesler hâlâ kulaklarında çınlayan iniltileri bastıracaktı. Helikopterler ve temizleme operasyonunda çalışacak adamları taşıyan kamyonlar gelecekti. Uygur dünyanın felaketler karşısında başvurduğu tüm ayinler ve gereçler.

Bir süre sonra yaşadıkları hazmedilir hale gelecekti. Geçmişlerinin bir parçası olacaktı. Bir trajediydi elbette ama açıklayabilecekleri,

smıflandırabilecekleri ve katlanabilecekleri bir trajediye dönüşecekti. Her şey yoluna girecekti. Evet, her şey yoluna girecekti. Sabah olunca.

Ansızın uyku bastırdı. Masada başlarını çaprazlan-mış kollarına dayayarak uyudular.

Etrafları boş tabaklar ve ekmek kırıntılarıyla çevriliydi.

Hiçbir şey bilmediler. Hiç rüya görmediler. Hiçbir şey hissetmediler.

Sonra gürlemeler başladı.

252

Yeryüzünün derinliklerinden gelen sarsıntılar. Sanki bir dev adım adım yaklaşıyordu.

Kadın kocasını uyandırdı. Lambayı üfleyerek söndürüp kapıya gitti. Gece göğü yıldızlarla kaplıydı. Etraftaki tepelerse kapkaraydı.

Gürlemeler hâlâ sürüyordu, yarımşar dakikalık aralarla. Giderek yükseliyordu. Her adımda yükseliyordu.

Karı koca kapıda yan yana durup tepelerde yankılanan sesleri dinlediler. Gök gürültüsü gibiydi ama şimşek çakmıyordu.

Yalnızca, buuum...

Buum...

Buum...

Yer sarsılıyordu. Kapının sövesinden tozlar dökülüyordu. Pencereleler zangırdıyordu.

Buum...

Buum...

Yaklaşan neydi bilmiyorlardı ama nasıl bir şeyse ve niyeti her neyse, ondan kaçmaya çalışmak anlamsız gibiydi. İçinde bulundukları o minicik kulübe, ormandaki herhangi bir kuytudan daha emniyetsiz değildi. Fırtına geçip gittiğinde yüzlerce ağaçtan hangilerinin ayakta kalacağını nereden bilebilirlerdi ki? En iyisi beklemektir... izlemektir.

Kadının gözleri bozuktur. Bu yüzden kara bir tepe biçim değiştirip göğe yükselerek yıldızları örtünce gözlerine inanmadı. Ama aynı şeyi kocası da görmüştü. Karanlıkta daha da iri görünen devasa bir kafa giderek yükseliyordu. Yanında tepeler cüce kalıyordu.

Adam dualar okuyarak diz çöktü. Artritli bacakları bükülüvermişti.

_____ 253

Karısı çılgılığı bastı. Bildiği hiçbir sözcük bu yaratığı uzak tutamazdı... Hiçbir dua ya da yakarış onu etkileyemezdi.

Kulübenin içindeki Mick ansızın uyandı. Ansızın kramp giren kolunu savurunca masadaki bir tabağı ve lambayı yere düşürdü. •

Kırıldılar.

Judd uyandı.

Dışarıdan gelen çılgınlıklar kesilmişti. Kadın ormana kaçmıştı. Herhangi bir ağaç bu manzaradan daha iyiydi. Kocasını hâlâ salyalar saçarak dua okuyordu, dev yeni bir adım atmak için koca bacağını kaldırırken.

Buuuum...

Kulübe sarsıldı. Mutfak rafındaki tabaklar sarsılıp yere düşerek kırıldı. Şöminenin üstündeki kil bir pipo da yuvarlanarak ocağın külleri arasına düşüp parçalandı.

Sevgililer o sesi tanımıştı. O yer gürültüsü.

Mick, Judd'ı omzundan tuttu.

"Gördün mü?" dedi. Kulübenin karanlığında dişleri mavimsi gri görünüyordu. "Gördün mü? Gördün mü?"

Bir çeşit isteriye kapılmıştı. Koşarak kapıya giderken karanlıkta bir sandalyeye takılıp tökezledi. Yaralanmış halde, küfürler savurarak ayağa kalkıp dışarı fırladı.

Buuum...

Bu gürleme sağır ediciydi. Kulübedeki bütün camlar kırıldı. Yatak odasındaki çatı kırışlarından biri kırılınca alt kata moloz yağdı.

Judd kapıda duran sevgilisinin yanına gitti. Yaşlı adam artık yere kapaklanmış, şişkin parmaklarını kıvırmış, yalvaran dudaklarla nemli toprağı öpüyordu.

Mick başını kaldırıp göğ'e baktı. Judd gözlerini onun baktığı yere çevirdi.

Gökyüzünde yıldızsız bir bölge vardı, insan biçiminde bir karanlıktı bu. Göğ'e doğru yükselen bir dev. Kusursuz değildi. Hatları kımıl kımıldı.

Bu devin omuzları normal bir insanınkinden genişti. Bacakları da aşırı kalındı. Kolları kısıydı. Açılıp kapanan ellerinin eklemleri tuhaftı. Ayrıca gövdesine kıyasla fazla ufak görünüyordu.

Dev bir bacağına kaldırarak onlara doğru bir adım

attı.

Buuuum...

Bu adım kulübenin çatısının göçmesine yol açtı. Otomobil hırsızının söylediği her şey doğrudu. Popolac bir şehirdi ve bir devdi. Tepelere çıkmıştı...

Artık gözleri gece ışığına alışmaya başladığından, o korkunç canavarın ayrıntılarını giderek daha net seçebiliyorlardı. Bir mühendislik harikasıydı... Tamamen insanlardan yapılmış bir insan. Daha doğrusu erkek, kadın ve çocuklardan yapılmış cinsiyetsiz bir dev. Bedeninde bütün Popolac sakinleri kıvranıyor ve çalışıyordu.

Kasları yırtılma, kemikleri kırılma noktasına gelmişti.

Popolaclı mimarların insan bedeninin orantılarında yaptığı ufak tefek değişiklikleri görebiliyorlardı. Yaratık kısa boylu yapılmıştı, ağırlık merkezi alçalsın diye. Bacakları, gövdeyi taşıyabilsin diye kalın yapılmıştı. Boynu başı taşıyabilsin diye kısa yapılmıştı.

Bu biçim bozukluklarına karşın, korkunç bir biçimde insana benziyordu. Yüzeyini oluşturan bedenler çırılçıplaktı. Yalnızca iplerle sarılıydılar o kadar. Bu yüzden _

devin gövdesi yıldızların ışığı altında insan teniyle kaplıymış gibi parlıyordu. Kaslar bile oldukça iyi taklit edilmişti, basitleştirilmiş olsalar da. Halatlı bedenler birbirlerini itip çekiyordu. Birbirlerine dolanmışlardı. Göğüs kısmındakiler iki büklüm olmuş, sırtlarını sergiliyorlardı. Kol ve bacak eklemlerindeki akrobatlar şehrin mafsallarını birleştiriyorlardı.

Ama en hayret verici tarafı yüzüydü elbetti.

Vücutlardan oluşma yanaklar, içinden kafalar bakan göz çukurları (her gözbebeği için beş kafa bağlanmıştı), basık bir burun ve ritmik olarak açılıp kapanan bir ağız. Kel çocuklardan oluşma dişlere sahip o ağızdan, devin artık zayıflamış olan sesi çıkıyor, tek notalık aptalca bir şarkı söylüyordu.

Popolac yürürken şarkı söylemekteydi.

Avrupa'da bu görüntünün eşi benzeri var mıydı?

Mick'le Judd devin kendilerine doğru bir adım daha atmasını izlediler.

Yaşlı adam altına işemişti. Yalvararak ve saçmalayarak sürünmeye, harap kulübeden uzaklaşmaya, ağaçlara doğru gitmeye başladı.

İngilizler'se oldukları yerde kalıp üstlerine gelen deve baktılar. Artık korkmuyorlardı.

Kendilerini oldukları yere mıhlayan bir huşuya kapılmışlardı o kadar. Böyle bir görüntüyü bir daha asla göremeyeceklerinin farkındaydılar. Hayatlarının doruk noktasıydı bu. Geri kalanı sıradan deneyimlerden ibaret olacaktı. Öyleyse kalmak daha iyiydi, her adım ölümü yaklaştırsa da. Kalmak ve o görüntüye bakmak daha iyiydi, hâlâ bu fırsat varken. O canavar tarafından öldürülseler bile en azın-256

dan bir mucize görmüş, bu korkunç görkeme bir anlığına tanıklık etmiş olacaklardı.

Adil bir alışveriş gibi görünüyordu bu.

Popolac kulübeden yalnızca iki adım ötedeydi. Karmaşık yapısının ayrıntılarını rahatça görebiliyorlardı. Şehir sakinlerinin yüzleri netleşiyordu. Beyaz, terli, yorgun ve sakindiler. Bazıları ölmüş, halatlarda asılı duruyordu. Bacakları havada sallanıyordu.

Diğerleriyse (özellikle çocuklar) aldıkları eğitime uymayı kesmiş, gevşemişlerdi. Bu yüzden de vücudun biçimi bozuluyor, içindeki asi hücreler giderek artıyordu.

Yine de hâlâ yürüyordu. Attığı her adım akıl almaz bir koordinasyon ve güç gerektiriyordu.

Buuuum...

Kulübeyi ezen adım beklediklerinden erken atıldı.

Mick bacağın kalktığını gördü. İncik kemiğindeki, bilekteki ve ayaktaki insanların yüzlerini gördü (artık onun kadar büyüktüler). Hepsi de bu dev yaratının bütün yükünü sırtlansınlar diye seçilmiş iri yarı adamlardı. Çoğu ölmüştü. Ayak tabanı ezilmiş, kanlı bedenlerle doluydu. Diğer şehir sakinlerinin ağırlığı altında ezilmişlerdi.

Ayak gürleyerek indi.

Birkaç saniye sonra kulübe un ufak oldu.

Popolac gökyüzünü tamamen kapladı. Bir anlığına bütün dünyaya ve gökyüzüne dönüştü. Varlığı duyu organlarını zorlayacak kadar keskindi. İnsan bu kadar yakından bakınca tamamını göremiyordu. Gözünü sürekli hareket ettirmesi gerekiyordu. Ama o zaman bile zihin bütün gerçeği kabullenmeye yanaşmıyordu.

257

Çöken kulübeden döne döne fırlayan bir taş parçası Judd'ın yüzüne çarptı. Judd ölürken, duvara çarpan bir topunki gibi bir ses işitti. Bir oyun parkında öldü sanki. Ne acı duydu ne pişmanlık. Ufak, önemsiz bir ışık gibi

sönüverdi. Ölüm çığlığı o karmaşada işitilmedi. Vücudu duman ve karanlık tarafından gizlendi. Mick, Judd'ın öldüğünü ne gördü ne işitti.

Bir anlığına kulübe harabesinin üstünde kalan ayağa bakmakla fazlasıyla meşguldü.

Ayak diğer bacağın hareket etme gücünü toplamasını bekliyordu.

Mick şansını denedi. Haykırarak bacağa doğru koştu. O canavara sarılmak istiyordu.

Harabelerde tökezleyip düştü, kan revan içinde tekrar ayağa kalktı. O ayağa kalkıp gitmeden önce ulaşmak istiyordu. Ayağa hareket etmesi gerektiği mesajı ulaşınca ıstırap iniltileri işitildi. Mick incik kaslarının harekete geçtiğini, bacağın kalkmaya başladığını gördü. Yükselen o organa doğru atıldı. O mucizeyi yakalamak ve parçası olmak için herhangi bir şeye tutunmak istiyordu... Bir kayışa, halata, insan saçma ya da bedenine. Her nereye gidiyorsa onunla gitmek, amacı her neyse ona hizmet etmek daha iyiydi. Onsuz yaşamaktansa onunla ölmek daha iyiydi.

Ayağı yakaladı ve bileğine tırmandı. O dev bacağın yükseldiğini hissederken bir haz çığlığı attı. Dönen tozların arasından aşağı bakınca, az önce durduğu noktanın giderek uzaklaştığını gördü.

Artık toprakta değildi. Bir Tanrı'nın üstündeki bir otostopçuydu. Geride bıraktığı hayat artık umrunda değildi. Asla da olmamıştı zaten. Bu yaratıkla birlikte yaşayacaktı.

Evet, onunla yaşayacaktı. Ona bakacak, onu gözleriyle yiyecekti, ta ki oburluktan ölene dek.

258_____

Zaferle haykırarak ve uluyarak halatların uçlarında sallandı. Aşağıda, çok aşağıda Judd'ın cesedini gördü. Soluk bedeni kara toprakta kıvrılmış, diriltilemez halde yatıyordu. Aşk, hayat, mantık... Mick bütün bunları geride bırakmıştı: Tıpkı adının anısı, cinsiyeti ve arzuları gibi.

Bunların önemi yoktu. Hiç önemi yoktu.

Buuum....

Buuum...

Popolac yürüyordu. Doğuya doğru ilerliyordu. Popolac yürüyordu. Sesi gecenin içinde yitiyordu.

Bir gün sonra kuşlar geldi, tilkiler geldi, sinekler, kelebekler, arılar geldi. Judd kımıldadı, Judd yer değiştirdi, Judd doğurdu. Midesinde solucanlar ısındı. Bir dişi tilkinin ininde kaba eti için dövüldü. Sonrasıyla çabuk oldu. Kemikleri sarardı, kemikleri ufalandı. Kısa süre sonra, bir zamanlar nefesiyle ve fikirleriyle doldurduğu yerde bir boşluk kaldı.

Karanlık, ışık, karanlık, ışık. İkisini de adıyla kesintiye uğratmadı.